

MET EEN VOORWOORD VAN TOM EGBERS

MESSI

LUCA CAIOLI



Het ware verhaal van een jongen
die een wereldster werd



Luca Caioli

MESSI

Het verhaal van een jongen die een wereldster werd

Vertaald door Luc de Rooy



2011

Thomas Rap Amsterdam

Voorwoord 7

1 Rosario 11

2 Het Garibaldi-ziekenhuis, 24 juni 1987 18

3 De kleinste van allemaal, een namiddag in de zomer van 1992 26

4 Dezelfde als altijd, gesprek met Cintia Arellano 33

5 Rood-zwart, 21 maart 1994 37

6 Hij was legendarisch, gesprek met Adrian Coria 45

7 Geringe lengte, 31 januari 1997 49

8 Als multinational in een dorpje, gesprek met Mariano Bereznicki, journalist van *La Capital* 55

9 Aan de andere kant van de plas, 17 september 2000 58

10 Een slag met de zweep, gesprek met Fernando Niembro, verslaggever bij **fox tv** 66

11 Tijdelijke licentie, 6 maart 2001 69

12 Het masker van Puyol, gesprek met Alex Garcia 74

13 Debuut, 16 november 2003 78

14 Deel van onze familie, gesprek met Cristina Cubero, journaliste van *Mundo Deportivo* 85

15 Een videoband, 29 juni 2004 88

16 De bal, zijn speelgoed, gesprek met Francisco 'Pancho' Ferraro 97

- 17 Een vriend, gesprek met Pablo Zabaleta 101
 - 18 Culebrón, 3 oktober 2005 104
 - 19 Frisse lucht, gesprek met Fernando Solanas, hoofd Sportmarketing, Adidas Iberia 113
 - 20 De jongen van de wedstrijd, 22 februari 2006 117
 - 21 Supersonische bouw, gesprek met Santiago Segurola, journalist van *Marca* 124
 - 22 Moeilijk, heel moeilijk, gesprek met Asier del Horno 127
 - 23 Niet één minuut, 30 juni 2006 130
 - 24 Een positief vooroordeel, gesprek met Jorge Valdano 143
 - 25 Die duivel, 10 maart 2007 146
 - 26 Met open mond, gesprek met Gianluca Zambrotta 153
 - 27 Leo en Diego, 18 april 2007 156
 - 28 Nog een lange weg te gaan, gesprek met Frank Rijkaard 172
 - 29 Je moet het tonen, gesprek met Carlos Salvador Bilardo 176
 - 30 Teleurstelling, 15 juli 2007 179
 - 31 The Electric Kid, gesprek met Alfio 'el Coco' Basile 186
 - 32 Brons en zilver, 17 december 2007 189
 - 33 Hij denkt met zijn lichaam, gesprek met Roberto Perfumo, 'de Maarschalk' 196
 - 34 De lange weg naar het goud, 22 mei 2008 199
 - 35 Het gelukkigste jaar, 27 mei 2009 218
 - 36 Drie keer is scheepsrecht, 1, 19 en 21 december 2009 238
 - 37 Barcelona 252
 - 38 Zeeën van tranen, 3 juli 2010 261
- Messi's carrière in cijfers 277
- Bibliografie 281 Dankwoord 285

Voorwoord

Messi houdt van spekkies - daarover zo dadelijk meer.

In het voorjaar van 2006 verdwaalde ik in het gangenstelsel onder de eretribune van Camp Nou, het stadion van Barcelona. Aan het einde van een gang stond een deur op een kier. Daarachter: een andere wereld. Ik was ineens op Zwaar Verboden Terrein voor onbevoegden, de verlaten kleedkamer van het beste

voetbalteam ter wereld. Kleedkamer is het woord niet. Het was meer een balzaal, met de sfeer van een peperdure nachtclub. Gedimd licht, een overheersende geur van lavendel, muziek van Prince, drie (!) jacuzzi's, alsmede twee ligbaden, dertig douches en evenveel marmeren wastafels. Een bar met tientallen soorten bronwater, vijf zeer grote flat-screens, en een draaitafel waarbij DJ Tiësto zijn vingers zou af likken. Geen haakjes aan de muur waaraan de heren voetballers hun kleding konden ophangen maar een mega-inloop-kast. Iedere speler een *eigen* inloopkast. Die van de Braziliaan Ronaldinho was de meest in het oog springende. Er hingen acht casual outfits, zo'n twintig paar schoenen van het allerduurste, handgemaakte soort en enkele tientallen haarbanden. Ronaldinho, de beste voetballer van de wereld in 2004 en 2005, bij wie de kaars in het Catalaanse nachtleven aan drie kanten brandde, had toen al een mooie toekomst achter zich. Het pronkstuk van zijn inloopkast was een levensgrote actie-foto. Van Ronaldinho zelf.

Naast het domein van de Grote Ronaldinho lag dat van Lionel Messi. Twee trainingspakken, twee paar voetbalschoenen en een piepklein fotootje: vader en moeder Messi, met hun zoon Lionel, tijdens een picknick. Meer niet.

Toen Lionel Messi op 10 januari 2011 door topvoetballers, bondscoaches en journalisten van alle continenten werd gekozen tot beste voetballer van 2010, barstte daarover een storm van kritiek los. Hoe kon een voetballer die met de nationale ploeg van Argentinië zo'n flets WK-toernooi had gespeeld in Zuid-Afrika uitgeroepen worden tot beste van de wereld? Hoe kon hij de voorkeur krijgen boven zijn ploeggenoten bij Barcelona, de Spanjaarden Iniesta en Xavi? Die laatste twee waren immers wereldkampioen geworden.

De kritiek kwam uit Spanje, en dan vooral uit het Catalaan-Messi-vijandige kamp: dat van Madrid. En ze was dus volkomen onterecht. Zelfs Ray Charles en Jules de Corte zouden hebben kunnen zien dat hij, Lionel Messi uit Rosario, de onbetwist beste voetballer van dit tijdperk is. Zijn magistrale techniek, zijn snelheid en inzicht zijn van de allerhoogste buiten-categorie. Ook geen half werk is de kracht van zijn down to earthness. Voor Messi geen hanenkamkapsel, geen tatoeages over de volle breedte en lengte van zijn lichaam, of ander extravert gedrag. Doelpunten viert hij vrolijk jongensachtig juichend, niet door cornervlaggen om te trappen, of zijn shirt uit te trekken, of door met wijd opengesperde ogen richting de dichtstbijzijnde televisiecamera te lopen. Nooit zal hij provoceren, nooit zal hij klagen over de Spaanse scheermesverdedigers die hem wekelijks - zonder veel succes - proberen te torpederen. Messi oogt als je buurjongen die een supertalent is, van nature een gentleman en verder intens gewoon, bescheiden en verlegen.

‘Nee, ik ben niet de beste. Maradona is de beste. Ik doe gewoon

mijn best. Ik wil nog meer winnen. Ik wil wereldkampioen worden met Argentinië. Ik speel graag Playstation. Ik ben het liefst bij mijn familie. Ik heb heel veel aan mijn ouders te danken. ’

In het interview dat Luca Caioli voor dit boek had met Lionel Messi, spreekt de Argentijn zelden in zinnen van meer dan acht woorden. Hij is duidelijk. En hij verdiept zich niet in de ingewikkelde kwesties van het bestaan. Messi spreekt bij voorkeur met zijn voeten, dan is hij een subliem redenaar.

Zijn vermogen om onder alle hysterische omstandigheden doodkalm te blijven moet evenmin worden onderschat. Voormalig beste speler van de wereld Johan Crujff kreeg op het toppunt van zijn roem meer dan duizend verzoeken per dag. Voor interviews, commercials, tv-optredens, liefdadigheids-doelen. Johan bleef ondanks alles Johan. Het was medebepalend voor zijn grote succes.

Vermenigvuldig de belangstelling in de jaren zeventig voor Johan Crujff met de factor B 52, en je krijgt een idee aan welk bombardement de kleine Argentijn in het huidige mediatijdperk dagelijks wordt blootgesteld. Knappe jongen die dan niet wankelt. Messi wankelt niet.

In dit boek krijgt Frank Rijkaard, die als coach van Barcelona Lionel Messi op 16-jarige leeftijd liet debuteren in zijn team, de vraag of Messi de nieuwe Maradona is. Een onmogelijke, maar interessante vraag. Messi zelf vindt Maradona beter, maar voelt zich geveid als hij in één adem met het ex-wonderkind wordt genoemd. Zoveel is inmiddels zeker, Argentinië is anno nu: Tango, Eva Peron, Diego Maradona en Lionel Messi.

Onder leiding van Frank Rijkaard steeg Messi's ster in Europa razendsnel, maar in Argentinië bleef hij vooralsnog onbekend. Tot het WK voor spelers tot 20 jaar, in Nederland, in 2005. Daar bezorgde hij de Argentijnen de wereldtitel, en alle wedstrijden werden ook in Messi's vaderland live uitgezonden. Dat was zijn doorbraak als nieuwe reserve-Jezus der Argentijnen.

Aan de vooravond van de finale, die door Argentinië met 2-0 werd gewonnen van Nigeria, werd Messi in zijn Utrechtse hotel gebeld en gefeliciteerd met zijn uitverkiezing tot beste speler van het toernooi door Maradona zelf. Op dat moment had hij juist van een Nederlandse televisieploeg een spekkie gekregen, gewoon om te proeven. Messi vond het heerlijk, en herhaalde minutenlang het woord. Spekkie.

Achter in dit boek staat de duizelingwekkende reeks hoofdprijzen die Lionel Messi nu al heeft gewonnen - en hij is pas 24. Bedenk daarbij dat er één ontbreekt. De Nederlandse televisiekijker kon in 2005 zijn stem uitbrengen op de beste speler van het toernooi. Messi dus. Hij kreeg de bijbehorende prijs direct na de finale; de Gouden Klomp, gevuld met een *kingsize* spekkie.

Van The Beatles is bekend dat ze ooit, op doorreis naar Hamburg, een Arnhemse muziekwinkel hebben aangedaan, en een paar jaar later hebben opgetreden in Blokker, in Noord-Holland. Ze logeerden in het Amsterdamse Doelenhotel.

Lionel Messi, de beste voetballer van de wereld, was dus ook ooit in Nederland. Hij voetbalde in Emmen (!), waar hij tussen 17 en 23 juni 2005 logeerde in het

Giraffe Hotel. Ook logeerde hij in het Mitland Hotel in Utrecht, tussen 26 juni en 3 juni, in gebouw C, in kamer 720. En tussendoor in Enschede, op het adres Boulevard 1945, nummer 2. Daar stond een hotel, dat inmiddels dienstdoet als studentenflat. Er is dus een student in Enschede die, zonder het te weten, een kamer heeft waar ooit de Grote Messi verbleef. Hij speelde er vooral Playstation en liep op badslippers.

Voorjaar 2011 -Tom Egbers

Rosario

‘Ik koop runderlende of een willekeurig ander vierkant stuk vlees. Zoals de braadstukken die ik in Barcelona heb gezien al weet ik niet precies hoe ze heten. Op elk stuk rundvlees strooi ik een beetje zout, ik smeer ze in met geklopt ei en haal ze door de broodkruimels. Dan bak ik ze tot ze knapperig bruin zijn en leg ze op een ovenplaat. Ik snijd de uien *en julienne* en fruit ze. Wanneer ze beginnen te zweten voeg ik gepelde tomaten, een beetje water, zout, oregano en een mespuntje suiker toe. Daarna laat ik het geheel twintig minuten op het vuur staan. Zodra de saus klaar is, giet ik deze over elk stuk vlees, zodat ze goed afgedekt zijn. Uit de vriezer haal ik smeerkaas of een blok jonge kaas en daar strooi ik enkele lepels of een paar plakjes van over het rundvlees. Dan bak ik ze in de oven tot de kaas gesmolten is. Het enige wat nog ontbreekt zijn de gebakken aardappeltjes, en de schnitzel *a la Napolitana* is klaar om geserveerd te worden.’

Met de passie en de ervaring van een goede kok beschrijft Celia het lievelingseten van haar zoon, Lionel Messi.

‘Wanneer ik in Barcelona ben, moet ik het twee of drie keer per week maken. En hij eet minimaal drie van deze stukjes vlees. Ik haal mijn hand dan door zijn haar en zeg hem: “Het komt door mijn schnitzels en de maté dat jij zo veel goals maakt.” Het klopt nog ook. Toen hij drie keer scoorde tegen Real Madrid was ik daar, kookte zijn lievelingseten en zette ’s avonds maté voor hem.’ Lionel heeft een eenvoudige smaak-voorkeur: schnitzels, maar niet met gekookte ham of *a caballo* (met twee eieren erbovenop), kip met een saus van rode paprika’s, ui, tomaten en oregano. Hij houdt niet erg van exclusieve maaltijden, zoals zijn broer Rodrigo die klaarmaakt, maar van hem is dan ook duidelijk dat hij een echte kok is, die vroeg of laat een keer een restaurant zal openen. Het is logisch dat hij graag experimenteert en nieuwe recepten wil uitproberen, al houdt zijn jongere broer daar niet altijd van. Een zoetekauw? ‘Ja, Leo houdt erg van chocolade en van *alfajores*, de typisch Argentijnse koekjes. Wanneer we naar Spanje gaan, moeten we dozen vol voor hem meenemen, zodat hij altijd een voorraadje heeft.’ Het verhaal gaat dat toen een trainer uit zijn juniorentijd hem een alfajor beloofde voor elke goal die hij zou maken, het hem een keer lukte er acht op te schroffen tijdens één wedstrijd.

Gezeten voor een koffie met melk in bar La Tienda aan de Avenida San Martin de Rosario, praat de moeder van de nummer 10 van Barga openlijk over haar wereldberoemde zoon. Naast zwart haar, een voorzichtige glimlach en

verschillende gezichtsuitdrukkingen die aan Leo doen denken (al lacht ze dat weg en zegt dat hij helemaal op zijn vader lijkt), heeft Celia Maria Cuccittini Oliveira de Messi een vriendelijke stem. Als ze aan het woord is zoekt ze vaak de blik van Marcela, haar zus, die meteen naast haar zit. De jongste dochter van de familie Cuccittini is ook moeder van voetballers: Maximiliano speelt in Mexico, bij Cruz Azul; Emanuel speelt in Duitsland, bij 1860 München; en Bruno is in opleiding aan de voetbalschool Renato Cesarini, waar spelers als Fernando Redondo en Satiago Solari hun kunstjes leerden. Marcela Cuccittini de Biancucchi is Leo's peetmoeder en favoriete tante. Hij verblijft in haar huis wanneer hij even terug is in Rosario. 'We moeten

hem dan echt bezoeken of bellen om iets van hem te horen, maar logisch: mijn zus verwent hem,' zegt Celia. 'En Emanuel is daar. Die twee zijn onafscheidelijk.' Vanaf dat ze klein waren speelden ze alleen maar met de bal. 'Ze waren met vijf jongens: de drie van mij, Matias, Rodrigo en Leo, en de twee van mijn zus, Maximiliano en Emanuel. 's Zondags, wanneer we mijn moeder bezochten, gingen ze voor het eten allemaal de straat op om te spelen,' herinnert Celia zich. Ze speelden op het scherp van de snede, voetbal of voetvolley, en vaak kwam Leo huilend thuis omdat hij verloren had of omdat de oudere jongens vals hadden gespeeld.

'Onlangs nog had Maxi het over die potjes,' voegt Marcela eraan toe, 'en hij zei me dat wanneer iedereen weer eens in Rosario is, hij zin heeft een potje Messi-Biancucchi af te werken, zoals in de goede oude tijd.'

Via de herinneringen belanden we bij oma Celia, bij haar overheerlijke snoepjes, haar pasta, de familiebijeenkomsten op zondag en de passie voor het voetbal. 'Zij was het die de jongens naar de training bracht. Zij was het die de trainers ervan overtuigde dat ze Lionel moesten laten spelen, al had hij daar nog niet de leeftijd voor, al was hij de kleinste en de tengerste. 'Want,' zo zegt Celia, 'hij is altijd klein geweest. Ze waren bang dat de tegenstanders op hem zouden gaan staan, dat ze hem pijn zouden doen. Maar zij niet, en ze overtuigde hen: "Laat ze Lionel maar raken, laat ze het kleintje maar raken, juist dan zal hij goals maken." Zij was het ook die ons overhaalde hem voetbalschoenen te kopen. Het is jammer dat ze hem nu niet meer kan zien. Ze stierf toen Leo tien jaar oud was, maar wie weet dat ze van bovenaf, of waar ze ook is, ziet wat er van hem geworden is, dan is ze vast blij voor dat kleinkind waar ze zo van hield.'

Maar: hoe leerde Leo ooit voetballen? Wie leerde hem dat?

Hoe kwam hij aan die balvaardigheid? Zit dat in de genen? 'Geen idee. Zijn vader, zijn broers, zijn neven; eigenlijk heeft heel onze familie altijd veel van voetbal gehouden. Ook ik ben een fan. Mijn favoriet? Maradona. Ik heb zijn carrière altijd met veel enthousiasme gevolgd. Het was geweldig wat hij in het veld liet zien. Toen ik hem ontmoette zei ik hem: "Ik hoop dat mijn zoon ooit een goede speler wordt, en dat jij hem zult kunnen trainen." En kijk hoe het gelopen is: Maradona werd bondscoach en coachte Leo voor het nationale elftal.'

Een pauze in haar relaas: op tafel begint een telefoon te trillen. Celia excuseert zich, loopt weg en antwoordt. Marcela gaat door over de kleine Leo: ‘Hij was ongelooflijk goed. Hij was nog geen vijf jaar en speelde als de beste. Hij vond het fijn en bleef maar spelen. Hij schoot elke bal zo hard tegen de voordeur van ons huis dat de burens vaak kwamen vragen of hij niet een beetje rustiger kon doen.’

Celia zet haar telefoon uit, gaat zitten en knikt. ‘De ergste straf waar we Leo mee onder druk konden zetten, was: “En vandaag ga je niet trainen.” “Nee, mama, alsjeblieft, ik zal alles goed doen, maak je niet druk, ik beloof het... Mag ik alsjeblieft spelen?” Hij smeekte en hield vol totdat hij me overgehaald had. Leo was geen brutale jongen en ook geen straatschoffie. Hij is altijd een goede jongen geweest, rustig en in zichzelf gekeerd, zoals hij nu nog is.’

Echt? ‘Ja, echt. Hij trekt zich niets aan van de roem. Wanneer hij terug is in Rosario, dan wil hij hier komen wandelen, over de Avenida San Martin, met zijn neef. En wanneer we hem dan zeggen dat dat niet mogelijk is, want dat de lui uit deze buurt, als ze hem zien, euforisch worden en hem nog geen twee stappen laten zetten, dan wordt hij humeurig. Hij begrijpt het niet, wordt kwaad. In Barcelona gaat hij in sneakers en sportkleden naar El Corte Inglés. Ronaldinho heeft hem vaak voor gek verklaard zo over straat te gaan. Hij is zich er niet van bewust wie hij is. Daarom maakt het hem niet uit beroemd te zijn, handtekeningen uit te delen of met zijn fans op de foto te gaan. Soms, wanneer hij na lange tijd weer terug thuis is, of als ik hem ga opzoeken, dan ga ik in bed naast hem liggen. Dan praten we, ik aai hem door zijn haar, we vertellen elkaar dingen en dan zeg ik: “Hoeveel zouden meisjes er niet voor overhebben om hier, aan jouw zijde te liggen?” Dan kijkt hij me aan en zegt: “Praat nou geen onzin, mam.”

Aan de muren van de bar hangen shirtjes van Argentijnse voetballers. Ingelijst, en achter glas, hangt er ook eentje van Leo, met het nummer 30 van Barcelona. ‘Ze weten niet dat ik zijn moeder ben, al wonen we in dezelfde buurt,’ merkt Celia op, een vrouw die zich afzijdig houdt van de roem, erg bewust van de risico’s die de roem met zich meebrengt, en die duidelijk de prioriteiten in haar leven en dat van haar zoons kiest. Heel goed, maar: hoe voelt ze zich als de moeder van een crack? ‘Trots. Heel trots. De krant openslaan, zowel in Spanje als in Argentinië, en een artikel over hem te zien staan, een shirtje van hem te zien hangen, of zien dat kinderen dat aanhebben, dat maakt me trots. Net als het me pijn doet als zijn spel bekritiseerd wordt, of als ik leugens over zijn leven hoor. Het raakt je in het diepst van je ziel wanneer iemand zegt: “Heb je dit of heb je dat gezien?”’ En Leo? ‘Maar heel af en toe leest hij wat ze over hem schrijven. Als hij dat meekrijgt, maakt het hem helemaal niet uit. Maar dat betekent niet dat hij het nooit zwaar heeft. Hij heeft ook zijn zwakke momenten gehad: toen hij geblesseerd was, voor maanden aan de kant stond, of wanneer de dingen niet gaan zoals hij dat wil. Als dat gebeurt, denk ik geen twee keer na en pak mijn koffers om naar Barcelona te gaan, om te zien hoe het met hem is, om hem bij te staan, om hem zoveel mogelijk te helpen. Leo is altijd een jongetje geweest dat zich in zijn problemen opsluit, maar tegelijkertijd was hij altijd erg volwassen voor zijn leeftijd. Ik herinner me dat toen

we hem de mogelijkheid gaven naar Argentinië terug te keren, hij me zei: “Mam, maak je niet druk, ik blijf, gaan jullie maar, God zal ons bijstaan.” Hij heeft veel doorzettingsvermogen.’

We hebben het opnieuw over het succes, over de mensen aan beide zijden van de oceaan, die uitzinnig worden van ‘la Pulga’ (de Vlo, Messi’s bijnaam). ‘Hetgene wat ik het leukst vind is dat de fans van hem houden,’ zegt Celia. ‘Ze houden van hem, geloof ik, omdat hij eenvoudig, nederig, aardig is gebleven. Hij denkt altijd aan anderen en maakt zich zorgen of het met iedereen om hem heen goed gaat: zijn ouders, broers en zus, neefjes en nichtjes, neven en nichten. Hij denkt altijd aan zijn familie. Uiteraard, ik ben zijn moeder, en wanneer een moeder over haar kinderen praat, verschijnt een schittering in haar ogen en kan ze alleen maar goede dingen zeggen; maar eerlijk: Leo heeft een groot hart.’

Hoe ziet een moeder de toekomst van haar zoon? ‘Over voetbal gesproken hoop ik dat hij geschiedenis schrijft zoals Pelé, zoals Maradona, dat hij ver, heel ver zal komen. Maar als moeder vraag ik vooral aan God dat hij gelukkig is, dat hij een familie sticht, dat hij een prachtig leven zal leven, want hij heeft nog altijd geen leven geleid. Hij heeft zich tot nu toe met lichaam en geest aan het voetbal gewijd. Hij gaat niet uit, hij doet geen dingen die jongens van zijn leeftijd doen. Daarom hoop ik dat hij een prachtig leven zal hebben. Dat heeft hij verdiend.’

Buiten de grote glazen wand is de hemel betrokken. Het verkeer is chaotischer geworden: bussen, taxibusjes, auto’s die een rookwolk met zich meevoeren, een paard-en-wagen vol oud ijzer geladen en een massa mensen die in optocht langs de winkels en de haltes van het openbaar vervoer trekken. Celia moet ervandoor, thuis wacht Maria Sol. Marcela moet Bruno gaan ophalen aan de voetbalschool. Het regent en Celia dringt aan haar gasten terug naar het centrum te brengen. Ze gaat haar auto halen. Bij het vertrek wil Marcela nog een paar laatste woorden kwijt over de angsten van een moeder: blessures of geld dat een speler het hoofd op hol brengt. ‘Tot nu toe hebben mijn zonen en Leo hun realiteitsgevoel nooit verloren. Ik en mijn familie, en ook die van mijn zus, wij wonen nog in de buurt waar we geboren zijn, in hetzelfde huis waar we altijd gewoond hebben, we zijn hier niet vertrokken, we hebben onze oorsprong niet willen achterlaten, en de jongens zijn de jongens gebleven die ze altijd waren. Ik hoop dat dat nooit verandert. Dat hun niet overkomt wat andere voetballers weleens wil overkomen: dat ze door de roem een ander persoon worden.’

Een grijze Volkswagen stopt aan de stoep. Celia rijdt snel door de straten van Rosario-Zuid. We komen langs de school waar Leo naartoe ging, en ze merkt op: ‘Hij was geen goede leerling. Hij was nogal snel afgeleid.’

Ze slaat rechts af en passeert de muur van Tiro Suizo, een sportvereniging die in 1889 door immigranten uit de provincie Tesino is opgericht. Twee jongetjes merken de auto niet op, ze zijn met andere zaken bezig, met de bal aan de voet, met dribbelen.

‘Zo was Lionel ook,’ zegt Celia.

Het Garibaldi-ziekenhuis

24 juni 1987

Op nummer 1249 van de Calle Visasoro staat een crèmekleurig gebouw dat de sfeer van de negentiende eeuw uitademt. Het is het Italiaanse ziekenhuis, genoemd naar Giuseppe Garibaldi, die in Rosario de eer geniet ook nog een standbeeld te hebben op Plaza de Italia. Hij is een beroemdheid - de Held van de Twee Werelden - omdat hij tijdens zijn Zuid-Amerikaanse ballingschap langs de Paranarivier vocht en omdat de 'rood-hemden' in deze regio zijn herinnering levend hebben gehouden. Bijvoorbeeld door ziekenhuizen naar hem te noemen, die in Rosario, net als in Buenos Aires, door de politieke ballingen gesticht werden. Het medisch centrum van Rosario werd op 2 oktober 1872 geïnaugureerd om de Italiaanse gemeenschap te ondersteunen, die toen meer dan zeventig procent van de overzeese immigranten vormde. Vandaag de dag heeft het ziekenhuis een van de beste teams verloskundigen uit de stad. Hier begint, om zes uur 's ochtends op een winterse dag, het verhaal van Lionel Messi, derde zoon van de familie Messi-Biancucchi.

Jorge, de vader, is 29 jaar oud, hij is afdelingshoofd van staalfabriek Acindar, in Villa Constitución, op vijftig kilometer van Rosario. Celia, 27 jaar oud, werkt in een bedrijf waar ze magnetische spoelen maken. Ze leerden elkaar kennen toen ze nog kinderen waren, in de Las Heras-buurt, die vroeger Estado de Israël heette en tegenwoordig San Martin; een

buurt waar nederige, hardwerkende mensen wonen. Antonio, Celia's vader, is technicus: hij repareert koelkasten, ventilatoren en andere elektronische apparatuur. Celia, haar moeder, heeft jarenlang gewerkt als schoonmaakster. Eusebio, Jorge's vader, werkt in de bouw; zijn moeder, Rosa Maria, is assistente. Hun huizen staan iets meer dan honderd meter van elkaar verwijderd. Beide families zijn van Italiaanse en Spaanse afkomst, zoals velen in dit gedeelte van het land. Messi is een achternaam die uit Recanati komt, in het achterland van Macerata, de stad van Las Marcas, waar de dichter Giacomo Leopardi en de tenor Beniamino Gigli het levenslicht zagen. Daarvandaan vertrok, aan het eind van de negentiende eeuw, in een van de zovele boten die naar Amerika voeren, Angelo Messi, zoals miljoenen derdeklas immigranten, op zoek naar een beter leven in de Nieuwe Wereld. Ook de familie Cuccittini is, aan vaderskant, van Italiaanse afkomst. Beide families probeerden het in de vochtige pampa's, maar vestigden zich uiteindelijk in de stad.

Op 305 kilometer van de hoofdstad strekt Rosario, met een kleine miljoen inwoners de grootste stad van Santa Fe, zich uit over de bedding van de Paranarivier. De kuststad volgt de rivier tot de Nuestra Senora del Rosario-brug, die sinds een paar jaar het water en de eilandjes oversteekt en de stad met Victoria verbindt. De Parana is altijd een belangrijke ader geweest van de handel over water: hiervandaan worden veel landbouwproducten naar de hele Latijns-Amerikaanse handelszone verscheept; soja bijvoorbeeld, die deze regio de laatste jaren rijkdom heeft gebracht en het uiterlijk van de stad heeft veranderd. Nieuwe

gebouwen, nieuwe wolkenkrabbers en ongelooflijke bungalows rijzen op aan de stranden van fijn zand, dat via de rivier aangevoerd wordt. En toch blijft Rosario gewoon 'de stad van de vlag' genoemd worden. Groepen

van scholieren, gekleed in een wit blazertje, maken foto's voor het Monument van de Vlag, dat ontworpen is in de stijl van de Sovjet-Unie. Het werd in 1957 ingehuldigd om de plek te gedenken waar op 27 februari 1812 generaal Manuel Belgrano voor het eerst opdracht gaf om de nationale vlag te hijsen.

Rosario is een stad van immigranten kleinkinderen, van sloppenwijken (in de vervallen oude buurten) en van bungalows. Maar we laten de verhalen van de immigranten, de mix van culturen, talen en tradities, de verhalen die zeggen dat Argentinië vol is, voor wat ze zijn, en keren terug naar Jorge en Celia, die, al zijn ze nog jong, verliefd worden en zich verloven.

Op 17 juni 1978 trouwen ze in de Corazón de Maria-kerk. Het land is op dat moment helemaal ondergedompeld in het wereldkampioenschap. Zozeer, dat de bruid en bruidegom de dag na de bruiloft niet nalaten Argentinië-Brazilië te kijken, een wedstrijd die ook nog in Rosario wordt gespeeld. Het eindigt in een gelijkspel: 0-0. Acht dagen later wint *la albiceleste, het nationale team, onder leiding van César Luis Menotti*, het wereldkampioenschap door in Buenos Aires, in het Monumental-stadion van River Plate, Nederland met 3-1 te verslaan. Het wordt één groot, collectief feest. Fillol, Olgurn, Galvan, Passarella, Tarantini, Ardiles, Gallego, Ortiz, Bertoni, Luque en Kempes doen het Proces van Nationale Reorganisatie, de dode oppositieleiden (meer dan dertigduizend), de verdwenen burgers, de martelingen en de harde en gewelddadige militaire dictatuur van generaal Jorge Rafael Videla, die met de afzetting van Isabelita Perón op 24 maart 1976 aan de macht is gekomen, voor even vergeten.

Vandaag kun je in de straten van Buenos Aires nog altijd het geschilderde protest 'het vuile wereldkampioenschap' onder een groene tekening van een voetbalveld met daarin '1978' zien staan.

Twee jaar later. Het land beleeft nog altijd zijn zwarte dagen, maar het leven gaat voort. Celia en Jorge zijn ouders geworden: op 9 februari 1980 wordt Rodrigo Martin geboren. En in de duisterste momenten van hun vaderland wordt Matias Horacio geboren, hun tweede zoon. Het is 25 juni 1982. Elf dagen geleden is er een eind gekomen aan de Falkland oorlog. Argentinië, verslagen, telt zijn doden (zeshonderdnegenenveertig) en gewonden (meer dan duizend), waar je ook nog diegenen bij moet tellen die mentaal aangeslagen zijn en deze tweeënhalve maand nooit meer zullen vergeten. Onervaren en slecht bewapende jongeren, vrijwilligers ingenomen door een goedkoop patriottisme die zich opmaken om de Falklandeilanden, die in een ver 1833 door Engeland bezet werden, opnieuw in te nemen. Operatie Rosario, zo luidde de geheime naam van de Argentijnse invasie die generaal Leopoldo Galtieri op 2 april 1982 uitvoert, was de zoveelste rookwolk die de militaire junta opwierp om de aandacht af te leiden van de desastreuze

economische reorganisatie die ze in 1980 was aangegaan. Politici hadden het land een inflatie van negentig procent toegebracht, een recessie in alle velden van de economie, een toename van de internationale handels- en de staatsschulden, een versobering van lonen en een verarming van de modale bevolking, een van de historische gebeurtenissen van het land binnen de Latijns-Amerikaanse regio. De oorlog moest het drama waar het land zich in bevond doen vergeten en het volk in een patriotistische stemming brengen. Maar Galtieri had niet gerekend op Margaret Thatcher, *The Iron Lady*, noch op het leger van Hare Majesteit Koningin Isabel 11.

Binnen een paar weken versloegen de Britse elitetroepen het Argentijnse leger, een ramp die, in de loop van het jaar, de militaire junta ten val bracht en de democratie weer deed herleven. De teruggave van de Falklandeilanden aan Argentinië blijft toch een heikel punt: in Rosario, in het park van de vlag, is een monument opgericht voor 'de helden die op de Falklandeilanden wonen', en in de grondwet van 1994 valt te lezen dat het herstel van de soevereiniteit een nooit verworpen streven blijft.

Vier jaar later, wanneer Celia zwanger is van haar derde zoon, is de situatie nog altijd dramatisch. In de paasweek van 1987 bevindt Argentinië zich op de rand van een burgeroorlog. De 'geverfde gezichten', jonge officieren onder leiding van kolonel Aldo Rico, verzetten zich tegen de regering: ze eisen dat er een einde wordt gemaakt aan de juridische processen die gestart zijn naar aanleiding van de schending van de mensenrechten tijdens de militaire dictatuur. De leiding van het leger is niet bereid de orders van de president op te volgen. Op dat moment zijn het de burgers die de straat op gaan om voor de democratie te strijden. De vakbonden roepen een algemene staking uit. Op 30 april gaat Raul Alfonso naar een menigte die zich op Plataf de Mayo bevindt. Daar aangekomen zegt hij: 'We hebben het huis opgeruimd. Fijne paasdagen,' een zin die de geschiedenisboeken in zal gaan, omdat niets minder waar is. De president, zonder nog maar een greintje macht over het leger, heeft onderhandeld met de 'geschilderde gezichten' en ze een einde aan de processen tegen militairen moeten beloven. Dit wordt de Wet van de Verplichte Gehoorzaamheid: deze vergeeft officieren en onderofficieren voor de gruwelijkheden die ze gepleegd hebben door te stellen dat zij enkel bevelen van hun superieuren opvolgden. Een wet die op 23 juni 1987 in werking treedt, dezelfde dag dat Celia opgenomen wordt op de kraamafdeling van het Garibaldi-ziekenhuis. De twee andere zonen, Rodrigo van zeven en

Matias van vijf, blijven thuis bij hun oma; Jorge gaat met Celia mee. Na twee zonen had ze graag een dochter gehad, maar de chromosomen zorgen dat er alweer een zoon komt. De zwangerschap is goed verlopen, maar in de laatste uren voor de geboorte gaat het mis. Norberto Odetto, de gynaecoloog, stelt een foetale nood vast en besluit dat het noodzakelijk is de geboorte op te wekken om afwijkingen bij de baby te voorkomen. Jorge herinnert zich vandaag de dag nog altijd de angst die hij in die momenten had, de paniek die hij voelde toen de dokter hem zei dat hij een verlostang nodig had én zijn toestemming om alles te

doen wat nodig was. Uiteindelijk wordt de verlostang niet gebruikt. Een paar minuten voor zes in de morgen wordt Lionel Andrés Messi geboren, drie kilo zwaar en zevenenveertig centimeter groot. Rood als een tomaat en met één oortje helemaal dubbelgevouwen door de inspanning die hij geleverd heeft om ter wereld te komen. Kleine afwijkingen die, zoals bij zo veel pasgeborenen, in de loop van een paar uurtjes verdwijnen. Na de angst komt de blijdschap, de pasgeborene is een gezond jongetje.

Buiten de deuren van het ziekenhuis is de situatie minder rustig. Een bom is ontploft in het centrum en een andere in Villa Constitución, waar Jorge werkt. In heel Argentinië komen vijftien bommen tot explosie. Er zijn geen doden, enkel materiële schade; de reactie op de Wet van de Verplichte Gehoorzaamheid. Ze leggen een verscheurd land bloot, onderdrukt door een militaire macht en een zware economische crisis. De staatssecretaris van Binnenlandse Handel heeft onlangs verklaard dat de prijzen van levensmiddelen zullen stijgen: melk en eieren met negen procent, suiker en maïs twaalf procent, brood en wijn tien procent, *yerba mate*, de nationale thee, eenentwintig procent, elektriciteit tien procent, gas acht procent. Stijgingen die voor elke arbeidersfamilie moeilijk op te

vangen zijn - zo ook voor de familie Messi-Cuccittini, die toch op twee inkomsten kan rekenen en een eigen huis bezit. Dat hebben Jorge en zijn vader, Eusebio, in de weekenden gebouwd, op een kwart hectare groot stuk land van de familie. Het heeft twee verdiepingen van baksteen en aan de achterzijde een binnenplaatsje, waar de kinderen kunnen spelen. Wel nog altijd in de Las Heras-buurt. Hier wordt Lionel naartoe gebracht op 26 juni, wanneer moeder en kind ontslagen worden uit het Italiaanse ziekenhuis.

Zes maanden later duikt hij in het familiealbum op: mollig en glimlachend, in het bed van zijn ouders - hij draagt een blauw sportbroekje en een wit shirt. Met tien maanden rent hij al achter zijn oudere broers aan. En dan heeft hij ook zijn eerste ongeluk. Hij loopt het huis uit, waar nog geen asfalt ligt en waar maar heel af en toe een auto door rijdt. Er komt wel een fiets aan en ze botsen tegen elkaar. Lionel huilt ontroostbaar; zijn familie komt aansnellen. Het lijkt alsof hij op de schrik na niets heeft opgelopen. Maar 's avonds stopt hij niet met huilen. Zijn linkerarm is ontstoken. Ze brengen hem \ naar het ziekenhuis, waar een gebroken ellepijp wordt vastgesteld. Gips. In een paar weken tijd geneest het. Lionels eerste verjaardag: zijn ooms geven hem een voetbalshirt, zodat hij een team heeft om naar uit te kijken: Newell's Old Boys. Maar het is nog te vroeg. Met drie jaar heeft Lionel liever voetbal-plaatjes of knikkers. Hij wint ze met tientallen van zijn vriendjes: zijn zakken zitten er altijd vol mee. Bij de oppas of op school is er altijd tijd om met ze te spelen. Op zijn vierde verjaardag krijgt hij van zijn ouders dan een witte bal met rode vlakken. Dat is misschien wel het cruciale moment in zijn liefde voor de bal. Zeker wanneer hij op een dag iedereen met open mond laat staan. Lionels broers voetballen met vader op straat, wanneer Leo besluit mee te spelen. Tot dan had hij er

altijd de voorkeur aan gegeven te knikkeren; maar deze keer niet. ‘We stonden met open mond te kijken naar wat hij allemaal kon,’ zegt Jorge, ‘en hij had nooit eerder gespeeld.’

De kleinste van allemaal

Een middag in de zomer van 1992

Het veldje van Grandoli is zo goed als kaalgetrapt. Het bestaat eigenlijk alleen maar uit aarde en een paar groene plekken dichtbij de achterlijn. De doelpalen zijn verwaarloosd, net als de omheining en het clubgebouw, waar zich de douches en de kleedkamers bevinden. De omliggende buurt is niet veel beter: op elk kruispunt staan daklozen die autoramen lappen, gebruikte banden proberen te verkopen, en er hangen borden met ‘metaalverkoop’ waar eigenlijk ‘oud ijzer’ op zou moeten staan. Iets verderop hangt een stuk karton dat reclame maakt voor een hondenkapsalon. In de verte staan woontorens die verlaten lijken maar dat niet zijn, en lage woningen die hun schoonheid van vroeger kwijt zijn. In de scheuren van het asfalt groeit onkruid; langs de kant van de weg staat vuilnis in de zon te koken, zitten mannen en ouden van dagen die verder niets te doen hebben, en passeren grote jongens op te kleine fietsjes. Men is hier veranderd, zeggen de alleroudsten, er is slecht volk voor in de plaats gekomen. En ’s nachts is het gevaarlijk om buiten te lopen, voegen ze daaraan toe.

Om drie uur ’s middags begeeft niemand zich op straat. Het voetbalveld is verlaten. De scholieren van de dichtbijgelegen school die sporten in het Sportcentrum Abanderado Mariano Grandoli (een vrijwilliger die in de oorlog van 1865 voor zijn vaderland stierf) zijn al vertrokken, en pas om vijf uur komen de voetballertjes. Er is één docent aanwezig. Hij heeft een wit overhemd aan, een blauw trainingspak en sportschoenen. Hij wijst ons de weg, het is nog geen honderdvijftig meter naar het huis van mijnheer Aparicio, de eerste trainer van Lionel Messi.

Hij opent de deur met nog natte handen - hij is bezig een maaltijd voor zijn blinde vrouw Claudia te bereiden, maar vraagt ons binnen te komen en te gaan zitten. Vier zetels, een gigantische witte hond en een overheersende geur vullen de woonkamer, die vooral ingenomen wordt door een oude televisie. Salvador Ricardo Aparicio - vier kinderen, acht kleinkinderen en vier achterkleinkinderen - heeft een verweerd gezicht waar de schaduw van een snorretje over speelt, zijn lichaam is gebogen als een draadje, zijn stem en zijn handen trillen. Hij heeft heel zijn leven bij de spoorwegen gewerkt. Als jongere speelde hij met nummer 4 bij Club Fortrun en al meer dan dertig jaar, op het veldje van zevenenhalf bij veertig meter, traint hij de allerjongsten van Grandoli.

Hij heeft honderden kinderen onder zijn hoede gehad, onder wie Rodrigo en Matias. De oudste Messi was een spits met snelheid en kracht; de tweede was verdediger. Oma Celia begeleidde ze iedere dinsdag en donderdag naar de training. En op een dag in de zomer verscheen ook Leo.

‘Ik had er nog eentje nodig om het team van 1986 compleet te krijgen. Ik wachtte

op hem met het shirt in de hand, terwijl de anderen oefeningen deden. Maar die jongen kwam maar niet. En daar was opeens een jongetje dat de bal tegen de tribune stond te trappen. Ik kreeg een ingeving en zei tegen mezelf: geen idee of hij kan spelen, maar... En zo praatte ik even met zijn grootmoeder - een groot voetballiefhebster - en zei haar: "Leen me hem even." Zij wilde wel zien wat hij in het veld kon. Ze had me al vaak gevraagd hem mee te laten trainen. En nog vaker had ze het over zijn kwaliteiten gehad. Zijn moeder of zijn tante, dat herinner ik me niet meer zo goed, wilde eigenlijk niet: "Hij is zo klein en de anderen zijn zo groot." Om hen gerust te stellen, zei ik haar: "Ik zal hem aan deze kant opstellen, waar hij weinig hoeft te doen, en als ze hem trappen, onderbreek ik de wedstrijd en haal ik hem van het veld af."

Dit is zoals mijnheer Aparicio ons het verhaal vertelt. Maar de familie Messi-Cuccittini heeft een andere versie van de gebeurtenissen : het was juist oma Celia die Apa onder druk zette hem op te stellen toen er iemand ontbrak om het elftal te completeren. De trainer was het daar niet mee eens omdat hij hem te klein vond. Maar grootmoeder hield aan. 'Stel hem op en je zult wel zien hoe hij speelt,' zei ze. 'Oké,' antwoordde Apa, 'maar hij speelt langs de lijn, zodat u hem zelf van het veld kunt halen als hij huilt.'

Over hoe het verhaal afloopt bestaat geen meningsverschil. Laten we dus het verhaal van de oude trainer oppakken: 'Goed. Ik gaf hem het shirt en stelde hem op in de voorhoede. De eerste bal werd hem op rechts aangespeeld, hij keek ernaar en... deed niets.'

Don Apa, zoals ze hem hier noemen, staat op uit zijn zetel en laat ons de verbaasde uitdrukking van de kleine Messi zien, hij gaat weer zitten en legt uit: 'Hij is linksbenig, daarom kon hij hem niet aannemen.' Hij gaat verder: 'De tweede bal werd op links aangespeeld, hij nam hem aan, omspeelde een tegenstander, nog een, en nog een. Ik riep: "Schop die bal, schop die bal!" Ik was bang dat ze hem omver zouden trappen, maar hij ging maar door. Ik herinner me niet of hij een goal maakte of niet, maar ik had nog nooit zoiets gezien. Ik zei tegen mezelf: hem haal ik nooit meer van het veld. En ik heb hem er nooit meer af gehaald.'

Mijnheer Aparicio loopt de andere kamer in en keert terug met een plastic zak. Hij zoekt tussen de herinneringen van een heel leven. Uiteindelijk vindt hij de foto die hij zoekt. Een groenveld, een jongenselftal in rode shirtjes, en net voor een heel wat jaren jongere Aparicio staat de kleinste van allemaal: zijn witte broekje reikt bijna tot zijn enkels, zijn shirt is te groot, hij toont een ernstige blik en heeft zijn benen een beetje verdraaid. Daar staat Lionel. Hij lijkt op een vogeltje of op een vlo, zoals zijn broer Rodrigo hem altijd noemde.

De elftallen van 1986 en 1987. Hij was de kleinste en de jongste, maar stak boven iedereen uit. En dat terwijl ze hem hard aanpakten. Maar hij was een andere speler, met buitengewone mogelijkheden. Hij werd zo geboren. Iedere keer als we speelden, kwamen er mensen kijken om hem bezig te zien. Zodra hij de bal in zijn bezit had, omspeelde hij ze allemaal. Echt: hij was niet te stoppen. Hij maakte vier, vijf doelpunten per wedstrijd. Tegen Club de Amanecer maakte hij er zelfs

eentje zoals ze op televisie weleens doen. Ik herinner het me nog goed: hij omspeelde ze allemaal, zelfs de keeper. Hoe hij speelde? Zoals nu, vrij als een vogeltje. Het enige wat ik hoefde te doen was hem opstellen. Hoe hij was? Een ernstig jongetje, hij was altijd in de nabijheid van zijn grootmoeder, teruggetrokken. Hij protesteerde nooit. En als ze hem traptten, dan huilde hij weleens, maar altijd stond hij op en speelde door. Daarom spreek ik de mensen weleens tegen, om hem te verdedigen, wanneer ze zeggen dat hij een luilak of een pingelaar is.'

Zijn vrouw roept hem vanuit haar kamer. Mijnheer Aparicio gaat even weg en komt terug met meer herinneringen.

Zoals een video, die hij niet wil afstaan, met een paar acties van de wonderjongen. 'Die laat ik aan de voetballertjes zien om te tonen watje allemaal kunt doen met de bal aan je voet.' Of de herinnering aan de eerste keer dat Leo terugkwam uit Spanje en hij hem ging opzoeken. 'Toen ze me zagen werden ze gek. Ik ging 's ochtends en vertrok pas weer om één uur 's nachts. We praatten de hele tijd over het voetbal in Spanje.' Of over die keer dat de buurt een feest organiseerde om Lionel te eren. Ze wilden hem op het veld van Grandoli een bordje overhandigen, maar op het laatste moment kon Leo niet gaan. Hij belde heel laat op om "Dank je" te zeggen, "een andere keer komt beter uit".'

De oude voetbaltrainer is er niet kwaad om. Integendeel: hij praat met veel liefde over deze jongen, die hij enkele jaren geleden nog begeleidde.

'Toen ik het eerste doelpunt dat hij voor Barcelona maakte op televisie zag, moest ik huilen. Mijn dochter Genoveva, die op dat moment in een andere kamer was, vroeg: "Wat is er, papa?" "Niets," zei ik haar, "enkel emotie."

Aparicio haalt nog een parel uit de plastic zak. Nog een foto van dat blonde, kleine jongetje, met een te groot shirt en te korte beentjes: in zijn handen een beker, de eerste die hij wonde beker is net zo groot als hij.

Leo is nog geen vijf jaar oud. En op het terrein van Grandoli begint hij al de smaak van doelpunten en van het succes te proeven. Hij heeft zelfs het geluk dat zijn 'ouwe' zijn trainer wordt. Jorge gaat in op het aanbod van het clubbestuur om de jongens van 1987 te coachen. Ze spelen in een onafhankelijke competitie, een van de vele in de stad. En ze winnen alles, 'maar dan ook echt alles: kampioenschap, toernooitjes, vriendschappelijke wedstrijden,' herinnert Jorge Messi zich, met meer vaderlijke dan trainerstrots.

Naast het voetbal gaat hij ook nog naar school. Leo zit op Algemene School Nummer 66 Las Heras, aan Calle Buenos Aires 4800. Zijn moeder, Celia, zijn tante Marcela of Silvia Arellano, een buurvrouw en moeder van Cintia, een onafscheidelijke vriendin, brengt hem. Ze gaan te voet en doorkruisen daarbij een kaal stuk land of de voetbalvelden van de landmachtstroepen van het m^e Communicatiebataljon. In minder dan tien minuten zijn ze bij de poort.

Vandaag de dag bevindt zich daar de klas van de allerjongsten. Ze houden zich

bezig met tekenen. Twee van hen hebben een Messi-shirtje aan. In een grote overdekte hal spelen een paar jongetjes in een wit blazertje heel geconcentreerd een potje voetbal. Er zijn zelfs doelen aangegeven; wat ontbreekt is een bal. Daarvoor in de plaats gebruiken ze een prop papier die bij elkaar gehouden wordt door plakband. Ze bewegen op een duizelingwekkend ritme, zonder te zeer stil te staan bij de hardheid van de ondergrond (grijze tegels). Dribbels, kap- en schijnbewegingen. Tussen de spelers staat ook Bruno Biancucchi, een neef van Leo. Bezweet en rood van de inspanning, zijn zwart haar plakt als steenkool tegen zijn voorhoofd, een wit-roze gestreepte ketting; zijn vriendjes zeggen allemaal dat hij de beste is. In de pers zijn al heel wat artikelen verschenen waarin hij Leo's opvolger wordt genoemd. Zijn trainers zeggen dat hij goed is in het ontwijken van slidings en dat hij hetzelfde talent heeft als zijn neef. En dat hij, net als Leo, verlegen is. Hij zegt dat de enige eigenschappen van zijn neef waar hij jaloers op is, de snelheid van de rushes en zijn neusje voor de goal zijn. Ook Bruno speelt in de aanval en zou graag op een dag het shirtje van Barga dragen.

Om ons heen is een menigte komen staan. Iedereen wil zijn mening geven over die jongen die een paar jaar geleden nog naar deze school ging. Pablo, elf jaar, heeft geen enkele twijfel: 'Hij heeft alles om de beste van de wereld te worden. Beter nog dan Maradona. Wat ik zijn sterkste punt vind is zijn snelheid, die is ongelooflijk.' Er is wel iets waar Agustin, negen jaar, net als zovelen van zijn vriendjes, zich druk over maakt: 'Maradona maakte zijn debuut bij Argentino Juniors, Messi bij Barga.' Samengevat: veel te ver van hier. Uiteindelijk komen zelfs de meest verlegen meisjes naar ons toe. En bij hen zijn de meningen verdeeld. Sommige vinden hem heel knap, andere veel te klein.

Het is speelkwartier en onder de Dronken Staak, een honderdjarige boom, rennen de jonge scholieren achter elkaar aan. Leo ontweek de enorme stam met een papieren of kunststof bal aan zijn voet. Zijn mooiste herinneringen zijn nu juist deze partijtjes, met wat dan ook om mee te voetballen. Van studeren hield hij niet echt, geeft hij zonder problemen toe.

En dat bevestigt Mónica Dóminga, zijn lerares van groep drie tot vijf: 'Nee, hij blonk niet uit in de lessen, maar zijn niveau was acceptabel. In het begin had hij moeite met lezen, zodat ik zijn moeder voorstelde om met hem naar een logopedist te gaan. In de andere vakken werd hij stapje voor stapje beter, zonder écht geweldige cijfers te halen. Hij was een rustige, lieve en verlegen jongen, een van de meest verlegen scholieren die ik in mijn jaren als docente heb meegemaakt. Als je hem niets vroeg, dan bleef hij rustig aan zijn tafeltje achter in het lokaal zitten. De oudere jongens vroegen hem natuurlijk mee te doen met het schoolelftal, in de scholencompetitie van Rosario. En hij was goed, jazerker, hij won bekens en medailles - maar nooit heb ik hem horen opscheppen omdat hij goed speelde of goals maakte.'

Dezelfde als altijd

Gesprek met Cintia Arellano

Ze heeft blauwe, glanzende ogen, een fijn gelaat en een slank figuur. Ze studeert aan de hogeschool om geestelijk gehandicapte kinderen les te kunnen geven. Ze woont op Ibanez 510, een bescheiden huis, waar ze haar bezoek gastvrij ontvangt. Een zwarte hond kwispelt met zijn staart, hij onderzoekt de zojuist aangekomen gast. Daarna verlaat hij het kale vertrek om de patio, die grenst aan die van de familie Messi, in te lopen. Cintia is van jongs af aan een vriendin van Leo. ‘Onze moeders,’ zegt ze, ‘zijn “zwangerschapszussen”.’ Silvia Arellano werd min of meer op hetzelfde moment zwanger als Ce-lia: ‘We hielden elkaar gezelschap,’ legt ze uit als ze erbij komt staan, ‘we gingen samen winkelen, we praatten over de toekomst van onze zonen. Het was mijn eerste. En zo werden we goede vriendinnen.’ Ze zet een glas frisdrank op de tafel en vertrekt om haar oudste dochter, die met Lionel naar de peuterspeelzaal, de kleuterklasjes én de basisschool ging, aan het woord te laten. Ze gingen samen naar school en liepen ook samen terug. En ook op verjaardagen, feestdagen en bij spelletjes waren ze vaak samen.

Hoe was Leo toen hij klein was?

‘Hij was het typische verlegen jongetje: hij praatte weinig. Hij viel alleen op als hij met de bal speelde. Ik herinner me dat op het schoolplein, tijdens het speelkwartier, de aanvoerders altijd ruzie kregen omdat ze bij het kiezen van hun elftal Leo wilden - hij was degene die de goals maakte. Met hem erbij won je zeker. Voetbal is altijd zijn passie geweest. Vaak miste hij verjaardagen omdat hij geen wedstrijd of training wilde laten schieten.’

En op school?

‘We noemden hem *Piqui* (“Kleintje”) omdat hij de kleinste van ons allemaal was. Van taal en rekenen hield hij niet. Hij was wel goed in gymnastiek en in tekenen.’

Er wordt gezegd dat jij hem weleens geholpen hebt.

‘Ja, soms. Hij ging bij proefwerken achter me zitten en zonder aarzeling vroeg hij me naar de antwoorden. En die gaf ik hem, zonder dat de docente het zag, achter op de liniaal of op een gum. En ’s middags maakten we samen ons huiswerk.’

En daarna, op de middelbare school, gingen jullie elk een andere kant op. Leo ging naar Barcelona...

‘Allemaal huilden we die zomerdag, toen hij met zijn familie naar Spanje vertrok. Ik kon niet geloven dat ik mijn beste vriend kwijt was. Toen ik hem aan de telefoon sprak, sprongen de tranen in onze ogen. Ik dacht dat wonen in Europa heel moeilijk voor hem was, maar toen hij terug was, praatten we lange tijd en ontdekte ik dat het een heel belangrijke ervaring voor hem was, en dat hij er volwassen door zou worden. Het was moeilijker voor zijn familie, zodat Celia en Maria Sol terugkeerden. Hij kon zich goed aanpassen omdat er, zo vertelden ze me, jongens van zijn leeftijd waren die voetbalden. En dat was voor hem het belangrijkste. Hij wilde voetballer worden en is dat ook geworden.’

Cintia staat op, loopt weg en komt even later terug met een album vol foto’s en krantenknipsels. Daar zijn ze samen, als baby’s: Leo met de speen en een blauw

slabbetje; achter hem een grote, als bruid verklede pop; naast hem, met luiers en vlecht, Cintia. Op een andere als kleuters, in 1992: een klas-

senfoto, iedereen met een blauw blazertje aan. Verkleed tijdens carnaval: hij met een helm en een nepsnorretje; zij geschminkt, met een grote bril en een wit jasje. En daarna een hele stapel krantenpagina's met schreeuwende koppen: 'De nieuwe Maradona', 'wachten op de Messias', 'Van welke planeet kom je', tot we uitkomen bij de krantenkoppen van juli 2005, de overwinning in het wereldkampioenschap onder 20.

'Ik was degene die het feest hier in de buurt organiseerde. We gingen bij de burens langs om geld te vragen - om gekleurd papier, vuurwerk en verf te kopen. Op de grond schreven we: "Leo, de nationale trots" en in zijn straat hingen we een spandoek op waarop stond: "Welkom, kampioen". Hij zou om één uur 's nachts thuis komen, en heel de buurt stond hem op te wachten, al was het winter. Het was vreselijk koud en hij kwam maar niet. Sommigen werden moe en gingen naar huis. Wij bleven wachten tot er opeens, om vijf uur 's ochtends, een witte pick-up toeterend de straat in kwam rijden. Op dat moment gingen alle lichten van de televisiecamera's aan. Iedereen begon te gillen, rotjes te gooien, op trommels te slaan, en "Leo is er, Leo is er!" te roepen. Hij was vreselijk moe. Op zo'n ontvangst had hij niet gerekend, maar hij vond het prachtig.'

Nog meer knipsels, nog meer foto's van Leo. En daar zijn ook een paar hardvochtige pagina's, vol kritiek na de verloren wedstrijd Argentinië-Duitsland van het wereldkampioenschap 2006, naar aanleiding van de foto waar alleen Leo op te zien is, teleurgesteld, gezeten op een bankje.

'Ze zeiden dat hij kapsones had, dat hij zich niet in de groep wist te mengen. Ze maakten hem af. Maar dat beeld klopte helemaal niet. Alleen degenen die hem goed kennen weten hoe hij zich voelt. Wanneer hij zich slecht voelt, is Leo een beetje een autist, hij vlucht, sluit zich in zichzelf op. Ook bij mij gedroeg hij zich zo. Dan moest ik echt datgene wat hij opkropte uit hem trekken. Maar over het algemeen is Leo voor mij een en al glimlach.'

En dat is niet veranderd?

'Nee, voor mij is hij dezelfde als altijd, verlegen en rustig. Hij is nog altijd de Leo met wie ik ben opgegroeid. Het enige verschil is dat vroeger, wanneer hij kwam, hij zijn fiets pakte en door de buurt fietste; nu neemt hij de auto omdat men hem niet met rust laat. Je kunt je niet voorstellen wat voor een gekkenhuis het dan is. De mensen uit de buurt maken foto's, meisjes wachten voor de deur van zijn huis om hem te begroeten. De jongetjes willen zoals hij zijn. Ik verbaas me en word soms zelfs kwaad over wat men in Spanje naar hem roept; hetzelfde als hij met de nationale selectie speelt. Daardoor geef ik er vaak de voorkeur aan niets te zeggen wanneer iemand me naar hem vraagt. Ik wil niet dat iemand over me zegt dat ik alleen maar uit eigenbelang of om beroemd te worden over hem praat. Nee, voor mij is Leo nog gewoon de vriend die hij altijd was.'

En ze glimlacht.

Rood-zwart

21 maart 1994

Raul: 'Ik heb al veel goede Argentijnen leren kennen. Kijk naar Valdano, die zorgde dat ik bij Real Madrid mocht debuteren; kijk naar Redondo of naar de spelers met wie ik nu in het elftal zit. Met allemaal ben ik goed bevriend. Ik hoop snel eens naar Argentinië te kunnen om daar een wedstrijd te zien. Een wedstrijd van Boca of van River lijkt me geweldig.'

'Of van Newell's,' voegt Messi er zachtjes aan toe.

De Vlo laat geen gelegenheid onbenut om zijn liefde voor de rood-zwarte club te tonen. Zelfs tijdens een persconferentie met de aanvoerder van Real Madrid wil hij haar even noemen. Logisch: Newell's is een familieliefde. Jorge, Lionels vader, speelde er vanaf zijn dertiende tot hij in militaire dienst moest. Hij was middenvelder met een groot spelinzicht - meer defensief dan aanvallend -, al werd hij nooit profspeler. Rodrigo ging op zijn zevende naar de voetbalschool en Matias volgde hem later.

Leo gaat begin 1994 voor het eerst naar Grandoli. De scouts van de club kennen hem. Ze hebben zijn broers gevraagd hem eens mee te nemen om te zien of hij echt zo buitengewoon goed is als wordt gezegd. Zodoende mag hij in ongeveer een maand tijd acht wedstrijden meespelen - 's middags en 's avonds - in evenzoveel verschillende jeugdelftallen. Een intensieve test waarin hij niet teleurstelt. De trainers van Newell's zien meteen een fenomeen in hem en ze stellen hem voor naar de Malvinas Voetbalschool te gaan, waar de allerjongsten worden opgeleid. Hij is dan nog geen zeven jaar oud. Het clubbestuur moet met zijn ouders overleggen, maar gezien hun passie voor het voetbal lijkt toestemming geen enkel probleem.

'Zijn vader kwam naar me toe en zei: "Vanaf nu speelt hij bij Newell's",' zo herinnert zich Salvador Aparicio, de oude trainer van Grandoli. 'Wat kon ik daarop antwoorden? "Prima, neem hem maar mee.'"

En zo wordt Lionel Andrés Messi op 21 maart 1994 speler van Club Atlético Newell's Old Boys.

Newell's en Rosario Central zijn de twee clubs die voor tweedracht zorgen in de voetbalpassie van Rosario. Club Atlético Rosario Central wordt op 24 december 1889 onder de naam Central Argentine Railway Athletic Club in het leven geroepen. Ze wordt opgericht door Engelse arbeiders die aan het spoor werkten. Haar eerste voorzitter was Colin Bolder. In 1903, bij de fusie van de bedrijven Ferrocarril Central Argentino en Buenos Aires Railway, verandert die naam: vanaf nu heet ze Club Atlético Rosario Central. Haar kleuren: blauw en geel.

Wereldberoemde spelers hebben het shirtje gedragen: Mario Kempes, Luciano Figueroa, José Chamot, Cristian Gonzalez, Roberto Abbondanzieri, Roberto Bonano, César Delgado, Daniel Dfaz, Daniel Pedro Killer, Juan Antonio Pizzi, César Luis Menotti, om enkele namen te noemen. Twee bekende fans? Ernesto 'Che' Guevara (hij werd op 14 juni 1928 in Rosario geboren en had op Calle Entre

Rios 480 zijn eerste appartement; enkele blokken verderop, aan Plaza de la Cooperación de la Ciudad, herinnert een muurschildering zijn daden) en de onvergetelijke Roberto 'el Negro' Fontanarrosa, een voetbalcartoonist en -schrijver; een van de grootste van Argentinië. Wat jammer dat hij ons in 2007 verliet.

Newell's ziet het licht op 3 november 1903. De club wordt opgericht door professoren, studenten en alumni van Colegio Comercial Anglicano Argentino, de school die Isaac Newell, een Engelsman uit Kent, in 1884 in Rosario stichtte. Hij was het, zo gaat de legende, die de eerste leren bal en de officiële regels van *football* naar Zuid-Amerika had meegebracht. De studenten van zijn school, onder wie Newell's zoon Claudio, leerden het spelletje en stichtten de club. Zo heeft de club zijn naam gekregen: Newell's Old Boys - de oudere jongens van Newell - als hommage aan hun vader, docent en de school. Haar kleuren: zwart en rood.

Een van de dingen waar de fans hun buzen bij Rosario Central de ogen mee uitsteken is dat Diego Armando Maradona in hun shirtje heeft gespeeld, al was dat maar voor vijf officiële en twee vriendschappelijke wedstrijden. Het was 1993, en de Golden Boy keerde terug uit Europa, waar hij jaren geleden bij Barcelona was gestart, om groot te worden bij Napoli en bij het Sevilla van Carlos Bilardo de periode af te sluiten. Maar je hebt meer grote namen dan Maradona: van Gabriel Batistuta tot Jorge Valdano, van Abel Balbo tot Maxi Rodríguez, van Sergio Almirón tot Maricio Pochettino, van Juan Simon tot Roberto Sensi, van Jorge Griffa tot Walter Samuel, en van Américo Gallego tot Martino. De bijnaam van de fans luidt: 'de melaatsen'. Vreemd, niet? Een neerbuigende term die een sterk en herkenbaar symbool is geworden. Dat verdient uitleg. En de website Gloriosonewells.com.arg, die gewijd is aan de meer dan honderdjarige geschiedenis van de club, geeft die. Lang geleden had de Commissie van Liefdadige Vrouwen van het Carrasco-ziekenhuis het plan een benefietwedstrijd te organiseren om de ziekte van Hensen, in de volksmond ook wel lepra genoemd, uit de wereld te helpen. De wedstrijd zou door de twee grootste teams van Rosario gespeeld moeten worden, zodat de besturen van beide clubs ingelicht werden. Vanaf het eerste moment nam Newell's de uitnodiging aan, terwijl het meerdere malen geweigerd werd door Central: een eerste smet op het blazoen van het goudblauwe team. Zo werd Central de schoftenclub van de stad. De aanhang van Central gaf als tegenargument enkel dat als Newell's zo graag deze wedstrijd wilde spelen, dat wel moest betekenen dat ze zelf een stelletje melaatsen waren. En zodoende werden de fans van Newell's bekend als de melaatsen en hun rivalen als 'de schoften'. Al is deze versie van het verhaal gedurende de jaren ingeburgerd geraakt, mogelijk omdat het de enige juiste versie is, het kan geen kwaad op te merken dat er in Rosario grootouders zijn die er een andere versie op na houden. Volgens hen zijn de fans van Newell's altijd als de melaatsen aangeduid, zelfs al vóór de club bestond. Volgens die andere versie was het in deze buurten van Rosario normaal dat de huizen door een hoge muur van elkaar gescheiden waren,

en dat burens met elkaar konden praten door op de puntjes van hun tenen of op een bankje te gaan staan dat tegen de muur aan werd gezet. Tegelijkertijd heerste er in grote delen van het land lepra - en Rosario was daar geen uitzondering op. Deze ziekte, die teruggaat tot bijbelse tijden, staat erom bekend dat de gemeenschap haar lijders eraan buiten het zicht van andere mensen probeert te houden. Misschien dat dit gegeven ervoor zorgde dat mensen die de omgeving van Isaac Newells school doorkruisten, en enorme muren zagen, zeiden: 'Achter die muren bevinden zich vast en zeker lepralijders die uit het zicht gehouden moeten worden.' Dit is de andere theorie waarom de alumni van Newell vanaf dan 'de melaatsen' worden genoemd.

Ook Lionel zou zo worden genoemd toen *La Capital* hem voor de eerste keer interviewde. Maar er zijn nog zes jaren, zes

jeugdelftallen en bijna vijfhonderd doelpunten te gaan voor hem de eer van de lokale pers ten deel valt.

Vaal geworden rood-zwarte muurschilderingen. 'Kom op, melaatsen!' staat er boven een gebalde vuist achter de omheining - werk van de harde kern. Een hek en daarboven het bordje **MALVINAS VOETBALSCHOOL NEWELL'S OLD BOYS.**

Het veld is in slechte staat, maar dat maakt de jongens die er spelen niet uit. De trainers van de club zijn gekomen om een paar tests af te nemen, en die moet je koste wat kost goed afleggen. Naast de kleedkamers ligt een oude, verroeste bedspiraal. Aan de andere kant, in de Avenida Vera Mújica, nog twee velden. In dezelfde vervallen staat. Iemand merkt op dat het geld van de kaartjes en vooral van de verkoop van spelers niet opnieuw geïnvesteerd is in de velden of in de opleiding van nieuwe generaties spelers. Al is het ook zo dat de situatie niet veel anders is dan wanneer Lionel zijn eerste seizoen in het rood-zwarte shirt afwerkte. Maar laten we het eens hebben over dat jaar dat zo goed begon en dat afgesloten werd met een

3-0 verlies tegen Tiro Suizo. De jongens verloren de titel, maar leerden van hun fouten, gezien het feit dat ze in de volgende vier seizoenen maar één nederlaag leden, dit keer op naam van hun trainingsgenootjes Newell's C. Dankzij deze niet te stoppen opmars kreeg het elftal een glorieuze bijnaam: 'de machine van 1987'. Leo's mooiste moment: het winnen van een doelfijn tijdens het internationale toernooi van Cantolao 1996, in Lima, Peru. Er deden meer dan vijfentwintig teams mee, uit Argentinië, Chili, Ecuador en Colombia, maar aan het eind was het Newell's dat de eerste plek behaalde. En de kleine Messi trok onder andere door zijn technische hoogstandjes de aandacht bij de media. Om tijdens de trainingen of voor een wedstrijd bezig te zijn hield hij de bal op spectaculaire wijze hoog. Een kunstje waar zelfs de directie van de club van stond te kijken, zozeer dat ze hem vroegen tijdens de rust van wedstrijden van het eerste elftal het publiek te

vermaken. De stadionspeaker riep de jonge Messi om en dan daalde hij via de tribunes af naar de middenstip, waar hij zijn baltrucjes opvoerde; een tijdverdrijf dat veel melaatsen nog niet vergeten zijn. Het is hun eerste beeld van de jongen die op een dag Lionel Messi bleek te zijn.

‘Hij was zo goed,’ herinnert zich Ernesto Vecchio, Leo’s tweede trainer, in zijn werkplek tussen oude Amerikaanse auto’s. ‘Hij had spelinzicht, kon in een kleine ruimte de bal aannemen en doodleggen, speelde zijn teamgenoten goed aan, maar hij was ook in staat in zijn eentje de hele helft van de tegenstander te overbruggen. Eens, op veld 1 van Malvinas, gaf de keeper hem de bal op de rechterbackpositie en doorkruiste hij het hele veld en scoorde aan de overzij de een geweldig doelpunt. Je hoefde hem niets te leren. Want wat leer je een Maradona of een Pelé? Het enige wat een trainer kan doen is aan details werken.’

Vecchio heeft veel herinneringen aan die twee jaar - tussen Leo’s negende en elfde jaar - waarin hij hem trainde. Het toernooi van Balcarce bijvoorbeeld, waar Newell’s 87 teams als Boca, Independiente en San Lorenzo achter zich liet. Lautaro Formica, verdediger van dat elftal, weet nog goed dat ze achterin niets hoefden te doen, want ‘de bal haalde onze helft nooit. Ik herinner me dat het tussen Rodas en Messi nogal een zootje was. Maar zodra Messi de bal in zijn bezit had, dan renden alle tegenstanders naar hun eigen helft. Soms stonden we in de verdediging helemaal niets te doen.’

Gustavo Ariel Rodas, ook wel bekend als ‘Billy’, de andere ster van dat team, is Leo’s tegenpool. Beter gezegd: het bezitten van natuurlijk talent betekent niet automatisch dat je ook een succesvolle carrière zult doorlopen. Billy is een jongen van het team van 1986, een aanvallende middenvelder met technische kwaliteiten, ook uit Rosario, geboren in een krot in de wijk Barracas. Op zijn veertiende is hij al reservespeler van het eerste elftal en krijgt hij een zoon. Voor zijn zestiende debuteert hij in de Argentijnse Primera División en voorspelt iedereen hem een prachtige toekomst. Nu, jaren later, met twee kinderen thuis, is hij in de vergetelheid geraakt. ‘Het gebeurt met veel spelers die uit sloppenwijken, uit de armoede komen,’ verklaart Vecchio. Door het voetbal lukt het ze uit de ellende te ontsnappen, maar daarna, als het niet meer zo goed met ze gaat, gaan ze terug naar de krotten, en vluchten in alcohol, drugs en wanhoop. Vaak geeft de opvoeding dan de doorslag. In het geval van Leo zijn het zijn vader en moeder die hem gevolgd en geholpen hebben te worden wat hij vandaag is. ‘Ik geloof er erg in dat de familieomgeving een voorwaarde is om een succesvol voetballer te worden.’ Ernesto Vecchio heeft tijd voor nog een sappige anekdote: ‘We speelden tegen Torito, een team uit dezelfde klasse. Leo was ziek en ik wilde hem niet opstellen. Dus zat hij op de bank. Er waren nog maar een paar minuten te spelen en we stonden met 1-0 achter, toen ik hem vroeg: “Heb je zin om te spelen?” Hij antwoordde van wel en maakte zich klaar. Voordat hij het veld in liep, riep ik hem: “Win deze wedstrijd voor me!” En zo ging het: binnen vijf minuten maakte hij twee doelpunten en draaide de stand in ons voordeel.’ Niets ongewoons gezien het feit dat de Vlo zo rond de honderd doelpunten per seizoen maakte.

De competitie van de C-junioren in 2000 is de laatste die Leo, dan dertien jaar oud, meespeelt met de machine van 1987, onder leiding van Adrian Coria. Ze behalen de titel op de velden van Bella Vista, de plek waar het eerste elftal traint. Het is op dat moment, op 3 september en twee weken voor hij naar Barcelona vertrekt, dat *La Capital* het eerste interview met

hem afdrukt; over ‘Lionel Messi, een melaatse die ze ons komen afnemen’. De inleidende woorden gaan zo: ‘Hij is een speler van de C-junioren en libero van het team. Hij is niet zomaar een belofte van de melaatsen, hij is misschien wel de jongen die de allergrootste toekomst voor zich heeft liggen; ondanks zijn kleine postuur kan hij namelijk één, twee verdedigers omspelen, uithalen én scoren. Maar bovenal houdt hij gewoon van de bal.’

En aan het eind volgt een rijtje vragen. Laten we er een aantal bekijken.

Een idool? Twee. Mijn vader en mijn peetvader Claudio.

Een speler: twee. Mijn broer en mijn neef.

Een team: Newell’s.

Een hobby: muziek luisteren.

Een boek: de bijbel.

Een film: *Baby’s Day Out*.

Een opleiding: docent lichamelijke opvoeding.

Je plan: de middelbare school afronden.

Een doel: in het eerste elftal spelen.

Blijdschap: toen we met ons team kampioen werden.

Verdriet: het overlijden van mijn oma.

Een droom: in het eerste van Newell’s spelen.

Een herinnering: de dag dat mijn oma me voor het eerst meenam naar het voetbalveld.

Nederigheid: wat een goede persoon nooit mag verliezen.

Wat betekent Newell’s voor je? Alles. Het belangrijkste in mijn leven.

Hij was legendarisch

Gesprek met Adrian Coria

De televisie staat aan. Op het scherm beelden van Shakhtar-Benfica. Op tafel een computer, die ook aanstaat. Adrian Coria, ex-speler van Newell’s en ex-trainer van de jeugdelftallen van de melaatsen, heeft vakantie, al heeft hij wel werk mee naar huis genomen. Hij is technisch assistent van Gerardo Martino, de bondscoach van Paraguay, en voor zijn werk moet hij in contact blijven met Paraguayaanse internationals als Óscar Cardoso. Hij vindt het altijd fijn om het over zijn vroegere

spelers te hebben.

Wat was uw indruk toen u hem voor het eerst zag spelen?

‘In die tijd had men het vaak over Leandro Depetris, een blond jongetje dat al op zijn elfde naar AC Milan ging. Iedereen sprak de grootste woorden over hem. Ik was het daar niet mee eens. Tegen een vriend zei ik: “Leo wordt tien keer beter dan Depetris. Deze jongen wordt in de toekomst zelfs groter dan Maradona, en God weet hoeveel ik van Diego hou.”’

Hoe kwam het dat u zo’n vertrouwen had in de toekomst die u voor dat jongetje van twaalf voorspelde?

‘Wanneer je hem zag, dacht je: hij kan niet voetballen. Hij is een dwerg, te breekbaar, te jong. Maar meteen daarna kwam je erachter dat hij anders was, dat hij een fenomeen was en dat hij een geweldige speler zou worden. Waarom? Omdat hij explosief was, hij had een rush die ik nog nooit op het veld had gezien. Hij is als een Formule 1-wagen, als een Ferrari. Hij had anticipatievermogen, wist slidings te ontwijken - bij een-op-een potjes speelde hij iedereen weg. Alle oudere spelers stonden in zijn schaduw, omdat ze hun coördinatie en motoriek nog aan het ontwikkelen waren. Hij had knoptechniek met zijn één meter twintig - beter dan de jongens van één meter tachtig. Hij was vreselijk veel beter. En een temperament dat hij had: hij was competitief, hield van het winnen. Ik heb hem nog nooit een slecht resultaat zien relativeren. Hij wilde alle wedstrijden winnen.’

Op welke positie speelde hij ?

Achter de spitsen. Wij speelden 4-3-1-2: Lionel kreeg een vrije rol of was libero. Op het grote veld was het indrukwekkend hoe hij de tegenstanders van zich afschudde. Ze konden hem wel schieten; ze kenden hem, wisten van zijn kunnen en probeerden hem te stoppen. Hij ontving vreselijk veel trappen. Maar het deed hem niets. Hij klaagde niet. Integendeel, het leek alsof de overtredingen hem juist aanspoorden: hoe meer ze hem probeerden te schoppen, hoe meer hij ze omspeelde. Hij had de bal nog niet aangenomen of hij stond alweer voor de doelman. Hij won de wedstrijden alleen, hij was zo goed dat ze tegen mij kwamen zeggen: “Jij doet helemaal niets wanneer Leo speelt.”’

Is er één doelpunt of één wedstrijd waar u speciale herinneringen aanheeft?

‘Hij maakte vanuit alle hoeken en op alle manieren doelpunten. Eén wedstrijd? Met hem erbij wonnen we alles. Hij was legendarisch.’

Luisterde hij naar de trainer?

‘Ja, hij was heel respectvol. Hij luisterde naar me. Nooit zei hij: “Ik speel vandaag”, of “Ik ben de beste”. Zijn medespelers vonden hem geweldig. Het enige wat ik me nu herinner: hij hield niet van krachtoefeningen. Hij wilde met de bal spelen.

Daarom heb ik hem eens een dag van de training verwijderd. Ik ben geen monster

en ook geen sergeant, maar ik heb ernst wel altijd hoog in het vaandel gedragen. We waren een rondo aan het spelen, maar hij bleef pingelen en de bal hooghouden. Ik riep hem één, twee keer, maar hij deed alsof er niets aan de hand was. Uiteindelijk zei ik hem: “Geef die bal maar hier. Ga je aankleden en naar huis.” Tien minuten later zag ik hem met zijn sporttas op de rug aan de omheining staan. Hij staaarde naar het veld. Ik werd er een beetje beduusd, bedroefd van. “Je gaat toch niet weg zonder de trainer gedag te kussen?” riep ik hem. Toen hij terugkwam en me groette heb ik hem opnieuw naar de kleedkamers gestuurd om weer met ons mee te komen doen. Hij was een verlegen jongetje met een moeilijke aard, maar dat was de enige keer dat ik hem echt iets heb moeten zeggen.’

Wat dacht u toen hij naar Spanje vertrok?

‘Ik vond het jammer dat Newell’s geen bod op hem deed, niet in de buidel tastte, geen geld wilde uittrekken voor een jongetje van dertien jaar. Ik geloof dat ze geen idee hadden van de waarde van de speler die ze in handen hadden.’

En hoe denkt u er nu over?

‘Voetbaltechnisch gezien vind ik dat hij heel erg gegroeid is. Maar hij heeft nog altijd niet het plafond bereikt. In de volgende twee jaar, mits hem niets overkomt, zal hij dat tonen.’

De faam, de roem, het geld: zou dat hem kunnen afleiden van het spelletje?

‘Ik geloof dat de roem hem nog beter heeft gemaakt, hij weet namelijk zijn kop te gebruiken. En veranderd is hij niet. Hij is nog altijd dezelfde nederige jongen. Ik kwam hem tegen tijdens de Copa América, het Zuid-Amerikaans Kampioenschap. Wij waren net klaar met trainen; zij moesten nog beginnen. Hij zag me en staakte meteen de warming-up. Hij kwam me even groeten en gaf me zijn shirt. Mijn spelers stonden met de mond vol tanden en vroegen later of ze hem konden ontmoeten en of het mogelijk was hem nog een shirtje te vragen.

Het is maar een voorbeeld. Ik heb hem al lang niet meer gesproken, maar ik denk dat hij nog altijd hetzelfde jongetje is dat ik op Bella Vista getraind heb.’

Geringe lengte

31 januari 1997

De datum van de eerste afspraak weet dokter Diego Schwarzstein nog heel goed: 31 januari, de dag van zijn verjaardag. Toen ontmoette hij Lionel. Hij was negenenhalf, en zijn ouders, bezorgd om de langzame groei van hun derde zoon, hadden hem meegenomen naar zijn kliniek op Calle Córdoba 1764, in het centrum van Rosario.

‘Een afspraak zoals ik er elke dag zoveel heb, om het te hebben over zijn geringe lengte,’ herinnert de arts zich. Leo was één meter zevenentwintig lang, en hij was geen ster, geen bekende voetballer, niet eens een profspeler; hij speelde slechts in een jeugdelftal van Newell’s. ‘En ik ben al jaar en dag fan van de melaatsen.’ (Hij haalt kracht uit een tekening van zijn zoon die hij onder de glasplaat op zijn bureau heeft liggen, waarin de rood-zwarten tegen Boca scoren.) Dat zorgde er

ook voor dat hij een goede relatie kreeg met zijn patiënt. ‘We hadden het over voetbal, het enige thema dat zorgde dat de jongen zijn verlegenheid overwon.’

Veel afspraken en meer dan een jaar aan complexe tests, biochemische analyses en klinisch onderzoek volgden. ‘Omdat alleen tests kunnen uitwijzen of we te maken hebben met een hormonaal probleem of simpelweg met wat ze “langzame groei” noemen. Met een jongetje dat een ander groeipatroon dan de gemiddelde jongen volgt en dat zich dus later ontwikkelt.’

Om zich te verduidelijken laat de arts data en groeicurven zien, en geeft daarbij de normale tijden aan die nodig zijn om tot de diagnose groeihormoontekort te komen.

De verklaring: ‘De klieren maken geen groeihormonen aan. Om een vergelijking te maken: het is ziekte die eenzelfde patroon heeft als diabetes, waar de alvleesklier geen insuline meer maakt. Het verschil is dat diabetes bij zeven procent van de wereldbevolking optreedt, terwijl het geval van Messi veel minder frequent voorkomt: volgens de statistieken bij één op de duizend mensen. En let op: het is niet erfelijk. Kijk maar naar Leo’s broer, of naar Maria Sol, zijn zusje, die redelijk lang zijn.’ Hoe reageerde Leo, een jongetje van negen, op dit bericht? ‘Ik herinner me,’ zegt de arts, ‘dat hij heel redelijk met zijn ziekte omging. Hij doorliep zonder problemen de tests. En met de therapie hielp zijn familie, een geweldige familie, hem veel.’

Zodra de specialist uit Rosario wist wat het probleem was, begon hij een groeihormoonbehandeling. Een dagelijkse, onderhuidse injectie, gedurende drie, vier, vijf of zes jaar - tot de patiënt zijn ontwikkeling afgerond had.

Hoe wordt de ontwikkeling bijgehouden? Hoe weet je dat iemand uitgegroeid is? ‘Met de röntgenfoto’s van iemands hand.’ De arts toont de verschillende ontwikkelingsstadia: op negen-, tien-, elf- tot achttienjarige leeftijd. Hij laat de witte openingen tussen twee botten zien, en legt uit dat wanneer die verdwijnen, het betekent dat de ontwikkeling van een patiënt voltooid is, dat hij niet verder zal groeien. Daar voegt hij aan toe: ‘We kunnen de genetica niet overtreffen, maar als zich moeilijkheden voordoen, kunnen we haar wel helpen. Je moet beseffen dat wanneer iemand een tekort aan groeihormoon heeft, hij dat voor zijn hele leven heeft. Daarom moetje ingrijpen.’

Vandaar dat we het in het geval van Messi niet hebben over een experiment; hij was geen laboratoriumrat, zoals iemand eens schreef. De arts verliest zijn geduld en zegt nors: ‘Het was nooit een experiment. Al meer dan dertig jaar worden in dit soort gevallen groeihormonen toegepast. Vroeger werd het uit kadavers gehaald, maar dat leverde het risico van hersenbeschadiging op. Halverwege de jaren tachtig werd het dankzij genetische manipulatie mogelijk het te produceren. Bijwerkingen van langdurig gebruik zijn nooit aangetoond, maar wij hebben nooit problemen gehad, zelfs niet in gevallen als die van Messi, waar het volstrekt noodzakelijk is aan te vullen wat er ontbreekt.’

Maar waarom is men dan zo huiverig om over groeihormonen te praten? Omdat

het ook een product is dat op de doping-lijst staat?

‘Groeihormoon dat aan een volwassene zonder tekort wordt voorgeschreven, dat wil zeggen aan een persoon met een normale hormoonhuishouding, werkt als een anabole steroïde om spiermassa te vergroten en vetmassa te doen afnemen. Het vergroot je fysieke vermogen en daarom ook je prestaties,’ legt de arts uit. ‘Maar de risico’s voor je gezondheid zijn heel hoog: je krijgt een verhoogd risico op vochtophopingen, hyperthyreoïdie, en ook op suikerziekte of verhoogde bloeddruk in je hersenen - zelfs een verhoogd risico op tumoren.’

Al hebben we de verdenkingen weggenomen, één heikel onderwerp, waar ze zowel in Argentinië als in Spanje veel over geschreven hebben, meestal tussen neus en lippen door, is nog niet aan bod geweest: de kosten van de behandeling, zeshonderdduizend peso’s per jaar, wat gelijkstaat aan meer dan twaalfduizend euro. Een aanzienlijk bedrag dat de familie Messi zeker naar Spanje heeft gedreven, omdat Barcelona de enige club was die voor de kosten wilde opdraaien.

‘Het valt me op dat de media steeds maar weer schrijven dat de vader zijn zoon naar Spanje meenam omdat hier niemand voor zijn behandeling wilde betalen. Het is niet waar dat men hier niet wilde betalen. De ziektekostenverzekering van zijn vader zou, samen met de Acindar Stichting, de kosten hebben gedekt. Het is pertinent niet waar dat dat de reden is geweest om het land te verlaten. Omdat, als je hier een ziektekostenverzekering hebt of particulier verzekerd bent, de behandeling opgenomen is in je polis. Zelfs als je geen dekking hebt, bestaat er sinds 1991 een Nationale Commissieraad voor Kinderen met Groeihormoontekort, die de behandeling gratis aanbiedt.’

Het is een andere versie dan die van de familie Messi. Volgens Jorge, de vader, wilden de ziektekostenverzekering en de Acindar Stichting de kosten van de behandeling maar twee jaar op zich nemen. Aanvankelijk beloofde de clubleiding van Newell’s, gezien de belofte die de jongen was, een gedeelte (de ene inenting wel en de andere niet) op zich te nemen. Maar langzamerhand begonnen de betalingen op zich te laten wachten. ‘We gingen zo vaak vragen om dat geld, dat op een gegeven moment mijn vrouw zei: “En nu ga ik niet meer.” En dat was dat,’ zegt Jorge, die zelf op zoek ging naar een oplossing voor dit probleem.

‘River had zojuist een dependance geopend in Rosario. Dat kon een mogelijkheid voor de jongen zijn, en tegelijkertijd een manier om Newell’s onder druk te zetten. We gingen naar Buenos Aires om een test te doen. Leo trainde op Belgrano, en toen ze hem in de eerste wedstrijd inbrachten, zagen ze wat hij waard was, dat hij niet zomaar een tenger jongetje was. “We willen hem,” zeiden ze me,’ zo herinnert Jorge Messi zich, “maar je moet ons de papieren brengen waarin staat dat Newell’s hem laat gaan.” Met andere woorden: ze wilden niet in

Newell’s’ vaarwater gaan zitten. Het leverde dus niets op. Bij Newell’s hoorden ze ervan en ze vroegen me hem te laten blijven. Daarbij deden ze andere beloften. En toen kwam Barcelona...’

Dat verklaart het een en ander. Maar de familie Messi en Schwarzstein zijn het

over iets anders wel eens: ‘Het hormoontekort en de behandeling ervan waren slechts anekdotes; de doorslaggevende factor zijn de mogelijkheden die de jongen heeft op voetbaltechnisch gebied.’ En hier staat de arts op uit zijn stoel, komt vanachter zijn bureau vandaan en laat zien dat hij ook een voetballiefhebber is. Hij praat ingenomen over de korte rush, balaannames, snelheid, over Leo’s mogelijkheden, die niemand nog kent, over voetballers uit Buenos Aires die jaloers zijn omdat hij nooit in de hoofdstad heeft gespeeld, want als je, zoals ze zeggen, succes wilt krijgen, moet je in een van de grote stadions van Buenos Aires spelen. ‘Kijk naar Batistuta: hij was van Newell’s, maar werd pas beroemd toen hij naar Boca ging.’

We laten het voetbal even voor wat het is en doen een stapje terug. Een anekdote naar aanleiding van de behandeling: niet al te lang geleden verscheen in *La Capital* een artikel met als kop: ‘Ze vragen me het middel dat Messi kreeg voor hun kinderen’. In de tekst staat: ‘Sinds algemeen bekend is welke therapie Messi gekregen heeft, is het groeihormoon voor velen een magisch middel geworden dat kleine kinderen zou doen groeien.’ Geringe lengte is een enorme zorg onder ouders, zeker wanneer hun kinderen naar school beginnen te gaan en ze vergeleken worden met andere jongens of meisjes. Een vergelijking is bijna nooit gerechtvaardigd, omdat de groeicurve bij kinderen heel veel varianten laat zien. In de meeste gevallen is geringe lengte te wijten aan genetische factoren, ondervoeding in de eerste twee jaren na de geboorte of bepaalde vertragingen in de ontwikkeling (waar geen speciale behandeling voor bestaat), maar er zijn veel ouders die aan hun kinderarts dezelfde behandeling vragen die Leo Messi heeft gekregen.’

‘Het zijn de negatieve gevolgen van slechte verslaggeving over een behandeling die een beroemde voetballer ondergaan heeft en het verkeerde beeld dat ouders en mensen in het algemeen hierdoor hebben gekregen,’ verklaart de arts. ‘Dit zou nooit gebeurd zijn als het geval alleen bij de arts, de patiënt en diens ouders bekend was gebleven. Ik wil benadrukken dat deze medische behandeling geen zin heeft bij kinderen die een normale hormoonhuishouding hebben. Maar het is noodzakelijk voor kinderen die aan dit tekort lijden, zoals bij Lionel het geval was. Daarom begonnen we er in 1998 mee, toen hij één meter zevenentwintig lang was. En na in Barcelona de therapie door te hebben gezet, meet hij nu één meter negenenzestig. Zonder deze behandeling was hij nooit zo lang geworden als genetisch was vastgelegd.’

Als multinational in een dorpje

Gesprek met Mariano Bereznicki, journalist *van La Capital*

Wat betekent Leo Messi voor Rosario ?

‘Hij is de beste speler ter wereld. De hoop van Argentinië. Hij is de icoon van het voetbal. We hopen allemaal dat hij de opvolger van Diego wordt.’

Hoe staat hij hier bekend ?

‘In Rosario kenden we hem bijna niet. Hij speelde in de juniorencompetitie, tot aan de C-junioren. Echt beroemd is hij hier niet geworden. Alleen degenen die hem op het veld tegenkwamen kenden hem. Verschillende mensen wisten in die tijd wel dat hij een grote toekomst had, maar nu pas wordt duidelijk dat de clubs uit Rosario een vergissing begingen: ze hadden niet in de gaten wat ze uit handen lieten glippen. Het enige jammer e van Leo is dat hij nooit echt hier heeft gespeeld. Hij is van Newell’s. Laten we hopen dat hij vroeg of laat nog eens op onze velden zal spelen. Op dit moment kunnen we alleen op televisie van zijn dekselse technieken bij Barga genieten, of in Buenos Aires als we naar het Monumental de Núñez-stadion gaan - of waar het Argentijnse elftal ook speelt.’
Wanneer heeft u hem voor het eerst ontmoet?

‘Eind 2000. Leo kwam terug uit Barcelona. Zonder problemen kon ik hem interviewen. We gingen naar het Monument van de Vlag om foto’s te maken. De mensen kenden hem nog niet. Hij was een jongetje zoals iedereen. Wat ik van hem vond? Een nederig jongetje van weinig woorden. Maar zo is hij, hij verandert helemaal wanneer hij het veld betreedt en een bal aan zijn voet heeft. Op het veld verschijnt de ware Lionel. Dan kun je alleen maar gaan zitten en genieten.’

Vijf jaar later was alles anders.

‘Na het wereldkampioenschap onder 20 van 2005 ontstond er opeens een Messi-manie. Het kwam als een wervelwind. De media belegerden zijn huis: kranten, televisiekanalen, nationale en internationale radiozenders. Iedereen wilde hem interviewen, met hem praten. En tegelijkertijd de buurtbewoners. Er ging geen dag voorbij of er stond wel iemand aan de deur die hem wilde feliciteren of zijn handtekening wilde. Waarom zo’n wervelwind? Omdat Argentinië al jaren op een voetballer als hij gewacht had. Iedereen had het over Riquelme, Tévez, Aimar. En toen kwam Messi. Iedereen stond met zijn mond vol tanden om wat hij tijdens dat wereldkampioenschap in Nederland deed. Hij liet zien dat hij een andere, een unieke voetballer was. En als Beste Speler van het toernooi werd hij uitgeroepen tot “Koning van Nederland”.’

En wanneer hij nu naar Rosario komt, wat gebeurt er dan?

‘Wanneer hij nu hier is, is hij een multinational in een dorpje. Omdat hij contracten heeft met grote bedrijven van over de hele wereld, hij vertegenwoordigt een fortuin. Bedrijven willen graag reclame maken en mensen willen hem graag zien. En toch blijft hij zich graag onder zijn familie en vrienden begeven, om weer aangesterkt naar Barcelona terug te keren. Rosario zorgt dat hij weer even vaste grond onder zijn voeten krijgt.’

Hoe is volgens u deze jongen uit Rosario echt?

‘Als persoon kent alleen zijn familie hem. Want hij laat zich nooit echt kennen. Hij is geen makkelijk persoon. Hij komt uitzonderlijk nederig op me over. De roem heeft hem nog niet in verlegenheid gebracht, heeft hem nog niet veranderd. Hij is daar erg tegen bestand.’

En voetbaltechnisch gezien ?

‘Ik geloof dat hij geschapen is naar een beeld dat sinds Maradona niet meer in gebruik genomen was.’

Laten we zijn techniek eens analyseren.

‘Solidair aan zijn team, trouw, aanvallend aan de bal en hij heeft een beweeglijkheid die maar weinigen hebben. Zijn versnelling is indrukwekkend. En dit allemaal samen maakt hem uitzonderlijk.’

Zijn toekomst. Hoe ziet u die ?

‘Leo’s toekomst is al begonnen. Dat laat hij al jaren zien in de heel hoogstaande Spaanse competitie en de Champions League. Maar hij is nog jong. Hij heeft zijn hoogtepunt nog niet bereikt, al heeft hij ongelooflijke doelpunten gemaakt, en enkele die alleen met die van Diego te vergelijken zijn.’

Is hij de nieuwe Maradona?

‘Hij is een ware Messi.’

Aan de andere kant van de plas

17 september 2000

Men zegt dat ze in Spanje en Argentinië dezelfde taal spreken en dat die taal het Castiliaans is - toch blijken de verschillen tussen de landen talrijk, niet alleen in de betekenis van een enkel woord of bij speciale, archaische uitdrukkingen; de verschillen zitten vooral in de manier van leven, in het leven zelf. Bijna alle Argentijnse families zijn (gedeeltelijk) van Spaanse of Italiaanse afkomst, maar meer dan een eeuw nadat hun overgrootvaders van het Iberisch Schiereiland of uit de laars vertrokken en zo een *gallego* of een *tano* werden, zijn de verhoudingen anders geworden. De geschiedenis heeft een diepe voor getrokken, waarlangs heel verschillende culturen zijn ontstaan. Zodat wanneer je vandaag de dag teruggaat naar je land van oorsprong, aanpassen niet meer zo vanzelfsprekend is. Het is altijd een moeilijke opgave, al helemaal voor een jongetje van dertien. Er is veel doorzettingsvermogen voor nodig je jeugd, je eigen stad, je school, je vrienden, de club van je leven, de velden van Malvinas en Bella Vista en een deel van je familie achter je te laten. En zeker als er geen garanties op een succesvolle carrière gegeven kunnen worden.

Leo Messi en zijn vader vertrekken op 16 september 2000, ze hebben Barcelona als einddoel.

Laten we een stap terug zetten en kijken waarom vader en zoon met Aerolmeas Argentinas een trans-Aatlantische vlucht maken, hoe ze tot de beslissing gekomen zijn hun geluk op Catalaanse bodem te proberen en wat ze van de reis verwachten. Met dertien jaar is Leo al een sterspeler in het jeugdvoetbal. Kranten wijden

dubbele pagina's aan hem, in de jeugd competities wordt rekening met hem gehouden en zelfs in Buenos Aires wordt zijn spel door River Plate heel hoog aangeslagen. Twee jaar eerder heeft Fabian Basualdo, een ex-verdediger van zowel Newell's als River, gedurende enkele maanden Leo vertegenwoordigd, om op die manier diens carrière een zo goed mogelijke richting op te sturen. Tot de familie Messi erachter komt dat het niet nodig is dat er iemand naast hun zo jonge zoon staat. Maar op een goede dag in 2000 presenteren Martin Montero en Fabian Soldini de Marka zich op Estado de Israël 525. Ze zijn agenten van een vennootschap die zich richt op de handel in spelers. Agenten die Jorge, Leo's vader, nu niet meer wil zien, omdat ze in het verleden niet goed zijn geweest voor zijn zoon, integendeel: tot op de dag van vandaag lopen er aanklachten en geschillen bij verschillende rechtbanken. Die rechtelijke stukken schuiven we terzijde en we gaan door met de vertelling.

Montero en Soldini willen Lionel vertegenwoordigen. Ze zijn ervan overtuigd dat het wonderkind een briljante toekomst tegemoet kan gaan in de Italiaanse of Spaanse competitie - van Inter tot AC Milan en van Real Madrid tot Barcelona zouden teams geïnteresseerd zijn. Ze bezweren belangrijke contacten en vriendschappen te hebben. De familie Messi bezwijkt niet voor de sirenenzang. Zolang de jongen geen stage mag lopen in Europa, zal niemand zich met zijn zaken bezig mogen houden.

Dat was geen onmogelijke zaak. Voorheen had Leandro Depetris hetzelfde gedaan: hij was naar Europa gegaan om in de jeugd van Milan opgeleid te worden. Het enige waar de familie Messi wel voor op haar hoede was: of de vriendschappen en contacten geen verzinsel waren. Dat waren ze niet: Montero en Soldini belden in augustus 2000 naar een vriend bij Barcelona, genaamd Horacio Gaggioli. Gaggioli, een geboren *Rosarino* die al sinds de jaren zeventig in de Catalaanse hoofdstad woont, werkt met Josep Maria Minguella, voetbalagent, socio nummer 2292 van Barga, raadgever bij transfers van de toenmalige voorzitter Joan Gaspart, en kandidaat voor diezelfde functie bij de zojuist gekozen clubvoorzitter Joan Laporta.

‘Ik zag thuis een homevideo van de jongen. Horacio, Martin en Fabian hadden me verzekerd dat het het waard was me met hem bezig te houden. Daarop sprak ik met Barga en belde Carles, die een goede vriend van me is,’ herinnert Minguella zich vandaag nog.

‘Hij had het over een heel goede speler, iemand die op Maradona leek. Ik dacht dat hij het over een jongen van achttien of negentien jaar had. Toen ze me zijn leeftijd zeiden was ik erg verbaasd,’ voegt Carles Rexach, toen trainer bij FC Barcelona, eraan toe. ‘Het moest wel een superfenomeen zijn voordat wij interesse in hem zouden hebben. Het was niet de gewoonte van de club jongens vast te leggen van buiten Catalonië, laat staan van buiten de Europese Unie. Maar ze verzekerden me dat er niemand was zoals hij. Ik reisde in die tijd vaak door Zuid-Amerika, maar we besloten hem naar Barcelona over te laten komen, zodat hij een

paar weken mee kon trainen om zo de mogelijkheid te creëren dat de technische staf hem in alle rust kon zien spelen. Het was de beste oplossing; beter dat hij met zijn familie naar Spanje zou vliegen wanneer het hem uitkwam, dan dat wij een reis naar Argentinië moesten plannen. Dan had ervan alles kunnen gebeuren: dat de jongen ziek was of dat hij die week niet kon spelen. Dan zou onze reis voor niets zijn geweest.'

Zo gebeurt het dat Lionel op zondag 17 september 2000, vergezeld door zijn vader en Fabian Soldini, in de Catalaanse hoofdstad aankomt. Op vliegveld El Prat wacht Horacio Gaggioli hen op, en hij brengt hen naar Hotel Plaza, aan Plaza de Espana, aan de voet van Montjuïc, de plek waar Leo enkele jaren later, in Estadio Olimpico, zal debuteren in het eerste elftal. Vanuit de ramen van het hotel mijmert hij over de stad: als alles goed gaat, als er in Barga plek voor hem is, dan zal dit zijn nieuwe thuis worden. Dan zal hier een huis, geld, een baan voor zijn vader en misschien ook een team voor zijn oudere broer Rodrigo te vinden zijn.

Het lijkt vreemd dat een hele familie haar toekomst in de handen van een jongetje van dertien legt. Maar Celia en Jorge hadden het al voor ze trouwden over emigreren gehad. Naar Australië. Ze wilden een nieuw leven in een nieuwe omgeving. Ze hadden het niet slecht, maar wisten dat ze niet veel méér konden bereiken. Hun leven in Argentinië zou niet veel beter kunnen worden. Ze waren op zoek naar nieuwe mogelijkheden voor hun kinderen, en in Barcelona zou Leo een medische behandeling kunnen ondergaan, en door bij een grote club te spelen, zoals hij dat aan zijn talent verplicht was, voetbaltechnisch beter kunnen worden. Maar het was geen makkelijke beslissing. De Messi's vroegen zich vaak af of ze wel de juiste keuze maakten of dat ze zich vergisten. Voordat ze vertrokken riepen ze de hele familie rond de tafel te gaan zitten en vroegen ze aan eenieder wat hij of zij wilde doen. En als één besloot niet te gaan, zouden ze allemaal in Rosario blijven.

De test staat gepland voor maandag 18 september in de middag. Lionel kijkt met open mond naar de trainingsapparaten. Hij vraagt zijn vader of hij een foto van hem kan maken voor de poort van het Miniestadi, zoals dagelijks zo veel toeristen doen die Camp Nou bezoeken. Daarna gaat hij naar de kleedkamers om zich om te kleden en sluit hij zich aan bij de jeugd-teams op de velden 2 en 3. Een week lang traint en speelt hij met de jongens van zijn leeftijd mee. Jorge houdt hem stilletjes vanaf de tribunes in de gaten, zoals hij dat ook op de velden van Rosario altijd deed. En Leo, die zijn vader niet teleur wil stellen, maakt vijf doelpunten - zes zelfs, al wordt eentje afgekeurd - in één wedstrijd. Zijn vader had hem beloofd dat hij hem een trainingspak zou kopen als hij er zes zou maken en die belofte moet hij nakomen.

De jonge Argentijn, zo zeggen alle trainers die hem te zien krijgen, doet het heel goed. Maar de beslissing over zijn toekomst moet Rexach maken. Carles bevindt zich echter aan de andere kant van de wereld. In Sydney, waar de Olympische Spelen plaatsvinden. Hij is erheen gereisd om het voetbaltoernooi te volgen, dat met een finale tussen Spanje en Kameroen

- na penalty's gewonnen door de Afrikanen - afgesloten wordt. Dus wordt Leo's

verblijf in Barcelona verlengd tot Rexachs terugkomst, die voorzien wordt op 2 oktober. Zijn kwestie krijgt voorrang en wordt zo snel mogelijk afgehandeld. Daarom wordt voor dinsdag 3 oktober, om vijf uur 's middags op veld 3 van het Miniestadi, een wedstrijd tussen de jeugd en de junioren gepland. Carles wil zien hoe hij speelt tussen jongens die ouder dan hij zijn.

‘Ik had een eetafspraak en kwam vijf minuten te laat aan bij het veld. De twee teams waren al aan het spelen,’ vertelt Rexach. ‘Ik moest om het veld heen lopen om aan te komen bij de bank waar de trainers zaten. Dat duurde zeven, acht minuten. Maar toen ik ging zitten had ik al een beslissing genomen. Ik zei Quimet Rifé en Migueli: “We moeten hem meteen vastleggen.” Wat ik zag? Een heel klein maar ook heel ander jongetje, met een enorme zelfverzekerdheid, hij was lenig, snel, heel technisch, in staat de bal op hoge snelheid bij zich te houden en iedereen die voor hem stond uit te spelen. Het was niet moeilijk zijn kwaliteiten te zien, die we nu allemaal kennen

- want op zijn dertiende waren ze nog duidelijker. Je hebt voetballers die een team nodig hebben om goed te spelen, bij hem is dat niet het geval. Tegen mensen die zeggen dat ik de ontdekker van Messi ben geweest zeg ik altijd: “Zelfs als er die dag een marsmanneltje voorbij was gevlogen, had hij gezien dat de jongen heel speciaal was.”

Het is dus gelukt, de baas heeft ja gezegd. Twee dagen later nemen Leo en zijn vader een directe vlucht naar Buenos Aires. Ze keren voldaan huiswaarts terug. Carles Rexach heeft hun via een derde persoon (Jorge kent Carles nog niet persoonlijk, al is hij ervan overtuigd dat het feit dat zijn zoon nu voor Barga speelt te danken is aan de koppigheid van de trainer) beloofd dat hij hen spoedig terug naar de Catalaanse hoofdstad zal roepen om het contract te tekenen.

Het avontuur aan de andere zijde van de oceaan is goed verlopen. Maar in de periode die volgt blijkt niet alles even makkelijk. Er blijven nog altijd veel moeilijkheden te overwinnen. Tijdens een kop koffie in de bar van Hotel Princesa Sofia, op een steenworp afstand van Camp Nou, weet Rexach, ‘het jongetje van Pedralbes’, een van de emblematische figuren van Barcelona, ze zich nog perfect te herinneren.

‘Eén: hij was een buitenlander en de regels stonden niet toe dat een buitenlands jongetje in een nationale competitie uitkwam. Dat was nogal een handicap. Twee: hij was nog maar een jongetje. Het zou kunnen dat hij nooit een speler van Barcelona zou worden, om zijn mentaliteit, om een blessure, omdat hij opgroeide en niet meer wilde. Wat zou hij dan doen? Misschien zou hij het wel helemaal niet uithouden alleen in Barcelona. Drie: wat doen de ouders? Ze zouden werk moeten zoeken als ze naar Spanje verhuizen. Vier: de jongen heeft een groeiprobleem en heeft een behandeling nodig.’ Rexach verklaart dat hij de pro’s en contra’s tegen elkaar afwoog en dat hij zich ervan overtuigde dat hij in ieder geval het risico moest nemen ‘om hem vast te leggen; hij was namelijk erg goed’. Toch is niet iedereen in de club daar zo overtuigd van, en wanneer het moment komt om de knoop door te hakken, rijzen de twijfels weer op. Er zijn er die hem te klein en te

dun vinden, of die denken dat hij alleen in het zaalvoetbal hoge ogen kan gooien. Tegenargumenten die Carles verwerpt: 'Breng me nog een paar van die zaalvoetballers, ik wil ze wel in het team.' Zelfs de voorzitter, Joan Gaspart, vraagt hem om uitleg en wil weten of het zin heeft de familie van een jongen van pas dertien helemaal over te laten komen. En hij antwoordt hem van wel, dat het noodzakelijk is dit risico te nemen. Maar de tijd tikt door, oktober en november gaan voorbij zonder dat de langverwachte beslissing genomen wordt. Op 14 december belt Minguella met Rexach. Ze ontmoeten elkaar in het restaurant van de Koninklijke Tennisvereniging Pompeya, op Mont-juïc. Aan tafel zit ook Horacio Gaggioli, die de familie Messi dan vertegenwoordigt. Hij is het die het meest aandringt: 'Carles, we zijn nu al zover gekomen. Of je legt hem vast, of de jongen gaat ergens anders naartoe,' herinnert Gaggioli zich, en hij voegt er nog aan toe: 'Het was geen bluff. We waren al begonnen met het aanspreken van contacten bij Real Madrid.' 'Ze vertrouwden niet op mijn woord, noch op dat van Barcelona. Ze vroegen me om een geschreven notitie, of ze zouden voorgoed de onderhandelingen beëindigen. Maar voor mij was duidelijk,' zegt Rexach, 'dat deze jongen ons niet mocht ontglippen. Dus nam ik een papieren servet en schreef daar iets op in de zin van dat we beloofden hem vast te leggen als we overeenkomst konden bereiken over de condities van het contract. Ik tekende het en gaf het hun.'

Een papieren servet dat ook door Minguella en Gaggioli werd getekend (een relikwie dat nog altijd netjes bewaard wordt), een erewoord dat toch nog niet voldoende is. Voor ze al hun spullen pakken en naar Barcelona reizen, wil de familie Messi een paar garanties. Te beginnen met die voor de reis en de huisvesting, en zelfs voor het werk voor Jorge, die om zijn zoon en zijn familie te kunnen volgen zijn werk in Acindar moet opgeven. Carles Rexach doet zijn best om de problemen op te lossen, maar het is niet makkelijk: Aanvankelijk konden we het nog niet hebben over een contract. Hij was een jongen die bij de jeugd zou gaan spelen, maar hij was wel iemand die we moesten vastleggen. Dus dat deden we.'

Op 8 januari 2001, in een ander restaurant van Barcelona, aan Via Veneto, komen ze tot een overeenkomst. Joan Lacueva, ex-medewerker van Espanyol en dan het hoofd van de technische staf, spreekt af met Rifé, de coördinator van de jeugdafdelingen, dat de club in Messi zal investeren. En hij vraagt hem Rexach hierover te informeren, die enkel enthousiast antwoordt dat Messi *acollonant*, een buitengewone speler, is. Daarop worden twee brieven voor Jorge Messi opgesteld: een van Carles, die de sportieve overeenkomsten die ze samen met de familie gemaakt hebben bevestigt, en een andere van Lacueva, die over financiële zaken gaat. Daarin staan de details over het huren van een huis, de school, en de zeven miljoen peseta die de vader van de jongen als loon zal ontvangen als werknemer op het veld, een manier om de jongen, die op dat moment alleen maar voor een studiebeurs in aanmerking komt, toch een salaris te betalen.

Het is voldoende om de familie Messi over te halen de koffers te pakken. Op 15 februari 2001, midden in de Argentijnse zomer, en in de strenge winter van Barcelona, stapt de hele familie op de Catalaanse luchthaven uit het vliegtuig.

Een slag met de zweep

Gesprek met Fernando Niembro, verslaggever

bij FOX TV

Laten we het hebben over Messi en zijn reis naar Spanje.

‘Hij kwam niet langs, hij reisde niet eens via Buenos Aires. Ezeiza, de internationale luchthaven, waar hij vandaan naar Europa reisde, ligt buiten de stad. Hij vertrok als een jongetje met groeiproblemen en in Barcelona kwam hij tot bloei. Wij wisten niets over hem. De Spanjaarden stalen hem van ons en zo kwamen wij erachter dat we een linkspoot hadden die heel hard tegen een bal kon trappen. Dat is iets wat tegenwoordig steeds vaker gebeurt. De grote Europese clubs werven heel jonge spelers in Zuid-Amerika. Ze wachten niet meer af tot ze in het eerste elftal hebben gespeeld of tot ze kampioen zijn geworden, voor ze ze kopen. Ze halen ze met een helikopter uit de favela’s van Brazilië om ze mee te nemen naar hun voetbalscholen. Het is een exodus van jonge, talentvolle spelers; iets wat onze eigen competities schade toebrengt.’

Hoe kijkt u nu tegen Messi aan?

‘Messi is als een slag met de zweep.’

Wat bedoelt u daarmee ?

‘Dat hij een beslissende speler is, die een wedstrijd met een enkele actie kan bezielen. Er zijn spelers die dat in negentig minuten nog niet kunnen; hij, hij kan dat met een enkele schijnbeweging, of met een kapbeweging, hij is in staat zowel het publiek als de pers overeind te krijgen. Maar wij Argentijnen zijn verwend. We hebben grote voetballers, coördinerende alles kunners, maar ook dienende spelers; dat laatste moet Messi nog leren.’

Wat moet hij precies leren?

‘Hij moet leren dat hij een schakel is in het geheel, dat hij de bal ook eens moet afstaan, makkelijker moet overspelen, een laatste pass maken en niet als eenling de tegenstander te lijf moet. Omdat hij soms de indruk wekt dat hij de bal alleen maar voor zichzelf wil hebben en hem niet meer wil afstaan. Hij heeft nog tijd genoeg om te leren en hij heeft een goede coach en medespelers nodig.’

Zijn er nog andere dingen die hij moet leren?

‘Hij moet een beetje wantrouwen krijgen voor publiciteit.’

In welke zin?

‘Hij mag nooit gaan denken: als ik een slechte wedstrijd speel, dan verkoop ik geen horloges, frisdranken of waar hij al niet voor wordt ingeschakeld.’

Laten we een ander thema aansnijden. Messi en Maradona.

‘De vergelijking is logisch, want Maradona en Pelé zijn modelfiguren in het voetbal. Maar het is niet juist. Een vergelijking zou je aan het einde van Messi’s carrière moeten maken. En toch zal die vergelijking nooit gerechtvaardigd zijn.’
Waarom?

‘Omdat een voetballer vandaag de dag meer hindernissen ondervindt dan twintig jaar geleden. Het voetbal is fysieker en sneller geworden, en er zijn meer wedstrijden en statistieken. Alles is bekend van iedere speler, het is moeilijk daarbovenuit te steken of om mensen nog te verrassen. Het is een gecompliceerde wereld geworden.’

Jawel, maar er bestaan toch overeenkomsten tussen de twee, niet?

‘Natuurlijk. Ze hebben enkele dezelfde eigenschappen, zoals de snelheid of de dribbeltechniek, maar Messi is eenbenig, terwijl je bij Maradona niet wist of hij nou links- of rechtsbenig was.’

Wordt Messi beter dan Maradona?

‘Laten we hopen dat hij beter dan Maradona wordt. Dat zou goed zijn voor het Argentijnse voetbal, maar voordat het zover is moet Messi eerst wereldkampioen worden.’

En de toekomst. Hoe zal die ervoor Messi uitzien?

‘Dat kun je niet voorspellen, omdat alles in de wereld van het voetbal veel sneller omgaat. Die wereld draait op een vreselijke snelheid. Alles is constant in verandering of ontwikkeling. En daarbij sneuvelen nogal eens namen en clubs.’

Tijdelijke licentie

6 maart 2001

Op de foto van zijn eerste clubkaart van Barcelona staat een mollig gezichtje met een opgeknipte pony. Hij glimlacht. Een glimlach die niet overtuigt, omdat in de eerste maanden van Leo’s nieuwe leven op Catalaanse grond niet alles gaat zoals hij had gehoopt. Natuurlijk, een paar weken na zijn aankomst, op 6 maart, overhandigt de Catalaanse Federatie hem een tijdelijke licentie en een dag later kan hij op de velden van Amposta in het *blaugrana* (de Catalaanse naam blauw met donkerrood, de clubkleuren van Barcelona)-shirt met nummer *g* op zijn rug debuten. Hij maakt zelfs een doelpunt. Maar hij is buitenlander en mag dus in geen enkele nationale competitie spelen, zodat hij niet bij de A-junioren mag meedoen - wat zijn categorie zou zijn - maar genoeg moet nemen met een plekje bij de B-junioren, die in de regionale competitie van de Catalaanse Federatie spelen. Daarbij zijn in maart de teams al vastgesteld en ingedeeld, en al is hij heel goed, het zou moeilijk en niet juist zijn een van de jongens die vanaf het begin van het jaar speelt op te offeren om plaats te maken voor Leo.

Nog iets: Newell’s is niet bereid de noodzakelijke transfer af te ronden zodat

Barcelona hem bij de Koninklijke Spaanse Voetbalbond kan inschrijven.

En dat is niet alles, er gebeurt iets ergers. Op 21 april komt een verdediger van Tortosa zo hard op hem in dat hij het linkerkuitbeen breekt. Het is Leo's eerste blessure uit zijn carrière. Een spalk volgt, daarna een gipsverband en uiteindelijk de revalidatie: voor 6 juni komt hij niet meer aan spelen toe.

Een week daarna is hij weer begonnen. En er volgt een nieuwe blessure, deze keer terwijl hij de trap afloopt: een verrekking van de linkerenkelbanden. Gelukkig is het deze keer minder ernstig. Drie weken aan de kant.

Op medisch gebied is er ook een goed bericht. Na uitvoerige bestudering van zijn medische geschiedenis en zijn groeiproblemen besluiten de specialisten en de clubartsen dat het mogelijk is beetje bij beetje de groeihormoonbehandeling af te bouwen. Een persoonlijk trainingsprogramma en gecontroleerde voeding kunnen de jongen helpen normaal te groeien. Al zal hij toch nog een paar jaar de dagelijkse injecties moeten ondergaan.

Voor de rest blijven Leo's ervaringen met Barga beperkt tot zijn linkerbeen. Zozeer dat hij aan het eind van het seizoen, buiten de trainingspotjes gerekend, maar twee officiële wedstrijden en een vriendschappelijk toernooi heeft gespeeld. Als we hierbij alle andere problemen optellen die Leo en zijn familie moeten ondergaan, heb je een heel boek vol.

Ga maar na: na een tijd in Hotel Rally te hebben verbleven, verhuist de familie Messi naar een appartement aan Avenida Carlos m; tot daar gaat alles goed. Moeilijker blijkt de aanpassing aan de nieuwe school, aan de nieuwe lesmethoden. Leo staat ingeschreven aan Joan XXIII, een middelbare school in de buurt Les Corts, dicht bij Camp Nou. Hij is nog steeds een jongen die niet graag studeert (hij zal het vierde jaar niet afmaken, onder andere omdat hij steeds meer voetbalverplichtingen heeft), maar zorgt verder niet voor problemen bij zijn docenten. Hij blijft gereserveerd, netjes en altijd stilletjes op zijn eigen plek.

Waar hij zich wel weet aan te passen aan de situatie, lukt dat

Maria Sol, de jongste van het gezin, niet in haar nieuwe omgeving.

Wanneer ze in de Spaanse zomervakantie terug zijn in Rosario maakt de familie de balans op en besluit genomen beslissingen terug te draaien. Jorge en Celia (die al eerder terug heeft moeten keren) besluiten dat Maria Sol in Argentinië blijft. Ze vragen Leo: 'Wat wil jij doen? Naar Barcelona terugkeren of in Rosario weer het leven oppakken?' De jongen twijfelt niet. Voor hem is het duidelijk dat hij in Barga triomfen kan vieren, dat ze zich om hem niet druk moeten maken. En zo splitst de familie zich, vijf maanden na aankomst, in tweeën op. Aan één zijde van de oceaan: Celia en Maria Sol; aan de andere zijde: Jorge en de jongens.

Het is een nog moeilijker situatie dan Leo, veertien jaar oud, vooraf had voorzien, maar hij keert op 20 augustus terug naar Barcelona. De vakantie is voorbij en de trainingen en de school beginnen weer. De transferdocumenten van de Argentijnse voetbalbond blijven echter uit, zodat de jongen alleen maar

vriendschappelijke wedstrijden en toernooien mag spelen. Er blijft niets anders over dan op trainingen alles te geven, en om zoveel mogelijk zijn best te doen in de vriendschappelijke wedstrijden die hij speelt. Een instelling die de trainers en medespelers van de B-junioren waarderen.

Gelukkig komt de wind aan het eind van 2001 en begin 2002 vanuit een andere hoek. In december tekent Leo's vader diens tweede, enigszins aangepaste contract, dat het eerste uit mei vervangt. In ieder geval op economisch gebied een goede verandering, gezien het feit dat de financiële situatie van de familie er door betalingsachterstanden en bureaucratische problemen niet al te rooskleurig uitziet. In de loop van een paar jaar zal Leo zes contracten sluiten die hem aan Barcelona binden; het geeft aan hoe indrukwekkend de vooruitgang van de speler is, maar tevens dat de prioriteiten en de conflicten bij de club aan verandering onderhevig zijn. Uiteindelijk arriveert in februari het besluit van de Commissie Spelersstatuten bij de FIFA, dat zegt dat de Spaanse voetbalbond toestemming krijgt Leo te transfereren. En op 17 februari 2002, bijna een jaar na zijn aankomst in de provinciehoofdstad, mag Leo opgesteld worden in een competitiewedstrijd. Ze spelen tegen Esplugues de Llobregat op het veld van Can Vidalet. Messi komt er pas in de tweede helft in, maar geeft met drie pareltjes zijn visitekaartje af tijdens de monsterscore (1-14). Iets meer dan een maand later heeft Leo zijn eerste titel met Barga te pakken: de competitie wordt, mede dankzij een overwinning van 0-6 op El Prat, met grote overmacht gewonnen. De slechte periode is afgelopen en de successen rijgen zich aaneen: het toernooi van Thaygen in Zwitserland wordt gewonnen, en daarbij de Trofeo Maestrelli, van 27 april tot 7 mei in het Italiaanse Pisa. De B-junioren winnen van Inter, Chievo en Brescia, spelen gelijk tegen Juventus en overklassen in de finale Parma. Leo wordt tot Beste Speler van het toernooi uitgeroepen en begint dan te praten...

‘In het begin dachten we dat hij stom was,’ vertelt Cesc Fabregas, die toen zijn teamgenoot was en nu aanvoerder van Arsenal. ‘Maar daarna, dankzij de Playstation en die dagen in Italië, ontdekten we dat hij ook kon praten.’

‘Tot dan toe kwam hij naar de kleedkamer,’ herinnert zich Victor Vazquez, een andere teamgenoot van die tijd, ‘ging in een hoekje zitten, kleedde zich om en vertrok zonder een woord te zeggen. In Italië werd hij wat vrijer.’ In ieder geval met Victor, die hem vanaf toen ‘dwerg’ begon te noemen. Om zich te wreken antwoordde Leo hem in Argentijnse straattaal. Onmogelijk te begrijpen. Tito Vilanova, in die tijd zijn trainer en vandaag de dag assistent van Pep Guardiola, is het er ook mee eens dat Messi de kans krijgt in Italië een tijd met zijn medespelers door te brengen, om elkaar te leren kennen en zijn verlegenheid te overwinnen. ‘Omdat hij op het veld absoluut niet verlegen was,’ zegt Vilanova. ‘Wanneer hij speelde zag ik in hem Maradona op die leeftijd.’

Het lukt hem niet alleen lof van zijn trainer te krijgen, hij wint ook het respect en de sympathie van zijn teamgenoten. Het jaar 2001-2002, dat niet echt goed begonnen was, eindigt geweldig, zowel in het buitenland als thuis. Aan het eind

zorgen overwinningen tegen Madrid en Espanyol voor het hoogtepunt van het seizoen.

Seizoen 2002-2003, A-junioren: 30 wedstrijden in de competitie (Messi is de enige speler van het team die ze allemaal speelt), 36 doelpunten van zijn voet (5 meer dan Victor, de spits), 3 hattricks, 4 doelpunten in één wedstrijd, en 2 gewonnen titels (Liga de División de Honor en de Catalaanse beker). Zonder eindoverwinningen in bijvoorbeeld de Memorial La-dislao Kubala of de Triangulares de Verano mee te rekenen.

Met de getallen in de hand is het makkelijk een overzicht te geven van waar de net vijftienjarige Leo aan begonnen was. Met een lengte van één meter tweeënzestig en vijfenvijftig kilo zwaar is hij de kleinste van het team (Gerard Piqué, de grootste, is één meter eenennegentig lang), en op een paar maanden na de jongste (Ramón Massó Vallmajó viert zijn verjaardag in oktober); maar hij is een belangrijke pion in dit jeugdteam onder leiding van Alex Garcia. De enige competitie waar hij niet in kan uitkomen is het Spaans kampioenschap. Noch hij, noch Frank Songo'o, de zoon van Jacques - ex-keeper van Metz en Deportivo de La Coruna - mag deelnemen (al vierden ze de overwinning wel mee in het team), omdat de voorschriften zeggen dat alleen spelers die in Spanje geboren zijn óf Spaans bloed hebben mogen spelen. Iets wat hem jaren later nog de nodige problemen en koppijn zal opleveren.

Het masker van Puyol

Gesprek met Alex Garcia

We hebben afgesproken op de ijsbaan van Camp Nou. De mini-profs spelen. Wij zitten aan de andere kant van het glas, dat de drinkgelegenheid van het ijshockeyveld, de moeilijke oefeningen en de ene na de andere niet al te elegante schouderduw scheidt. Het is een van die trainingen die Alex Garcia heel goed kent, zij het op andere ondergrond. Met zijn 39 jaar heeft hij al een heel verleden als centrumspits (hij debuteerde als blaugrana op 5 december 1990 in het allergrootste team tot dusver, het Dream Team) en gedurende negen jaar als trainer van de jeugdteams van Barga. Hij is de enige trainer die Leo Messi gedurende een heel seizoen getraind heeft.

Laten we terugkeren naar het kampioenschap 2002-2003.

‘Het was mijn tweede jaar als trainer van de A-jeugd. Ik had een elftal talentvolle jongens: Cesc Fabregas, Piqué, Victor Vazquez en Leo.’

Hoe was hij?

‘Heel leergierig, altijd oplettend, teruggetrokken, verlegen, gereserveerd, en van een grote klasse. Hij was een ander soort speler, wanneer hij de bal in bezit had was hij niet te stoppen, hij had een onfeilbare kapbeweging. Hij werd kwaad op het veld als je hem niet aanspeelde, als hem niet lukte wat hij wilde doen, maar hij protesteerde nooit tegen een beslissing van de scheidsrechter of vanwege een overtreding.’

En hoe viel hij in de groep?

‘Goed. De groep zorgde goed voor hem, ze verdedigden hem omdat hij het kleine broertje was en veel trappen ontving - Piqué en Víctor kozen altijd zijn kant. Iedereen wist dat hij heel belangrijk was voor het team, dat Leo een wedstrijd op welk moment dan ook kon beslissen.’

En u heeft nooit problemen met hem gehad?

‘Nee, echt niet. Ik wist dat hij zich ver van zijn streek en van zijn familie bevond, dat hij hier met zijn vader woonde. Ik kon me zijn heimwee voorstellen, en soms vroeg ik hem ernaar, maar dan deed hij alsof er niets aan de hand was. Hij hield alles verborgen. Toen Leo vijftien was wist hij wat hij wilde, hij was zich ervan bewust dat bij Barga zijn mogelijkheden lagen. En hij wist dat dat opofferingen betekende - voor hem en voor zijn familie, hij wilde deze mogelijkheden niet laten glippen. En nu we het toch over voetbal hebben, het enige waar hij een hekel aan had - hij zei daar niets over, maar je kon het aan zijn gezicht zien - was op een andere positie dan de zijne spelen. Ik stelde hem op alle posities op zodat hij meer vaardigheden ontwikkelde. Iets wat ongeveer verplicht was voor jeugdspelers. Zo heb ik hem eens als diepe spits laten spelen, als centrale aanvaller, of op de rechter- en linkerflank. Maar dat vond hij maar niets. Na een paar minuten stond hij dan gewoon weer centraal achter de spitsen. Je kon hem daar niet weg krijgen.’

Wat kun je zo'n jongen dan nog leren?

‘Ik geloof dat hij ons de stijl van het straatvoetbal heeft aangeleerd, de stijl van *depotreros*, de trapveldjes, zoals ze dat in Argentinië noemen. Wij hebben geprobeerd hem de offensieve stijl van ons voetbal, van Barga te bieden: veel balbezit, rondspelen zo vaak als we kunnen, in twee of drie passes een aanval opzetten, de bal via het midden van het veld naar voren brengen en het talent van elke speler gebruiken.’

[Au dierbaarste herinnering aan dat jaar?]

‘Er zijn veel beelden van Leo die me bijgebleven zijn, maar waarschijnlijk is het meest sprekende dat van het masker van Puyol.’

Vertel.

‘Het was de laatste wedstrijd van de competitie: Barga-Espanyol in het Miniestadi. Een gelijkspel was voor ons genoeg om kampioen te worden. We stonden 1-0 voor toen Leo bij een sprong in botsing kwam met een verdediger. Hij verloor het bewustzijn en werd in een ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis. Er werd een breuk in het jukbeen vastgesteld en hij moest twee weken rusten. Hij zou niet kunnen spelen in de Catalaanse beker, precies twee weken later. Het hele team, dat met 3-1 van Espanyol had gewonnen en kampioen was geworden, was ontdaan door dat bericht. Goed, de eerste week gaat voorbij en in de tweede verklaren de artsen dat Leo mag trainen als hij maar gezichtsprotectie gebruikt. Twee maanden eerder had Carles Puyol in het eerste elftal een vergelijkbare breuk opgelopen, en die had besloten geen operatie te ondergaan, maar met een masker te spelen. We

gingen na of Messi dat masker zou kunnen gebruiken. De artsen vonden het goed en stemden ermee in dat hij op 4 mei met die gezichtsprotectie de finale zou spelen.'

En wat gebeurde er in de finale ?

‘Hij begint aan de wedstrijd en na twee acties zie ik dat Leo zijn masker een beetje optilt. Het zit niet goed, hij ziet niets. Twee minuten later komt hij naar me toe en roept: “Trainer, het masker!” en gooit me dat toe. “Leo, als je dat afzet moet ik je van het veld halen,” zeg ik hem, “ik kan met iedereen binnen de club problemen krijgen, en jij...” “Nee, trainer, alstublieft, laat me heel eventjes staan,” zegt hij. Binnen vijf minuten neemt hij twee ballen aan en maakt twee doelpunten. Het eerste door vanaf de middellijn te vertrekken en uiteindelijk de doelman te omspelen, het tweede door een voorzet van Frank Songo’o geweldig af te ronden. Aan het eind van de eerste helft staat het 3-0 en zeg ik hem: “Je hebt gedaan wat je voor het team moest doen, en nu blijf je op de bank.”’

Een mooie anekdote, maar vertel eens eerlijk: had u verwacht dat Leo zover zou komen ?

‘Zo snel niet. Ik was ervan overtuigd dat Leo veel talent had, dat hij het eerste zou halen, maar dat hij zo’n ontwikkeling als deze zou doormaken? Nee. Alles is heel snel gegaan. Daarom geloof ik dat Leo, mits hij niet geblesseerd raakt, een tijdperk zal kleuren.’

Debuut

16 november 2003

Het Estadio do Dragao is prachtig. Het blauw contrasteert met het groen van het gras, de open structuur van het stadion toont een panorama van verlicht Porto. De witte overdekking sluit de toeschouwers in en geeft een prachtig zicht op het veld. Tweeënvijftigduizend toeschouwers, een ontwerp van Manuel Salgado, het werd gebouwd om het oude Das Antas-stadion te vervangen en was bedoeld voor het Europees Kampioenschap van 2004. Hier werd de openingswedstrijd Portugal-Griekenland gespeeld. Normaal speelt FC Porto er. Het is een mooie, goedverlichte plek om te debuten in het eerste elftal. Zeker als dat debuut geprogrammeerd staat op zondag 16 november 2003, de dag dat het stadion ingewijd wordt. Het publiek is gekomen, nieuwsgierig, om de nieuwe voetbaltempel van de stad te zien, om in het echt de magie ervan te voelen, om te kijken of hij het thuisspelend team geluk zal brengen en om een halfuur met de neus omhoog te genieten van hoe het vuurwerk de lucht een gouden glans geeft.

Voor één keer is de wedstrijd van minder belang. Er wordt slecht gespeeld en er zijn weinig hoogtepunten, het is een redelijk saaie pot die, zoals mag worden verwacht, tot vreugde van het publiek eindigt in een overwinning (2-0) van Porto. In de 74^e minuut debuteert Lionel Messi. Het is de derde wissel van Barcelona, het

team dat uitgenodigd is om in dit Portugese feestje als tegenstander op te treden. Een Barcelona dat

zich verplicht zag spelers uit de jeugdelftallen op te roepen om een elftal te kunnen samenstellen. De internationals zijn vertrokken naar hun nationale elftal om kwalificatiewedstrijden voor het Europees Kampioenschap of vriendschappelijke wedstrijden te spelen. Hierdoor is voor de Portugese trip een hele troep jonge jeugdspelers opgeroepen: Jorquera, Oscar López, Oleguer, Marquez, Fernando Navarro, Xavi, Ros, Santa maria, Gabri, Luis Garcia, Luis Enrique, Expósito, Tiago, Jordi, Oriol Riera en Messi, die een dag eerder met de A-junioren drie doelpunten tegen Granollers heeft gemaakt.

Leo wordt ingebracht voor Navarro; op zijn rug het nummer 14. En hij heeft veel zin te laten zien wat hij waard is. Zoveel dat hij in de vijftien minuten dat hij op het veld staat indruk maakt: hij creëert twee kansen. Aan het eind van de wedstrijd merkt Frank Rijkaard op: 'Hij is een jongen met veel talent en een mooie toekomst voor zich.'

Leo is 16 jaar, 4 maanden en 23 dagen oud. In de geschiedenis van FC Barcelona zijn er maar twee spelers geweest die op jongere leeftijd het shirt van het eerste elftal aangetrokken hebben: Paulino Alcantara - die op 25 februari 1912, met 15 jaar, 4 maanden en 18 dagen tegen Catala debuteerde - en Haruna Babangida, de Nigeriaan die Louis van Gaal in 1998 op stage naar Nederland meenam in een voorbereidingswedstrijd en die op de leeftijd van 15 jaar, 9 maanden en 18 dagen enkele minuten meedeed tegen agovv. Zonder twijfel een mooi signaal voor de jongen die tweeënhalf jaar eerder vanuit Argentinië naar Catalonië is gekomen.

In ieder geval is deze magische avond in Porto voorlopig een geïsoleerde gebeurtenis, een unicum. Messi zal op de Aziatische tour door Zuid-Korea, Japan en China van juli 2004 moeten wachten voor hij het shirt van het eerste team weer mag aantrekken.

In de tussentijd zijn bij Futbol Club Barcelona de nodige dingen veranderd. Op 15 juni 2003 wint Joan Laport de verkiezingen en hij wordt de nieuwe voorzitter. Frank Rijkaard is als trainer aangetrokken en op 21 juli wordt, voor dertigduizend mensen in Camp Nou, Ronaldinho gepresenteerd als de nieuwe messias.

Na een *annus horribilis* als 2002-2003 (door Juventus uitgeschakeld in de kwartfinale van de Champions League; uit de Copa del Rey gewipt door Novelda uit de Segunda B-divisie; zesde in de competitie, op eenentwintig punten van Madrid, dat kampioen is; twee verschillende trainers op de bank: Van Gaal en Radomir Antic, en twee voorzitters aan het roer: Joan Gaspart en, ad interim, Enric Reyna) verwachten de fans dat het team dit jaar weer eens iets wint, en dat Barga terreinwinst boekt op de eeuwige koninklijke rivalen. Er moet met een slag met de zweep over het team heen gegaan worden. En er komen veranderingen. Niet alleen in het eerste elftal, ook bij de junioren. Rifé wordt daar als technisch manager vervangen door Josep Colomer, die op zijn beurt Angel Guillermo Hoyos

als trainer van de B-junioren aanwijst. Een Argentijnse aanvaller die gespeeld heeft bij Talleres Córdoba, bij Gimnasiay Esgrimade uit Mar del Plata, bij Deportivo Tachira (Venezuela) en bij Real Castilla. De relatie Hoyos-Messi is goed. Ze praten over voetbal en, uiteraard, over Leo's liefde voor Newell's. Ze voelen elkaar vanaf het begin goed aan. De nieuwe trainer krijgt een eerste indruk op Japans grondgebied, waar de B-junioren begin 2003 het Toyota International Youth Under 17 Football Championship spelen. 'Bij aankomst,' vertelt Hoyos, 'deden we een rustige training om het lichaam te laten wennen. Niets moeilijks of veelbeduidends. Maar na vijf minuten was ik verkocht. Natuurlijk hadden ze het over hem gehad. Maar ik had het niet verwacht: Leo was magisch.'

Een gevoel dat sterker wordt tijdens de eerste wedstrijd tegen Feyenoord in Aichi. Na vijftien minuten staat Barga met

1-0 achter. Leo vraagt de bal, omspeelt vier verdedigers én de keeper en stelt Songo'o in staat te scoren. Hoyos gelooft zijn ogen niet: gedeeltelijk is hij verbaasd over de generositeit van Messi, die net zo'n individualist is als de meeste jongens van zijn leeftijd, maar aan de andere kant is hij opgewonden door zijn klasse.

Aan het eind wordt Leo uitgeroepen tot Beste Speler van het toernooi. Een titel die hij ook wint in het xxmTorneig de Futbol Formatiu Memorial Jaume Serra, te Sitges; in de derde editie van de Memorial Salvador Rivas Miró in Sant Viceng de Montalt en in het Torneo dell'Amicizia, dat aan het eind van augustus te San Giorgio della Richilvelda gespeeld wordt, in de provincie Pordenone te Italië. De B-junioren verslaan Par-ma, een selectie van Friuli Venezia Giulia, Hansa Rostock, Ein-tracht Frankfurt, Treviso en in de finale Juventus, met 4-0. Het Catalaanse elftal maakt in totaal vijfendertig doelpunten, maar Leo is kwaad omdat hij een penalty gemist heeft. En al maakt hij zijn fout gedeeltelijk goed door een andere penalty in de finale wel te verzilveren, hij blijft ontevreden.

Aanvankelijk probeert Hoyos hem te troosten door te zeggen dat die keeper later aan zijn kinderen en kleinkinderen kan vertellen dat hij ooit een penalty gestopt heeft van de beste speler ter wereld, maar later zet hij hem aan het werk: dagelijks laat hij hem vanaf de elfmeterstip oefenen en zegt daarbij dat hij er gedurende een seizoen waarschijnlijk wel vijf of zes moet nemen, waarvan er altijd wel eentje beslissend kan zijn. Bij een penalty kan een wedstrijd of een toernooi op het spel staan. Woorden die Leo zich zal herinneren wanneer Argentinië dankzij zijn gemaakte penalty's wereldkampioen wordt.

Toch is het winnende team (slechts één verliespartij dat jaar, tegen Real Madrid in het Memorial José Luis Ruiz Casado Sant) dat door Hoyos en Messi gevormd wordt geen lang leven geschoren. Slechts de aanloop naar het seizoen. De technische staf heeft geen twijfel: Leo is deze categorie al ontgroeid. Ze besluiten hem, samen met Gerard Piqué, bij de A-junioren mee te laten doen.

Hier begint de ongelooflijke vooruitgang van de jongen, die in één seizoen van de B- naar de A-junioren gaat, via Barga-C, dat in de derde divisie uitkomt, naar Barga-B in de Segunda-B-divisie, en dan mogen we het plotse optreden in het

eerste elftal en de paar losse wedstrijden bij de jeugdelftallen om zijn ex-teamgenoten te ondersteunen niet vergeten. Laten we eens in detail kijken naar de cijfers van de prestaties en mooie momenten die hij elk van die teams dat seizoen biedt.

A-junioren: hij stroomt in tijdens de derde wedstrijd van de competitie. Hij blijft er tot kerst, al speelt hij een paar weken tegelijkertijd ook in Barga-C, en hij komt terug in mei, tijdens de laatste wedstrijden van de Copa del Rey. Hij speelt elf wedstrijden voor het kampioenschap en maakt achttien doelpunten, waarvan eentje echt ongelooflijk mooi. Het gebeurt in het toernooi van Nerja, in de finale tegen Betis. Messi bevindt zich in het midden van het veld, ziet dat de keeper op de lijn van het zestienmetergebied staat - te ver voor zijn goal -, en schiet hard, waardoor de bal met een perfecte parabool de keeper verschalkt: doelpunt en de overwinning.

Barga-C: aan het eind van november 2003 staat het team er slecht voor - het heeft maar negen punten uit veertien wedstrijden. Maar dan komt versterking: Messi en Alfi van de A-junioren. Ze debuteren met een overwinning op Europa. De twee spelen geweldig. Maar om Leo echt aan het werk te zien, moet het publiek wachten tot 4 januari 2004. Ze spelen in Santa Coloma tegen Gramenet. De blaugranas staan 2-1 achter. Maar in de 8^ye minuut keert Leo de wedstrijd om. Een kopbal en eentje met links; twee doelpunten in een zucht (waar je ook nog de eerste gelijkmaker bij moet tellen) en de Vlo schenkt zijn team weer een overwinning. Vijf doelpunten in tien wedstrijden - waarvan er één beslissend is om uit de degradatiezone te komen - en Leo zoekt het weer een trapje hoger op. Hij is te goed voor het derde elftal; misschien is het beter nog een divisie hoger te spelen, al is hij pas zestien jaar oud.

Barga-B: op 16 maart speelt hij zijn eerste wedstrijd, thuis tegen Mataró. Trainer Pere Gratacós geeft toe dat ze voor hem naar een specifieke voorbereiding zochten: hij moest zich meten met jongens die ouder, groter, sterker en meer ervaren dan hij waren. Hij geeft hardop toe dat hij verbaasd was met welk gemak de jongen van team, teamgenoten, trainers en tactieken wisselde, en steeds in staat was alles te geven. Leo speelt vijf wedstrijden, waarvan er maar één gewonnen wordt: de eerste. Dat was de periode om zich aan te passen, zegt Gratacós, want daarna toonde hij zijn ware kunnen, raakte hij aan het niveau gewend, en in de wedstrijd tegen Girona was hij al de beste op het veld.

Maar er is meer, want hij vergeet de B-junioren niet. 'Een ander zou kwaad zijn geworden, maar hij niet,' verklaart Juan Carlos Pérez Rojo, diens jeugdtrainer. 'Als de B-junioren hem nodig hadden, zei hij meteen: "Prima, ik kom."'

Dat gebeurt bij de laatste drie wedstrijden van de competitie 2003-2004. Drie teams kunnen er nog met de titel vandoor gaan: Espanyol, Barga en Premia de Mar. Op 15 april volgt de beslissingswedstrijd tegen Espanyol. Als Espanyol weet te winnen, zijn ze zo goed als kampioen; Barga mag daarentegen geen punt meer

laten liggen wil het team tot het eind mee blij -ven doen voor de prijzen. En zo gebeurt: Leo neemt zijn team met magistraal spel bij de hand en maakt, als de tegenstander bij een 2-1-achterstand sterker lijkt te worden, weer een van die briljante acties. Een goal en de beslissende voorsprong.

Twee weken later viert het team feest, het is kampioen geworden. De zesendertig doelpunten in officiële wedstrijden

- meer dan vijftig als je de vriendschappelijke wedstrijden meerekent - zijn een geweldige buit. Maar daar mag je ook zijn eerste profcontract nog bij tellen. De onderhandelingen gaan niet makkelijk: de verschillen tussen wat de club biedt en wat Jorge Messi wil - hij bemoeit zich persoonlijk met de zaak - zijn groot. Maar ze komen tot een overeenkomst. Barga weet dat als Leo besluit de provinciehoofdstad te verlaten, hij genoeg andere opties heeft. Arsenal heeft, midden in de chaos rondom het ontslag van Joan Gaspart, Cesc Fabregas al weten te strikken. En de club wil niet dat die geschiedenis zich herhaalt.

Deel van onze familie

Gesprek met Cristina Cubero, journaliste van *Mundo Deportivo*

Wat betekent Leo Messi voor Barcelona?

‘Voor Barcelona en voor de rest van de wereld is hij de hoop op een voetballer zoals Maradona. Een speler die de voetbalwereld zal betreden zoals de allergrootsten dat deden: Pelé, Maradona, Crujff.’

Is hij een speler die de waarden van de club uitdraagt?

‘Ja, dat weet ik wel zeker. Ik denk dat Leo een voorbeeld is van wat het clubmotto “Meer dan een club” wil zeggen. Ook in de manier waarop ze hem vastgelegd hebben: hij heeft een groeiprobleem, maar toch doen ze moeite voor hem. Dat gaat om meer dan voetbal alleen. Nog zoiets: Barga heeft altijd voorrang gegeven aan talentvolle, technische spelers, en hij is zo iemand. Meer nog: Messi is een jongen die opgegroeid is in de kweekschool van Barga, tussen de Catalanen. Hij is een van ons, maakt deel uit van onze familie. Hij is opgegroeid in de blaugranacultuur. En dat wordt erg gewaardeerd door de Barcelonezen. Laten we niet vergeten dat hier de traditie bestaat van het volgen van de jeugdteams. Velen kenden hem al van de lagere elftallen en wisten dat hij heel hard gewerkt heeft om in het eerste te mogen debuteren. Ook dat is een reden om van hem te houden.’

Wanneer leerde u Messi kennen?

‘Ik ken hem sinds hij zestien jaar oud was. Ik heb heel zijn carrière bij Barga en het Argentijns elftal gevolgd. Ik herinner me nog de eerste keer dat ik hem interviewde. Hij was een verlegen jongetje, en ik verbaasde me toen hij me zei dat hij niet van voetbal kijken houdt. Hij houdt ervan zélf te voetballen. Of die ene keer in Hongarije, toen hij de hele nacht gehuild had omdat hij in zijn eerste wedstrijd voor la albiceleste uit het veld werd gestuurd.’

In welke zin is hij de afgelopen jaren veranderd ?

‘Voetbaltechnisch geloof ik dat hij zichzelf bevrijd heeft met de goals tegen Getafe en tegen Espanyol. Hij is nu niet meer de kopie van Maradona, hij is nu zichzelf: Leo Messi. Met die doelpunten heeft hij in de praktijk alles opgevoerd wat hij in de loop van de jaren geleerd had: de sublimiteit van Diego, de duizendmaal herhaalde beelden van zijn goals. Hij heeft laten zien wat hij moest laten zien. En nu staat hij er. Nu mag hij laten zien hoe hij is. Hij is niet langer het jongetje dat huilde of schopte zoals hij deed in de Champions League-finale van Parijs, toen hij de medaille niet ging ophalen: hij is gegroeid. Als hij nu kwaad wordt, dan zegt hij dat, dan laat hij dat in het openbaar zien, zoals toen hij zijn doelpunten aan Ronaldinho opdroeg. En hij is vooral in sociaal opzicht vooruitgegaan. Ik geloof dat tot hem doorgedrongen is wat hij in de sociale context betekent, wat hij om zich heen teweeg kan brengen. Maar het goede is dat de roem hem niet naar het hoofd is gestegen. Hij gedraagt zich zoals voorheen, al heeft hij geen privacy meer. Een voorbeeld? Een paar maanden geleden stopte een jongetje hem bij een stoplicht. Hij wilde een foto. Normaal gesproken zou je je raampje omlaag draaien, zodat de jongen een foto kan nemen. Maar nee: Leo parkeert zijn auto en stapt zelfs uit om een foto te laten maken.’

Is zijn rol in de kleedkamer ook veranderd ?

‘Hij is geen aanvoerder, wel een sportieve, voetballende leider. En niemand ontkennt dat. Zijn teamgenoten weten precies wat ze van hem kunnen verwachten, en iedereen erkent zijn waarde.’

Een videoband

29juni 2004

Hugo Tocalli vertelt: ‘Ze brachten me een videoband van een jongen die bij Barcelona speelde. Ik vond het prachtig wat hij erop liet zien, maar... in zulke gevallen ben ik vaak bang dat de video door een agent van de speler gemaakt is. Daarbij was hij erg jong. Dus zei ik tegen mezelf: nog niet. Laten we even wachten. Ik ga met het elftal onder 17 in Finland spelen, en wanneer ik terugkom ga ik eens achter deze jongen aan. Iedereen heeft mooie woorden over hem. Ik zal Grondona eens opzoeken - Julio, de voorzitter van de Argentijnse Voetbalbond, afa - en dan zal ik de jongen eens uitnodigen en twee vriendschappelijke wedstrijden met Paraguay en Uruguay organiseren.’

Deze jongen was Leo Messi, een onbekende aan de andere zijde van de Atlantische Oceaan. En de video waar Tocalli (de verantwoordelijke van de jeugdelftallen van de Argentijnse bond, en vandaag de dag trainer bij Colo-Colo, een voetbalclub uit de hoogste divisie in Chili) het over had kwam van Claudio Vivas, een assistent van Marcelo ‘el Loco’ Bielsa, in die tijd bondscoach van het Argentijns nationaal elftal, en tegenwoordig trainer van het Chileens elftal. Vivas, een ex-speler en ex-

trainer van Newell's, was nieuwsgierig geworden voor een ex-melaatse zoals hij, die hij jaren geleden bij Malvinas was tegengekomen en die nu de sensatie van Europa begon te worden. Vandaar dat hij besloot diens spel aan het oordeel van een landgenoot te onderwerpen.

Het lijkt te werken en ze organiseren twee vriendschappelijke wedstrijden om hem in actie te zien. De eerste aanvraag bij Barcelona van de kant van de Argentijnse bond gebeurt met een verkeerde naam (Leonel Mecci) op de eerste dagen van mei en wordt vriendelijk verworpen. De jongen heeft een wedstrijd voor de Copa del Rey op het programma staan. Aan het eind van juni is de oefensessie mogelijk. De afa heeft haast hem te laten debuten. Lionel woont al drie jaar in Spanje, hij speelt in de jeugdelftallen van Barga en dus bestaat het risico dat de Argentijnse bond hem verliest en dat hij voortaan in het shirt van de rode furie (het Spaans elftal) te zien zal zijn. Het is niet waarschijnlijk, gezien het feit dat Ginés Menéndez, bondscoach van het elftal onder 16, hem een jaar eerder, bij een bekerwedstrijd in Albacete, al eens gevraagd heeft voor Spanje uit te komen. Daarop ontving hij een 'nee, dank je' als antwoord. Leo, al woont hij op het Iberisch Schiereiland, voelt zich diep vanbinnen Argentijns. Maar wie weet: misschien, als ze hem blijven vragen, verandert hij wel van idee. Het is dus belangrijk de Spaanse bond voor te zijn.

'Hij kwam op een maandag met het elftal onder 20 meetraineren,' herinnert Tocalli zich. 'Hij was een verlegen jongetje, kende niemand en niemand kende hem.' Terwijl zijn ploeggenoten al naam hebben gemaakt bij lokale kampioenschappen - Pablo Zabaleta, Óscar Ustari, Ezequiel Garay - is dat bij hem nog niet het geval. Hij gaat, bijna zonder een woord te zeggen, in een hoekje in de kleedkamer van het stadion van Argentino Juniors zitten. Op het moment dat de training gaat beginnen, verandert zijn houding. Nu is hij niet meer zo verlegen als eerder leek. De trainer is tevreden: hij waardeert zijn balbehandeling en zijn snelheid, maar echt indrukwekkend vindt hij hem niet.

Op 29 juni is de wedstrijd tegen Paraguay. Leo staat vanwege zijn leeftijd en uit respect voor de rest van het elftal niet in de basis. Daarbij wil de bondscoach hem ook weer niet te veel druk opleggen. Maar in de tweede helft, na vijftig minuten spelen, als de Argentijnen met 3-0 voor staan, komt Tocalli naar hem toe. Hij legt zijn hand op zijn schouder en zegt: 'Ga maar met de conditietrainer mee, je moet invallen.' Verbaasd en geëmotioneerd rent de Vlo voor de eerste keer het veld op in het albiceleste-shirt. En hij laat zien wat hij waard is: hij omspeelt zijn tegenstanders en maakt een doelpunt.

'Je kon het zien in zijn bewegingen,' zegt Tocalli, 'in trainingen was hij al goed, maar op het veld was hij buitengewoon.' De vriendschappelijke wedstrijd eindigt in 8-0 en de jongen heeft zijn trainers overtuigd. Zozeer, dat Tocalli diezelfde nacht een telefoontje ontvangt van zijn vriend José Pekerman, zijn voorganger op de bank van de junioren. 'Hij vroeg me waar ik hem opgeduikeld had. Hij vond hem geweldig. "Tegen Uruguay staat hij toch wel in de basis, niet?" vroeg hij me.' Maar nee, in Colonia, tegen Uruguay, speelt hij niet vanaf het begin. Toch verrast

hij zodra hij het veld betreedt. Een dag later schrijft *Olé*, een Argentijnse sportkrant, namelijk: 'De jonge Messi is een waar talent. Hij maakte twee doelpunten, verdedigde mee en was de sleutelfiguur in de met 4-1 gewonnen wedstrijd tegen Uruguay.'

Leo slaagt voor de dubbele proef waaraan hij onderworpen is geworden. Overtuigend. Tocalli twijfelt dan ook niet hem te selecteren voor de Copa América, in januari in het volgende jaar, dat tevens geldt als kwalificatie voor het wereldkampioenschap onder 20.

Iets opmerkelijks: alleen Messi en Mauro Andrés Zanotti, die bij Ternana in Italië speelt, zijn 'buitenlanders'; daarbij is hij de allerkleinste van het elftal. Hij werd in 1987 geboren, de rest is al tussen de achttien en twintig jaar en heeft nogal wat ervaring op alle niveaus van het Argentijnse voetbal.

En dan komen we bij de Copa America uit. Dat wordt in Colombia gespeeld; in Armenia, Manizales en Pereira, steden die in de Andes liggen, in de zogenaamde koffieregio, ver van de hoofdstad Bogota. Ze spelen er op hoogte: tussen de 1650 meter in Armenia tot de 2500 meter boven zeeniveau van Manizales. De aanpassing blijkt voor de Argentijnen niet bijster makkelijk.

Op 12 januari 2005, in het Centenario-stadion van Armenia, volgt het debuut tegen Venezuela. En zoals tot nu toe gebruikelijk is Messi geen basisspeler, hij begint op de bank. In de 15^e minuut wordt hij ingebracht voor Ezequiel Lavezzi, die vandaag de dag een zwaar getatoeëerde ausputzer van Napoli is. Op dat moment staat het 1-0 voor het Argentijnse team. Acht minuten later 2-0, gemaakt door Leo. Dewedstrijdeindigtin3-0. Het verlies van het bordeauxrode team is onaanvechtbaar, en het optreden van de jongen uit Rosario foutloos. De geschiedenis herhaalt zichzelf in Manizales, in het Palogrande-stadion, ditmaal tegen Bolivia. Aan het begin van de tweede helft brengt de trainer nummer 18 in voor Barrientos, om meer aanvallend vermogen in het team te stoppen. 'En vijf minuten later toonde Messi al zijn klasse,' schrijft *Época*, een Argentijnse krant, 'hij vertrok vanaf de middellijn en rende al zijn tegenstanders eruit, en rondde zelf af met een diagonaal schot. Een prachtige actie die zeker kandidaat is te worden bekroond tot de mooiste van de hele Copa America onder 20. En twaalf minuten later maakte Messi opnieuw een doelpunt: 3-0.'

Twee dagen later is Peru aan de beurt en dit keer staat Messi, voor het eerst, in de basis. Dat zal maar in drie wedstrijden gebeuren; in de andere kiest Hugo Tocalli er steeds voor hem in de tweede helft in te brengen. Waarom? 'Dat was mijn keuze,' verklaart Tocalli, 'de jongen was fysiek nog niet in staat een hele wedstrijd te spelen, hij was gewend met de jeugd van

Barga te spelen, en dat was lang niet zo intensief als er op de Copa América werd gespeeld. Het war en veeleisende wedstrijden. En daarbij waren de tegenstanders van de generatie 85; hij kwam uit 1987, twee jaar verschil is veel op die leeftijd. Om hem niet zo uit te putten, en om de verantwoordelijkheid van zijn schouders

te halen, besloot ik hem voorzichtig te brengen.'

Het was een oplossing die veel resultaat opleverde. Kijk maar naar de laatste wedstrijd: op 6 februari in Manizales werd Argentinië-Brazilië gespeeld. Messi vervangt Neri Cardoso in de 65^e minuut; tien minuten later scoort hij al de 2-1, met een spijkerhard schot in de verre hoek: de overwinning en zijn eerste doelpunt tegen de eeuwige rivalen. Balans aan het eind van het toernooi: Argentinië kwalificeert zich als derde voor het wereldkampioenschap in Nederland, achter Colombia en Brazilië. Messi heeft vijf doelpunten gemaakt, hij is tweede op de topscorerslijst, achter de Colombiaan Hugo Rodallega, die elf streepjes achter zijn naam krijgt. Het is een jongen die even vaak doelpunten op het veld als controverses ernaast maakt: ‘Zonder twijfel ben ik beter dan Messi,’ verklaart hij, ‘het verschil tussen ons beiden is dat hij bij Barcelona speelt en ik bij Quindio.’ Leo antwoordt zonder zich op te winden: ‘Daar heb ik niets op te zeggen. Ik werk om iets toe te voegen aan mijn elftal.’ En hij wordt volledig terecht door de **FIFA** in het Beste Elftal van het wereldkampioenschap opgenomen. Successen die bij de definitieve selectie in het Argentijns elftal opgeteld mogen worden.

‘Ik vond hem geweldig,’ geeft Tocalli toe, ‘ik hield van zijn tempowisselingen, dat hij opeens van nul naar honderd kon optrekken, zijn mogelijkheden om een tegenstander van zich af te slaan, de hoge snelheden waarbij hij de bal aan zijn voet kon houden. Hij liet zien dat hij ondanks zijn kleine lichaamsbouw veel doelpunten kon maken, hij had een geweldig linkerbeen en kon de bal heel goed raken.’

Voor Hugo Tocalli was de wedstrijd tegen Brazilië echter zijn laatste als bondscoach van het elftal onder 20. Pekerman, die als bondscoach van het eerste elftal is benoemd, wil hem met het oog op het wereldkampioenschap in Duitsland als fulltime-assistent aantrekken. Degene die het roer in handen neemt bij de groep die in juni in Nederland gaat spelen is Francisco ‘Pancho’ Ferraro. Tijdens de vier maanden voor de Europese afspraak schuift Pancho met spelers, roept hij er op en stuurt hij er naar huis. Kun Agüero - nu aanvaller bij Atlético Madrid en toen spelend bij Independiente - wordt opgeroepen, net als Fernando Gago, toen bij Boca Junior en nu bij Real Madrid; Boselli en Zanotti moeten vertrekken. Op het laatste moment moet José Sousa, van Estudiantes uit La Plata, afzeggen omdat die zijn linkerhand gebroken heeft. Hij stopt helemaal met de trainingen bij de groep, zoals ook voorgaande ploeggenoten dat moesten. De verplichtingen van velen, basisspelers bij hun Argentijnse club, staan niet toe dat ze blijven. Messi wordt een sleutelfiguur in het team: hij heeft zojuist met Barga de competitie gewonnen en veel mensen verwachten dat Nederland zijn definitieve doorbraak zal betekenen. Wat in ieder geval zeker is: Argentinië is een van de favorieten van het toernooi. Ze willen hun vijfde titel in deze categorie: ze wonnen drie van de vier laatste edities (Qatar 1995, Maleisië 1997 en Argentinië 2001), allemaal onder leiding van Pekerman, en laten we niet de overwinning van 1979 in Japan vergeten, waar Diego Maradona als hoofdrolspeler aan meedeed.

Zaterdag 11 juni: Enschede. Het stadion van FC Twente. Argentinië speelt tegen de

Verenigde Staten. En meteen volgt er een verrassing: Messi staat niet in de basis, hij begint op de bank en la albiceleste verliest met 1-0.

Een slecht begin van het kampioenschap. Maar Leo biedt rust: 'Ik voel me heel goed en geloof dat ik in staat ben negentig minuten te spelen, maar ik moet de beslissingen van de trainer respecteren,' en hij voegt eraan toe: 'Het team moet wakker worden. Goede spelers hebben we wel. Genoeg om ons te kwalificeren.' Hij heeft geen ongelijk, en dat toont hij op 14 juni tegen Egypte. Deze keer staat hij in de basis. Hij maakt het eerste doelpunt, zorgt dat de Afrikaanse verdediging zich verder opent, en daarna zorgt Zabaleta voor een beslissende voorsprong. De derde wedstrijd, tegen Duitsland, is beslissend: er staat een kwartfinaleplek op het spel. De Duitsers hebben een punt meer dan de Argentijnen, ze hebben dus genoeg aan een gelijkspel. Maar Messi maakt het verschil. Hij vertrekt halverwege het veld, ontdoet zich van zijn tegenstanders en plaatst een precisievoorzet die Oberman laat doorgaan en die Neri Cardoso afrondt: 1-0.

De weg naar de finale blijkt vol obstakels. Het eerste: Colombia, de kampioen van de Copa América. Messi mist ploeggenoten die hem ondersteunen in de balcirculatie; toch lukt het hem in de 12^e minuut de gelijkmaker te maken en zo het eerste doelpunt van het koffieland te neutraliseren. De inbreng van Gago, Pablo Vitti en Emiliano Armenteros geeft het team een beetje lucht en in de 93^e minuut zorgt Julio Barroso ervoor dat een verlenging niet nodig is. In de kwartfinale wacht het Spanje van Inaki Saez. De gehoopte finale, schrijft de pers, omdat de Spanjaarden de huidige Europees kampioen zijn, en omdat ze bij het vorige wereldkampioenschap onder 20 de finale haalden en ze daarin Brazilië met de titel ervandoor lieten gaan. En als we het dan toch over duels hebben, veel mensen zouden graag Messi en Cesc tegenover elkaar willen zien, twee jongens van achttien jaar (Leo is één dag voor de wedstrijd jarig), vrienden bij Barcelona en rivalen op het veld.

'Met Messi kon ik het vanaf de eerste dag op La Masia (het opleidingscomplex van Barcelona) goed vinden. Ik had drie geweldige seizoenen naast hem in het team, we maakten samen acties en scoorden aan de lopende band. Met hem erbij hadden we een ongelooflijk seizoen, het was erg fijn,' herinnert *Wonderkid* zich, zoals de fans van Arsenal hem noemen.

'Ik ben goed bevriend met Cesc, die ik in de jeugd van Barga leerde kennen. Hij is een complete, indrukwekkende speler, met evenveel aanvallende als verdedigende kwaliteiten,' antwoordt Messi. En hij verzekert ons ervan dat zijn elftal en hij veel respect hebben voor de rode furie van Cesc en Llorente. De wedstrijd blijft lang in evenwicht: 1-1 tot de 70e minuut. Dan verliest Spanje zijn concentratie en staat Leo op: eerst presenteert hij Gustavo Oberman op een dienblaadje de 2-1, en na een aanval van Argentinië, waarbij ze de tegenstand met open mond laten kijken, maakt Messi zelf de beslissende 3-1

'Argentinië is de terechte winnaar. Ze hebben hechter dan wij gespeeld,' geeft Saéz toe. Over Lionel merkt hij op: 'Hij heeft veel talent, neemt de juiste beslissingen,

en als hij de doelman nadert weet hij ook nog af te ronden.’

In de halve finale volgt de klassieker Argentinië-Brazilië, een wedstrijd tussen twee viervoudige winnaars in deze leeftijdscategorie. Hij roept herinneringen op aan voorgaande duels, zoals in Qatar 1995, toen Leonardo Biagini en Francisco Guerrero Argentinië aan een overwinning hielpen. Argentinië speelt met een rouwband: even ervoor is, na twee maanden in coma door een verkeersongeluk, Emiliano Molina gestorven, de keeper van Independiente en van het nationale elftal onder 17. Na acht minuten staat la albiceleste al voor, dankzij een kanonschot van Messi buiten het strafschopgebied, waarmee hij de keeper van de kanaries kansloos laat. In de tweede helft maakt Renato gelijk, maar in de laatste zucht van de wedstrijd, na een zoveelste gestopte poging van Leo, pakt Pablo Zabaleta de rebound van de Braziliaanse verdediging en scoort. Ze bereiken de finale: 2 juli om acht uur 's avonds in De Galgenwaard van Utrecht. Tegenstander: Nigeria, dat in de halve finale Marokko heeft verslagen. Een dag eerder eert een Nederlandse zender Messi met een gouden klomp, de prijs die hij ontvangt als Beste Speler van het toernooi. ‘Ik ben heel blij en dankbaar voor deze prijs,’ zegt hij. ‘Eigenlijk ben ik verbaasd over wat me hier allemaal overkomt.’ En in de finale blijft hij verbazen. In de 38^e minuut controleert Messi de bal aan de linkerkant en begint aan een sprint van veertig meter, waarbij het hem zigzaggend lukt het strafschopgebied binnen te gaan. Dele Adeleye merkt dat hij hem de bal niet kan afnemen en schopt hem omver. De scheidsrechter, Tereje Hauge, twijfelt niet: strafschop. Leo neemt hem, zonder aanloop, subtiel met links, rechts van Vanzekin, die precies de andere kant op duikt: 1-0. In de 52^e minuut maakt Chinedu Ogbuke de gelijkmaker voor Nigeria. 73^e minuut: Agüero wordt neergehaald door Monday James terwijl hij op het doel afloopt. Leo bewijst zich opnieuw vanaf de elfmeterstip, hij schiet met precisie links van de doelman. Goal! 2-1. Argentinië wint zijn vijfde wereldkampioenschap onder 20.

En Leo Messi is de grote figuur in het elftal.

‘Wat kun je van hem zeggen? Het beeld van gisteren zegt genoeg,’ schrijft de krant *Clarín* de volgende dag, ‘met de prijzen voor de Beste Speler en de topscorer van het toernooi, de kampioensmedaille om zijn nek en het hemelsblauw en witte shirt om zijn schouders.’

De bal, zijn speelgoed

Gesprek met Francisco ‘Pancho’ Ferraro

Hij heeft de uitstraling van een intellectueel en een rustige, zachte stem. Pancho, zoals iedereen in de voetbalwereld hem kent, heeft, met jeugdelftallen bij zowel Zuid-Amerikaanse als Europese clubs (zelfs in Spanje, waar hij bij Real Valladolid tot april 2001 op de bank zat), een geweldige staat van dienst. Maar een van zijn mooiste momenten blijft toch toen hij in die dagen van juni en de eerste dagen van juli 2005 met het Argentijns elftal onder 20 zijn vijfde wereldtitel won.

‘Klopt. Op die overwinning ben ik zowel op persoonlijk als op teamniveau erg trots. Vooral om wat de jongens deden

- met spelers als Messi, Agüero en Gago -, die zich mondiaal in de schijnwerper zetten.'

Herinnert u zich de eerste keer dat u Messi zag ?

‘Ja. Dat was tijdens de Copa America, in januari 2005. Ik had geluk dat ik bijna veertig dagen met het team kon doorbrengen. José Pekerman had me gebeld om te vragen of ik het Argentijns elftal onder 20 wilde trainen en Hugo Tocalli, de bondscoach, wilde dat ik hem in Colombia zou ondersteunen om te zien of alles goed ging.’

Wat was uw eerste indruk ?

‘Dat hij een nette, piepjonge, verlegen jongen was. Hij was de jongste van allemaal. Hij was uit Europa overgekomen en was nog niet in de groep opgenomen, en hij was fysiek nog niet klaar om negentig minuten te spelen. Daarom spraken

Hugo en ik af dat we hem pas in de tweede helft van de wedstrijden zouden inzetten, om dan het verschil te kunnen maken.’

Ook in de eerste wedstrijd in Nederland - tegen de Verenigde Staten - stond hij niet in de startopstelling.

‘Hij had ergens last van, daarom begon hij op de bank, maar vanaf de tweede wedstrijd, tegen Egypte, stond hij in de basis, hij was onbetwist basisspeler. Hij was fysiek en mentaal beter voorbereid uit Barcelona gekomen. Hij had toen al zijn debuut gemaakt in het eerste, was sterker en wist hoe een wedstrijd op hoog niveau gespeeld diende te worden. Hij speelde als aanvallende middenvelder, niet als libero; op elke positie op de helft van de tegenstander was hij gevaarlijk. Zijn aanwezigheid in het elftal maakte veel verschil uit.’

En hoe voelde hij zich in de groep?

‘Hij was tevreden, en nog tevredener wanneer hij met de bal op het veld stond. Hij deelde een kamer met Agüero en dat vonden wij prima. Sterker nog: zij vonden het geweldig en werden goede vrienden. Ze gingen goed om met hun ploeggenoten en met de staf; ze waren heel respectvol. Ze zorgden voor ernst en rust in de ploeg en waren heel nederig. Eigenlijk vielen ze goed op hun plek in dit team, dat vol zat met eerlijke, respectvolle jongens: het waren allemaal goede professionals.’

Uzei dat Messi er ook op het veld erg gelukkig uitzag ?

‘Ja, ik herhaal nog maar eens dat Leo van voetballen houdt, en de bal is zijn favoriete speelgoed. Hij kan erg genieten van de bal en heeft een balbehandeling die niemand hem kan nadoen. Het is indrukwekkend hem op het veld met een bal aan zijn linkervoet bezig te zien; hij beweegt op een duizelingwekkende snelheid, heeft een goed overzicht van wat er om hem heen gebeurt, schat situaties goed in en kan daarop anticiperen. Iets wat heel moeilijk is, dat kunnen alleen de groten.’

Zoals Maradona?

‘Diego was uniek. Het klopt dat ze in de loop der tijd vaak met elkaar vergeleken zijn, maar ik kan alleen zeggen dat ze allebei met een toverstokje aangeraakt zijn. Maar Messi heeft geen voorbeeld nodig, hij is een ander soort voetballer, hij is geniaal, hij kan in elke wedstrijd iets moois te voorschijn toveren en dat is waar de fans van houden.’

Wat betekende dat wereldkampioenschap voor Messi?

‘Het was zijn grote doorbraak als voetballer. Het was zijn mogelijkheid om wereldberoemd te worden. Voordat hij naar Nederland ging kenden maar weinigen in Argentinië zijn talent; toen hij terugkeerde was hij een idool. De Beste Speler, topscorer van het toernooi, zijn twee doelpunten in de finale. Hij was dé persoon, de voetballer waar heel het land op gewacht had.’

En een heel land verwachtte dat hij op het wk 2006 tegen Duitsland zou spelen. Maar Messi bleef op de bank. U was op het wereldkampioenschap met de jongens die tegen het nationale elftal trinden, u kent José Pekerman al jaren. Wat gebeurde er in die laatste wedstrijd?

‘De blessure van Abbondanzieri zorgde dat we een wisselspeler moesten gebruiken. En juist op dat moment had José al een ander spel, een andere speler, een andere tactiek in gedachten. Ik twijfel niet wanneer ik zeg dat Pekerman een van de allerbeste trainers bij de jeugdelftallen was. Er was geen ander die op dat moment beter een jongen van achttien in had kunnen brengen dan hij.’

Laten we het eens hebben over zijn ontwikkeling na dat wereldkampioenschap.

‘Ik vind dat Messi is blijven groeien en nog steeds zijn limiet niet heeft bereikt. Hij groeit door nederig te blijven. Hij houdt niet van cijfers, hij doet geen nutteloze dingen, het enige wat hij wil is spelen. Zijn geliefden, zijn vader, moeder, broers en zus schermen hem af van de buitenwereld, zoals ze dat ook op het wereldkampioenschap in Nederland gedaan hebben: ze geven hem rugdekking en verzorgen hem.’

Een vriend

Gesprek met Pablo Zabaleta

Celia, Leo's moeder, zegt over hem: ‘Hij is een goede jongen.’ En ze is blij dat haar zoon optrekt met de aanvoerder van het team onder 20 dat het wereldkampioenschap won, die eerder bij rcd Espanyol speelde en tegenwoordig bij Manchester City. Hij groeide op in Arrecife en speelde, voordat hij door Europa trok, bij San Lorenzo. En al is hij pas 25 jaar oud, hij wordt gezien als een veteraan, als iemand op wie je kunt vertrouwen.

Wanneer leerde je Leo kennen ?

‘Bij het wereldkampioenschap onder 20. Dat bezorgde ons allemaal een geweldige ervaring en blijdschap, om daar dat wereldkampioenschap in Nederland te mogen winnen. Daar sloten we een heel speciale vriendschap. Ook met Kun Agüero en Oscar Ustari. We hadden een fantastische groep.’

Wat was er zo speciaal ?

‘Er hing een goede sfeer, iedereen kende zijn rol en we wilden zo graag winnen.’

Maar Leo vond het niet makkelijk in de groep te integreren.

‘Nee, ik geloof het niet. Zijn probleem was dat niemand hem kende. Al heel jong was hij naar Spanje vertrokken, hij had een andere route doorlopen. In Argentinië spelen de jongeren al heel snel in het eerste: dat maakt ze sneller volwassen, zodat ze aan het ritme wennen. Leo kwam van Barcelona, en daarom duurde het even voor hij zijn plekje gevonden had, maar in Nederland kwam hij los. Met zijn manier van spelen maakte hij de hele wereld gek.’

En na het wereldkampioenschap volgden andere momenten samen.

‘In Boedapest deelden we een kamer toen hij bij het Argentijns elftal debuteerde, al was hij die wedstrijd niet al te gelukkig. Wat wel geweldig was: samen olympisch goud winnen in Peking.’

En hoe is je vriendschap met Lionel nu je in Manchester woont? ‘We spreken elkaar geregeld via de telefoon en we zien elkaar bij wedstrijden van het Argentijns elftal. Toen ik nog in Barcelona woonde gingen we weleens naar een Argentijns grillrestaurant. Wat we dan bestelden? Een grote biefstuk. En andere keren zagen we elkaar ’s middags om maté te drinken en over voetbal te praten. Dan hadden we het over het Argentijnse elftal of over wat er in Spanje in het nieuws was.’

Hoe is Messi in de ogen van een vriend ?

‘Hij is een heel normale, alledaagse jongen. Iemand die het fijn vindt thuis te zijn en veel van zijn familie houdt. Ik geloof dat hij zelfs nog meer kwaliteiten heeft als normale persoon dan als voetballer.’

En hoe is hij dan als voetballer?

‘Een juweel. Hij heeft de hemelse gift van de balbehandeling. Ik ben onder de indruk van zijn trapsnelheid. Hij kan heel terloops zijn bewegingen inzetten, spelers van zich afslaan, de bal bij zich houden. Hij is in staat - en dat heeft hij al meermaals bewezen - een team op zijn schouders te nemen en een wedstrijd te beslissen. En hij voelt helemaal geen druk. Ongelooflijk. Leo is zoals Maradona, al is Diego uniek en kun je ze gewoon niet vergelijken. Als vriend ben ik heel blij dat het goed met hem gaat.’

Wat betekende dan dat hij ‘nog meer kwaliteiten heeft als normale persoon dan als voetballer’?

‘Dat zei ik om Leo’s nederigheid. Hij is geen spat veranderd sinds ik hem ken. De roem brengt hem het hoofd niet op hol, hij raakt niet buiten zinnen van zo veel goede kritieken. Hij is gewoon een goede vriend gebleven.’

Culebrón

3 oktober 2005

Het seizoen 2005-2006 begint op 26 augustus. De vijfenzeventigste editie heeft een nieuwe ster: Robinho, de zwarte parel van Real, van wie verwacht wordt dat hij net zo zal schitteren als twee andere Brazilianen: Ronaldinho en Ronaldo. Een competitie die ongetwijfeld gekleurd zal worden door het eeuwige duel tussen Real Madrid en Barcelona. De regerend kampioen speelt de eerste wedstrijd uit, in het Medizorroza-stadion, tegen Alavés. Messi staat niet op het veld, hij zit zelfs niet op de bank. Vreemd, omdat de jonge Argentijn twee dagen eerder de hoofdrolspeler van de Trofeo Joan Gamper was.

De verklaring komt via een officieel bericht.

‘FC Barcelona heeft besloten de speler Leo Messi niet op te roepen voor de wedstrijd tegen Alavés, uit voorzorg, om te wachten tot de bond de regelgeving omtrent spelers van buiten de Europese Unie opgelost heeft.’

Wat is er gebeurd? Op 8 juni heeft de Koninklijke Spaanse Voetbalbond de artikels van de algemene regelgeving omtrent geassimileerde spelers herzien. De aanpassing betekent dat het is toegestaan spelers tussen de 17 en 19 jaar van buiten de Europese Unie die de jongerencategorieën van een Spaanse club hebben doorlopen, op te stellen, zelfs als dit betekent dat er meer dan drie toegestane buitenlandse spelers per club op het veld staan. Messi zou hiervoor in aanmerking komen, zodat, al zijn de drie plekken voor buitenlandse spelers al be-

zet door Ronaldinho, Eto’o en Marquez, hij zou moeten kunnen spelen. Maar de nieuwe regels, die door enkele clubs bekritiseerd worden omdat ze vinden dat het een ad-hocbeslissing is die Barcelona en Leo voordeel oplevert, moet nog worden geaccepteerd door de **LFP** (*Liga de Futbol Profesional*), en worden goedgekeurd door de nationale sportraad. ‘Gezien de voorwaardelijke staat van de regelgeving, raadt de juridische dienst van **fc** Barcelona aan de speler niet op te stellen.’

Het is een situatie die moeilijk te begrijpen is als je kijkt naar het voorgaande seizoen, 2004-2005, waar Leo, zonder proflicentie of Europese nationaliteit - maar wel met de licentie van de jeugdopleiding en die van Barcelona B in de Segunda División toch in de Champions League tegen Shakhtar Donetsk én in zeven Wedstrijden van de competitie is uitgekomen. Hij debuteerde op zaterdag 16 oktober 2004 op Montjuïc, in de Catalaanse derby tegen **rcd** Espanyol. Tien minuten nadat hij voor Deco ingevallen was, kreeg hij zijn eerste bal van Belletti: hij maakte een interessante actie, maar deed niets buitengewoons, niets dat het waard is onthouden te worden. Maar voor Leo is het wel een nacht om te onthouden, omdat zijn kinderdroom uitkomt; de droom die hij aan *La Capital* openbaarde toen hij verklaarde dat zijn doel was ‘in het eerste spelen’, al dacht hij destijds dat die droom zou uitkomen bij Newell’s, zijn lievelings club.

En na zijn optreden volgt er ook een eerste doelpunt in La Liga. Het is 1 mei en de klok geeft aan dat er nog drie minuten te spelen zijn. Barga staat met 1-0 voor tegen Albacete. Frank Rijkaard wisselt Samuel Eto’o en laat Messi op een ongebruikelijke positie plaatsnemen: als centrumspits. De jongen van zeventien

jaar maakt handig gebruik van een actie van Ronaldinho en met een lobje verschalkt hij Valbuena, de keeper van de tegenstander. Pure blijdschap: Leo weet niet wat hij moet doen, springt op de rug van Ronaldinho en schreeuwt van geluk. Hij is de jongste speler in de historie van de club die in de competitie weet te scoren (een record dat Bojan Krkic op 20 oktober 2007 verbrak, met een doelpunt tegen Villarreal).

In het algemeen lijkt hij in het eerste elftal op zijn plek, maar toch speelt de Argentijn na die eerste mei geen officiële wedstrijd meer, zelfs niet nadat Barga zich verzekerd heeft van zijn zeventiende titel in La Liga.

In de aanloop naar het seizoen 2005-2006 speelt hij ook niet in de wedstrijden voor de Spaanse supercup tegen Betis. Tijdens de heenwedstrijd zit hij op de tribune; voor de terugwedstrijd wordt hij niet eens opgeroepen. Het is duidelijk dat er vóór het verzonden bericht al iets niet goed zat en dat de directie dat wist. Messi is een moeilijk geval. Van alle kanten ontvangt de club kritiek. Waarom hebben ze niet eerder gehandeld? Waarom is hij niet genaturaliseerd, gezien het feit dat een Argentijn die twee jaar in Spanje woont voor de dubbele, Spaans-Argentijnse nationaliteit kan kiezen?

Met de mogelijkheid dat de jongen niet in La Liga mag uitkomen speelt ook de optie weer op de jongen te verkopen aan een team dat nog een plek over heeft voor een speler van buiten de Europese Unie. Een optie die meteen verworpen wordt. En de geruchten dat andere Europese clubs, zoals Inter, interesse in hem zouden hebben, worden steeds hardnekkiger. Massimo Moratti, de voorzitter van de Milanese club, heeft zijn interesse voor de jongen nooit verborgen, hij heeft Jorge Messi zelfs al eens een aantrekkelijk financieel voorstel gedaan, die, met deze kaarten in handen, Barcelona onder druk probeert te zetten het probleem op te lossen.

Voorlopig vernieuwt fc Barcelona gewoon op 31 augustus (de laatste dag dat er nog veranderingen aan de teams doorgegeven mogen worden) Messi's licentie als geassimileerde jeugdspeler in het elftal dat in de Segunda-B-divisie uitkomt. En op 16 september maakt de club bekend dat ze de speler met een profcontract vastgelegd heeft. Voor negen jaar: tot 2014. Het loon stijgt, volgens verschillende geruchten, naar drie miljoen euro per jaar, en er is een vertrekclausule van driehonderd miljoen euro in opgenomen.

Eigenlijk was het bericht van de contractverlenging al in juni gekomen. Een week nadat Leo achttien was geworden, kreeg hij zijn mooiste cadeau. 'Technisch directeur Txiki Begiristain reisde samen met de vader van de speler naar de Nederlandse stad Utrecht om zijn nieuwe contract te bezegelen, dat hem tot 2010 vastlegt,' staat op 30 juni op de website van Barga te lezen, wanneer de jongen in het wereldkampioenschap onder 20 meedoet.

De interpretaties over het verschil tussen deze data zijn uiteenlopend: sommigen zeggen dat Messi, die in juni meerderjarig werd, toen simpelweg een verlenging

van zijn overeenkomst heeft geaccepteerd; anderen denken dat het contract in september veranderd is omdat enkele clausules over de beloningen niet naar de zin van de vader waren; weer anderen denken dat alleen de duur van het contract - van de normale vijf naar negen jaar - veranderd is; en er zijn ook mensen die denken dat het akkoord van september niets méér is dan het inlossen van een intentie die een jaar eerder werd uitgesproken. Het is een feit dat dit contract weer een hoofdstuk toevoegt aan de geschiedenis van de *culebrón* (een speler van fc Barcelona, ook wel afgekort tot culé). En op 20 september volgt er opnieuw een hoofdstuk. De commissie van de lfp komt met een negatief antwoord: het voorstel tot aanpassing van de regels over geassimileerde spelers zal niet worden doorgevoerd. De allertrouwste volgers, onder wie de voorzitter van de blaugranas, hebben het over een complot tegen

Barga, opgezet door enkele machtige personen in het Spaanse voetbal. Het is nu zeker dat Messi niet in La Liga zal kunnen spelen. Hij kan wél zonder problemen in de Champions League uitkomen. Na bestudering van de documenten die Barga toegestuurd heeft, bevestigt de UEFA dat De Europese organisatie erkent zijn geassimileerde status. Niets vreemds: Leo heeft een jaar eerder namelijk al in de hoogste Europese competitie gespeeld. En hier, in de eerste wedstrijd van de Champions League, tegen Werder Bremen, de gevaarlijkste tegenstander in groep C, laat Messi van zich spreken. In de tweede helft wordt hij ingebracht. Hij lokt een strafschoep uit, die Ronaldinho verzilvert, en maakt zo een einde aan de Duitse hoop. Het is een goed optreden, zo goed dat iedereen hem bij de volgende wedstrijd, tegen Udinese, als basisspeler verwacht. Een dag eerder, op 26 september, volgt echter het bericht dat aan alle speculaties een einde maakt. Lionel Andrés Messi Cuccittini verschijnt om één uur voor Fernando Alberti Vecino, een rechter gespecialiseerd in het burgerrecht, en verklaart dat hij geen afstand zal doen van de Argentijnse nationaliteit; dat hij loyaliteit aan de koning en trouw aan de Spaanse grondwet en rechtspraak zweert; dat hij kiest voor het Catalaans burgerschap; en dat hij vraagt ingeschreven te worden in het Spaanse bevolkingsregister.

Kort samengevat: Leo heeft nu ook de Spaanse nationaliteit en daarbij is hij inwoner van de Europese Unie. Barga presenteert de officiële papier en aan de bond. Het antwoord volgt direct en is positief: 'Er is voldaan aan de voorwaarden. De bond kent de speler de mogelijkheid toe door zijn club opgesteld te worden en gaat zo in op diens stap om Spaans burger te worden.'

Op 1 oktober, op de zesde speeldag van de competitie, tegen Zaragoza, kan Leo eindelijk het veld betreden zonder bezwaard gemoed. Die zaterdag ontvangt het publiek in Camp Nou hem als de verlosser van het vaderland. Barga staat met 2-0 achter; Leo valt in de tweede helft in, hij voert geen wonderen op, al maakt het team van Rijkaard in de laatste seconden toch de gelijkmaker. Maar het positieve begin krijgt een staartje-

Twee dagen later, op maandag 3 oktober, stuurt Deportivo La Coruna, de volgende tegenstander van de blaugranas, een brief naar de LFP, **waarin het vraagt om opheldering over het nationalisatieproces van de speler van Barcelona.** ‘De licentie van de speler,’ zo schrijft Deportivo, ‘is toegekend buiten de toegestane periode, die op 31 augustus jl. afliep en die pas weer in december geopend zal worden.’ Het motief achter deze brief is ‘het herstellen van de gelijkheidsgedachte in de competitie, iets waar nu ernstig aan getornd wordt. Al vinden wij ook dat als er doorgedaan wordt met wat wij hier aankaarten, deze onfatsoenlijke opstelling dan opgevat moet worden als een overtreding.’ Alavés, dat al bedreigd had een knuppel in het hoenderhok te gooien, gaat nog verder: het vraagt de voetbalbond Messi een speelverbod op te leggen. De licentie van de speler is in hun ogen waardeloos: ‘We hebben recht van spreken als we zeggen dat de toekenning van zijn licentie frauduleus is.’ Waarom? Omdat ‘Barcelona de proflicentie van Messi helemaal niet had kunnen aanvragen op 31 augustus, de dag waarop de transferperiode sloot, omdat hij toen nog buitenlander was,’ verklaart Javier Tebas, juridisch adviseur van Alavés en tegelijkertijd vicevoorzitter van de LFP. ‘En nu hebben ze hem genaturaliseerd en een licentie aangevraagd als jeugdspeler in de hoop dat die datum, 31 augustus, voor hen nog opgaat, terwijl de transferperiode eigenlijk allang afgelopen is.’

Dus: Leo kan niet als binnenlandse speler meedoen tot januari. En daarbij: ‘Bekijk zijn contract eens. Hoe kan het zijn dat hij ingeschreven staat als jeugdspeler én als speler van het eerste?’ vraagt Tebas zich af.

Joan Laporta verliest zijn geduld en verklaart: ‘We hebben alles volgens de regels afgehandeld. Ik weet niet wat jullie nog meer van ons willen. We hebben de officiële route bewandeld, maar nu hij een Spaans paspoort heeft, blijven jullie dwarsliggen. Ik weet niet waar deze abnormaal grote interesse om de carrière van een speler te schaden uit voortkomt. Er wordt kennelijk een web gesponnen om te voorkomen dat Messi bij Barga speelt.’

De voorzitter gaat in de tegenaanval en haalt een soortgelijk geval uit het verleden aan: ‘Ik kan niet geloven dat we nu, in een tijd waarin democratische rechten en vrijheden bestaan, weer teruggrijpen naar wat in het verleden al eens gebeurd is. Laat ik het geval Di Stéfano nog maar eens noemen.’

Een korte samenvatting om het geheugen op te frissen: Alfredo Di Stéfano, De Blonde Pijl, kwam in 1953 vanuit Argentinië naar Spanje om bij Barcelona te spelen. Door tussenkomst van hoge regeringsfunctionarissen werd de discussie rond zijn contract een nationale kwestie en werd zijn licentie ingetrokken. Zelfs de ministerraad hield zich ermee bezig. Die verklaarde, gezien de waarde van de speler, dat hij niet exclusief bezit van de Catalanen zou mogen zijn en kwam tot het salo-monsoordeel dat de voetballer het ene jaar bij Barcelona en het andere jaar bij Madrid moest spelen. Een oplossing die de Catalaanse club verwierp, waarna de Koninklijke er met de buit vandoor ging.

Maar de geschiedenis herhaalt zich niet, Laporta's angsten worden geen

werkelijkheid. Wat wel gebeurt, is dat het geval-Messi in alle sportkranten van het land besproken wordt en een schandaal uitlokt in Argentinië. Op 18 oktober komt dan het eerste oordeel van het wedstrijdcomité van de **RFEF**, dat stelt dat 'Messi, door zijn naturalisatie, opgesteld kan blijven worden als Spanjaard'. Alavés en Deportivo blijven verongelijkt en er volgen nog verschillende aanklachten en weerwoorden, uitspraken en bittere discussies, maar voorlopig kan Leo blijven spelen. Buiten de wedstrijd tegen Deportivo - waarin Rijkard besluit Leo niet op te stellen, omdat hij net van een selectiewedstrijd terug is, én omdat de Galicische club bedreigd had de wedstrijd ongeldig te laten verklaren als de Argentijn mee zou spelen - blijft de nummer 19 van de blaugranas in La Liga zijn werk doen. De kwestie blijft de gemoederen tot het volgende jaar bezighouden, maar in het veld blijkt daar niet veel van. Zo gebeurt het dat de Vlo op 19 november in het Santiago Bernabéu mag debuteren. Het wordt zijn eerste *clasico*. Minder dan een maand later, op 14 december, ontvangt hij in Camp Nou de 'Golden Boy', de prijs die de Turijnse sportkrant *Tuttosport* elk jaar toekent aan de beste speler onder 21. Dankzij zijn optreden in het wereldkampioenschap onder 20 in Nederland steekt Messi boven iedereen uit: de Engelsman Wayne Rooney delft het onderspit met 127 punten - tegen de 255 punten van de Argentijn. En op hetzelfde moment krijgt hij nog meer erkenning: er zijn nog maar zes maanden te gaan voor het wereldkampioenschap in Duitsland begint, en al deze gebeurtenissen maken de Vlo tot een steeds begerenswaardiger object voor grote en kleine sponsors.

Van McDonald's tot Pepsi, van Repsol **ypf** tot de zuiveldranken van La Seremsima, van Lay's-chips tot de schoenen van Storkman, van de elektronica van Garbarino tot MasterCard; er zijn veel bedrijven die aan de Rosarino trekken. Hij deelt zelfs een keer de set met Maradona. Ze worden gefilmd terwijl ze een televisie van een handtekening voorzien: 'Alleen de grootsten worden hierop vastgelegd.'

Lionel is overal te zien. 'Een leren bal: 30 peso's, een tennisbal: 12 peso's, een kilo sinaasappels: 3 peso's,' zo begint de reclame van MasterCard - terwijl we beelden zien van Messi, die zich amuseert met een voetbal, een tennisbal en een sinaasappel - om af te sluiten met: 'Nieuwe hoop na Maradona: onbetaalbaar.'

Hij verschijnt naast huilende jongetjes voor Bubaloo, danst voor Pepsi met een bal aan de voet de tango. En dat is nog niets vergeleken met de latere reclames, waarin hij bijvoorbeeld als messias ten hemel stijgt voor A-Style, een Italiaans merk voor sportieve kleding.

Maar het is het niet waard de tijd te verdoen met het beschrijven van reclames; je kunt beter even op YouTube zoeken hoe bedrijven het beeld en de bewegingen van de magiër Messi benut hebben om hun producten aan de man te brengen.

Het staat vast dat aan het einde van 2005 en aan het begin van 2006 Leo al een zeer gewilde speler in de reclamemarkt is. De strijd die dan los barst tussen Nike en Adidas, onderstreept dat nogmaals.

Frisse lucht

Gesprek met Fernando Solanas, hoofd Sportmarketing, Adidas Iberia

Klopt het dat Nike en Adidas, de twee grote sportmerken, tot in de rechtbank om Messi hebben gevochten?

‘Dat klopt, maar laat me je het verhaal vanaf het begin vertellen. In 2003 ontmoette ik Jorge Messi, Lionels vader én zaakwaarnemer. In die tijd had Messi een contract met Nike, alleen voor hun materiaal: in ruil voor het gebruik van zijn beeld voorzagen ze hem van schoenen, kleding, et cetera. Jorge zei me dat ze blij waren met het Amerikaans bedrijf, omdat het Lionel twee jaar eerder al benaderd had, toen hij nog maar veertien was en in de jeugd speelde. Messi was niet van plan van sponsor te wisselen. Ik onderhield het contact en een jaar later - Nike had het materiaalcontract op dat moment stopgezet - sprak ik weer met hem, en liet hem zien dat er een mooi bedrag te verdienen viel als hij met ons onderhandelde.’

Sorry voor de onderbreking. Messi was in 2003 net zestien. Toen wilde een multinational als Adidas hem al bij de concurrent losweken...?

‘Mijn werk is de sterren van de toekomst ontdekken. We vertrouwen op specialisten in de sector. Ik hou van deze sport en misschien heb ik ook wel een neusje voor goede voetballers, al maak ik beslissingen alleen als ik de mening van trainers en scouts, van de mensen die mét de jongens werken, heb gehoord. Iedereen zei me vijf jaar geleden dat Messi de parel was van de jeugdopleiding van Barga. Zijn stormachtige carrière was te voorspellen. Ik mocht niet langer wachten.’

Duidelijk. Ga door met het verhaal.

‘Op het moment dat het contract met Nike afgelopen was, besloot Jorge voorlopig nergens te tekenen. Hij bleef wel materiaal van Nike ontvangen, omdat zij de clubsponsor van Barcelona waren, maar voor zijn zoon wilde hij wachten. Ik zag Leo in 2005 op het wereldkampioenschap onder 20 spelen, in materiaal van Nike. Messi was toen al een basisspeler bij de blaugranas en in Nederland verging het hem goed. Ik geloof dat op dat moment meerdere Europese clubs - ik noem Juventus - bij Messi op de stoep stonden.’

En op sponsorgehied. Wat gebeurt er?

‘Twee dagen voor Leo naar Nederland vertrok, tekende Jorge een intentieverklaring met Nike. Daarna verliep alles steeds gecompliceerder: de maanden gingen voorbij en ze kwamen maar niet tot een overeenkomst. Tot wij tussenbeide kwamen. We hadden een heel interessant bod - het was niet alleen economisch aantrekkelijk voor Leo, maar ook op publicitair gebied: hij zou ons uithangbord worden op het wereldkampioenschap in Duitsland. En in januari 2006 tekenden we een contract tot 30 juni 2010.’

Er wordt gezegd dat Adidas vijfmaal het bedrag van Nike bood. En er wordt over een bedrag van boven de miljoen euro gesproken. Klopt dat?

‘Bedragen zijn bij ons altijd vertrouwelijk. We mogen de condities uit het contract niet vrij geven.’

Prima. Laten we doorgaan, want hier begint de strijd tussen Adidas en Nike. Als Messi in de Copa del Rey tegen Zaragoza een doelpunt maakt, toont hij zijn Adidas Predators. Waarom roept op dat moment Nike: ‘Messi staat bij ons onder contract en we zullen alles doen wat mogelijk is om hem daaraan te houden?’

‘Nike heeft het inderdaad tot in de rechtbank uitgevochten en de rechter deed de uitspraak dat Leo voorlopig, om de veronderstelde rechten van het Amerikaanse bedrijf niet te schaden, met Nike-materiaal moest spelen.’

Maar jullie wonnen de slag uiteindelijk wel. Toch?

‘Ik zou het geen slag willen noemen, maar het was wel zo dat er vastgesteld werd dat Messi geen verbintenis met Nike had. Vanaf dat moment hebben we rustig met Leo kunnen werken.’ *Wat vertegenwoordigt Leo in de wereld van het voetbal en in de sportmarketing?*

‘Leo is een nieuwe sporter, frisse lucht, hij is de nieuwe Maradona. Op het veld is hij als een stripfiguur. In één zin: hij is een heel aantrekkelijke persoonlijkheid.’

Niemand twijfelt over zijn kwaliteiten op het veld, maar is hij als persoonlijkheid niet een beetje te simpel, te verlegen ?

‘Dat is precies waar het publiek van houdt, dat hij een normale persoon is, een jongen die het fijn vindt bij zijn familie en zijn vrienden te zijn, die op de Playstation speelt en zich er niet van bewust is wat hij bij de mensen losmaakt. Zijn rust is zijn grote voordeel. Te vaak lijken sportsterren zich in een heel andere wereld op te houden, op een te grote afstand van het publiek. Leo blijft door zijn verlegenheid dicht bij alle voetballiefhebbers staan.’

Laten we het eens hebben over jullie campagne ‘Impossible is No-thing’, waar onder anderen Leo in optreedt.

‘Het zijn waargebeurde verhalen die door onze symbolen verteld worden. Het idee is de consument voor te houden dat niets onmogelijk is. Leo vertelt het verhaal van zijn leven: een jongen van elf met het fysieke gestel van een jongetje van acht, die dit helemaal niet als een probleem ziet om zijn droom na te streven. Met hard werk, doorzettingsvermogen en wilskracht is niets onmogelijk. Leo is een goed voorbeeld.’ *Wat verkoopt Leo?*

‘Authenticiteit.’

Waar verkoopt hij dat ?

‘Zijn kracht zit in Latijns-Amerika, Spanje en Azië - en dan vooral in Japan.’

Waarom Japan?

‘Omdat Leo klein is. Het lijkt raar, maar dat is het eigenlijk niet. Japanners identificeren zich met kleine, baltechnische spelers.’

Hoe gaan de zaken in Europa?

‘Daar zit nog veel rek in. Kijk bijvoorbeeld naar Engeland: daar gaat het goed dankzij de wedstrijden in de Champions League tegen Chelsea, Manchester United en Arsenal.’

En in de toekomst. Wat verwacht Adidas van Leo Messi ?

‘Dat hij dezelfde vooruitgang boekt als hij tot nu toe heeft gedaan.’

Zijn jullie niet bang dat zijn ster dooft, of dat overexposure een zo jonge speler schade toe kan brengen zoals in veel andere gevallen gebeurd is?

‘We zullen goed voor hem moeten zorgen en hem met veel liefde moeten brengen.’

De jongen van de wedstrijd

22 februari 2006

In Londen is het koud. Intens koud. Op Stamford Bridge wordt de heenwedstrijd van de achtste finale in de Champions League gespeeld. Het veld is drassig, wat in de pers tot nogal wat discussies heeft geleid. De sfeer is gespannen, heel gespannen, en heel Engels. Aan de ene kant staat Chelsea, met zijn rationele, defensieve, fysieke en heetgebakerde spel; tot nu toe het overtuigendste team in Europa. Aan de andere kant staat Barga, met talent, fantasie en zin om te schitteren. Maar misschien is het elftal ook wel fragiel, een stelling die makkelijk kan breken. Beide teams staan bovenaan in hun competitie en hebben de laatste maanden van 2005 prachtig spel laten zien. Maar het nieuwe jaar zijn ze niet heel goed begonnen: Chelsea heeft met 3-0 verloren op het veld van Middlesborough en is door het kleine Colchester uit de fa Cup gegooid; Barga is - zonder Eto'o, die in de Africa Cup speelt, en zonder de geblesseerde Xavi - door Zaragoza uitgeschakeld in de Copa del Rey en heeft zonder Ronaldinho twee wedstrijden in de competitie verloren. Vooral het verlies tegen Valencia, de naaste belager om de titel, is hard aangekomen.

Maar in welke omstandigheden de clubs zich ook bevinden, de wedstrijd biedt voldoende vermaak: de duels tussen de winnaars van de Gouden Bal en de Zilveren Bal: Ronaldinho en Frank Lampard; en tussen Eto'o en Drogba, de nummers één en twee van de verkiezing van Beste Speler van Afrika.

Niet te vergeten de clash tussen de trainers: aan de ene zijde de theatrale José Mourinho, aan de andere zijde de rustige Frank Rijkaard; ook de strijd tussen twee verschillende speelstijlen lijkt dus interessant te worden.

Maar bij voetbal speelt ook revanche, wraak, een rol. Niemand is de nederlaag en de drie doelpunten binnen negentien minuten vergeten die the blues op 8 maart 2005 Barga in de te-rugwedstrijd van de achtste finales van de Champions League toebrachten. Barga begon met een 2-1 voorsprong - uit Camp Nou - aan de wedstrijd. Maar een reeks verdedigende fouten verplichtte de blaugranas, tevergeefs, de achtervolging in te zetten. Dankzij de missers van Ronaldinho en een hele rits gemiste kansen moest dit Barga, dat zich al het nieuwe Dream Team

waande, even slikken van een Mourinho die het veld in rende en handkussen naar het publiek blies; even pijnlijk waren het gescheld, het geduw en het opstootje waar spelers, Security en zelfs de Nederlandse trainer zich in bevonden. De terugweg naar huis was bitter, de begane fouten werden opgehaald en scheidsrechter Pierluigi Collina werd er (in ieder geval door de Spaanse pers) van beschuldigd dat hij verschillende penalty's over het hoofd had gezien, zoals de overtreding van Carvalho op Valdés, waardoor Terry de 4-2 kon maken. Hij had Chelsea duidelijk geholpen.

In dit soort ontmoetingen speelt ook het verleden mee. In sportpagina's van alle kranten verschijnen er koppen die doen geloven dat we met een televisieserie genaamd *De revanche* te maken hebben. Het zet de spelers, die om kwart voor negen 's avonds het veld betreden, nog meer onder druk. De opstellingen zijn vooraf bekend: bij Chelsea ontbreekt Drogba, die vervangen wordt door Hernan Crespo, in de verdediging maken Asier del Horno en de voormalig Madrileen Claude Makelele hun opwachting. Bij Barga staat Thiago Motta naast

Edmflson, als een dubbele laatste man. Andrés Iniesta, die al een tijdje basisspeler is, begint op de bank. Leo Messi draagt nummer 30 op het fluorescerend gele shirtje. Als hij het veld betreedt, menen velen dat hij nog maar een jongetje is. Hoe kan het dat hij deze druk, die zelfs ervaren spelers weleens te veel wordt, aankan? Het lijkt alsof hij het niet voelt. Jeugdige overmoed? Of is hij simpelweg niet bang? Het antwoord volgt in de 3^e minuut: het eerste schot op doel komt van de Argentijn; Petr Cech stopt de bal zonder problemen. Nee, bang is hij beslist niet. En dat blijft hij tonen in de minuten erna. Hij is een muis die in alle kleine hoekjes opduikt. Hij rent van links naar rechts, pakt ballen af, geeft perfecte passes, combineert met zijn ploeggenoten, creëert de eerste doelkans en zaait paniek in de verdediging van the blues. Het is een nachtmerrie voor Del Horno, die in de 31^e minuut zijn noppen in het rechterbeen van Messi plant. Er volgt geen vermaning, zelfs geen protest van de Vlo. Het spel gaat door. Maar zes minuten later vindt de actie plaats waardoor de Baskische verdediger van het veld wordt gestuurd. Chelsea moet verder met een man minder. Wat gebeurt er? Messi controleert de bal halverwege de helft van de tegenstander, ontwijkt een harde tackle, vecht schouder tegen schouder met Robben een duel uit. Die ontfutselt hem de bal. Maar het kleintje geeft niet op. Hij probeert het aan de achterlijn, van links en van rechts, en slaagt er met een onverwachte actie in de bal weer in bezit te krijgen. Nu staat Robben voor hem; Leo poort hem maar wordt door een blauwe stormram omvergekegeld. 'Ik zag dat de verdediger hard inkwam, en sprong... Maar ook dat leverde niets op,' zal de Argentijn later zeggen. Het gele shirt rolt over het veld, net als het blauw van Del Horno. Rondom hem een opstootje. En iedereen is er opeens, Robben en Gudjohnsen proberen op de grensrechter in te praten. Deco en Ronaldinho buigen zich over Del Horno. Puyol heeft bijna een handgemeen met Robben. Motta en Edmfison proberen de situatie onder controle te krijgen. Terry is in discussie met Terje Hauge, de Noorse scheidsrechter; Ronnie fluistert hem

iets in. En er verschijnt een rode kaart, Del Horno protesteert, Motta applaudisseert en Makelele maakt verwijtgebaren. Het spel wordt voortgezet en Mourinho past zijn team aan. Hij haalt Joe Cole van het veld en plaatst Geremi op de rechtsbackpositie, zodat Ferreira zich met Messi kan bezighouden. Maar het verandert niets, de overtreding noch de trappen die hij ontvangen heeft, hebben de jongen banger gemaakt: hij gaat nog altijd voor de bal, en hij lijdt al helemaal niet aan de terughoudendheid waarop the blues zo gehoopt hadden, zodat hij zijn monoloog gewoon voortzet. Hij is het die de controle over de rechtervleugel in handen heeft, hij is het die keer op keer acties verzint en kleine kansjes voor Ronaldinho en Deco creëert, die toch niet tot scoren komen. De Argentijn staat te alleen, het team ondersteunt hem niet, het zorgt er niet voor dat zijn spel ook op het scorebord tot uiting komt. En langzamerhand raakt Chelsea, met een man minder, ook steeds meer overtuigd van de voor af door hun trainer gegeven verklaring: 'Wij tekenen voor 0-0.' Dit is het beste excuus om zich achterin in te graven en te wachten op een kans om de genadeklap uit te delen; het spel dat the blues als geen ander beheersen. De Catalanen hoeven niet lang te wachten om dat te ondervinden: in de 58^e minuut krijgen de Engelsen, gestimuleerd door het inbrengen van Drogba in de tweede helft, hun voorsprong. Het is Motta die, terwijl hij een fout voorgezette bal van Lampard tegen wil houden, de bal in eigen doel werkt. En dan moet Barcelona op zoek naar de gelijkmaker. Opnieuw probeert Messi het, keer op keer, hij pept zijn team op en trekt zich niets aan van de spreekkoren en het gefluit waar het publiek op Stamford

Bridge elk van zijn acties mee begeleidt. Hij is snel, springt naar elke bal, dribbelt, omspeelt de verdediging, schiet, geeft gevaarlijke voorzetten die niemand afrondt. Vanaf de rand van het strafschopgebied plaatst hij een precisiebal die de paal links van de Chelsea-doelman schampt. Hij kijkt ernaar, stomverbaasd, een ironische trek op zijn lippen, die had er net zo goed in kunnen gaan, denkt hij. Hij is de speler met de meeste inzet en eindelijk lijkt het team hem daarin te volgen. In de 70^e minuut is het opeens Terry die Barga's hoop terugbrengt: hij kopt een af gezwaaide voorzet van Ronaldinho achter Cech. Meteen daarna begint Barcelona weer mooi voetbal te spelen en kansen te creëren. Opnieuw Messi: hij geeft Larsson, die voor Motta in het veld is gekomen, een prachtige voorzet. Drie minuten later schopt Terry de Argentijn in het strafschopgebied onderuit, om hem zo te beletten de bal aan te nemen. Strafschop? De scheidsrechter heeft niet gezien wat er gebeurd is. In de 79^e minuut kopt Eto'o een prachtige voorzet van Marquez in het net. 1-2. Barcelona heeft het gehaald.

José Mourinho, die tot dat moment ongeslagen is op Stamford Bridge, kruipt in elkaar: na negenenveertig wedstrijden (achtendertig overwinningen en elfmaal gelijkspel) is daar zijn eerste nederlaag. Het lukt hem niet zijn woede te verbergen. En hij wijst de scheidsrechter en Leo als schuldigen aan: 'Of ik teleurgesteld ben door de rode kaart van Del Horno? Hebben jullie de wedstrijd niet gezien? Natuurlijk heb ik het moeilijk met de wedstrijdleiding, schrijf dat maar op. Maar wat kan ik doen? De rode kaart van Del Horno laten schrappen? Messi laten

schorsen voor zijn theaterstukje? De uitslag zal daar niet door veranderen... Want laten we eerlijk zijn: Messi voerde een theaterstukje op. Catalonië is tenslotte het land van de cultuur, en weetje: ik ben vaak naar het theater geweest en in Catalonië is die van hoge kwaliteit. Messi heeft het geleerd van de besten.'

'Wie zegt dat Messi een theaterstukje heeft opgevoerd, moet eens naar zichzelf kijken,' verklaart Eto'o. 'Van alle kanten werd hij aangepakt,' verzekert Rijkaard. En Leo zegt alleen maar: 'Ik heb een blauwe plek op mijn enkel, een andere op mijn bovenbeen en nog eentje op mijn voet, maar ik voel ze niet omdat we gewonnen hebben.' En hij voegt eraan toe: 'Het was een indrukwekkende wedstrijd.'

Dat heeft de hele wereld kunnen zien; te beginnen met zijn ploeggenoten, die hem omhelzen wanneer ze van het veld lopen, terwijl de supporters zijn naam scanderen. Er wordt gesproken over 'toewijding' en van een 'genie', van 'balvirtuoos', 'het juweel van Barcelona', 'de geboorte van een grote ster', 'de allerbeste', van 'de meest waardevolle' en van 'de virtuoos van de wedstrijd'. Zijn optreden wordt door de context - zijn leeftijd en zijn moed - vergeleken met dat van Pelé in het wereldkampioenschap in Zweden van 1958, met dat van Maradona in het wereldkampioenschap onder 20 van 1979, met dat van Crujff tegen Benfica in 1969 en met dat van George Best. Hij wordt overspoeld met loftuizingen - hij is als het jongetje dat cum laude voor zijn meesterproef is geslaagd en tegelijkertijd ook het team heeft laten slagen.

Op 7 maart volgt in Camp Nou de terugwedstrijd. 23^e minuut: Leo Messi sprint, pakt Robben de bal af, maar springt onverwachts op, hij brengt zijn hand naar zijn linker knie en valt. 'Na een eerste actie waarbij ik tegen Gallas op botste, voelde ik al een steek. Ik besloot door te spelen,' zegt hij later, 'maar één actie verder merkte ik al dat dat niet mogelijk was.' Er was geen onverwachte beweging, geen botsing, maar toch ligt Leo op de grond. Zijn gezicht vertrokken van de pijn, hij heeft zijn handen in zijn haar en hij dekt zijn gezicht af om de angst te bezweren. Het publiek verstomt. Zijn ploeggenoten laten hun hoofd hangen. Hij verlaat ontroostbaar het veld. Rijkaard, geëmotioneerd, omarmt hem. Het is een moeilijk moment voor de jongen die door de negentigduizend toeschouwers in Camp Nou gezien wordt als degene die verantwoordelijk was voor de overwinning op Stamford Bridge.

Een spierscheur in het bovenste gedeelte van de hamstring van het rechterbeen. Vier centimeter lang. De clubartsen van Barcelona zeggen dat het herstel tussen de vier en zes weken zal duren. Maar dat is niet alles. Wanneer die voorziene periode voorbij is, speelt er een ander probleem: zijn litteken wil maar niet helen. Hij had al tegen Villarreal moeten spelen, maar dat gaat niet door. Hij had in de halve finale van de Champions League tegen AC Milan moeten spelen, maar ook daar is hij niet bij. En de finale van de Champions League ziet hij vanaf de tribune.

Er was gesproken over de mogelijkheid dat hij zich zou omkleden voor Barga-

Arsenal, in het Stade de France in Parijs, de belangrijkste wedstrijd van het jaar, en dat hij ten minste enkele minuten mee zou kunnen doen. Maar Rijkaard besluit, al lijkt de blessure voorbij, geen risico te nemen. Aan het einde van de avond houden zijn ploeggenoten de cup - de tweede in de geschiedenis van Barga - boven hun hoofd; Leo zit triest en eenzaam op de tribune, hij zal niet naar het veld afdalen om zijn medaille op te halen.

Supersonische bouw

Gesprek met Santiago Segurola, journalist van *Marca*

‘Het beste voetbal ter wereld komt vandaag de dag van een jongen van achttien jaar die je in welke straat dan ook tegen het lijf zou kunnen lopen. Hij heet Leo Messi, en er zijn redenen te over om aan te nemen dat we met een exceptioneel goede speler te maken hebben, misschien wel de beste van de laatste jaren.’ Het zijn de eerste regels van een artikel dat de dag na die Chelsea-Barcelona gepubliceerd werd. Waarom was u zo onder de indruk van Lionel ?

‘Omdat zijn optreden alle elementen bevatte die je gefascineerd achterlaten, en die je laten inzien hoe mooi het voetbal is. Omdat het niet leek op het optreden van een jongetje van achttien dat maar net aan de top staat. Goed, tijdens de wedstrijd was het niet zo dat Barga er stond, maar zeker wel dat Messi er stond; hij was verrassend, kundig, snel, intelligent en toonde veel durf. Een jongen besliste de wedstrijd. Hij creëerde enthousiasme op de tribune. Zijn optreden was een van de beste die ik in mijn leven gezien heb.’

En u hebt heel wat spelers zien spelen.

‘Ik heb Maradona gezien op de top van zijn kunnen, ik zag Raül debuteren. Maar geen van allen was zo sterk en zo overtuigend als Leo.’

Wat is zijn sterkste eigenschap ?

‘Zijn snelheid, zonder twijfel. In het voetbal van vandaag draait alles om snelheid. Messi verrast omdat hij zonder zich te vergissen op zo’n hoge snelheid zo veel beslissingen kan

maken. Misschien heeft hij niet de fantasie die Ronaldinho of de andere grote Brazilianen hebben, misschien heeft hij niet de visie of de zakelijkheid die het spel van Maradona kenmerkten, maar hij heeft wel een supersonische bouw.’

En zijn andere sterke punten ?

‘Hij is de enige speler die in staat is van welke positie op het veld dan ook een wedstrijd te beslissen. Dat liet hij tegen Zaragoza zien. Hij stond op de middellijn, met de rug naar het doel, en toch lukte het hem te scoren. Hij heeft de beste wending die ik ooit heb gezien, hij is explosiever dan Maradona. Hij kan ontwijken, combineren, scoren. Hij is een product van een nieuwe lichting wereldvoetballers. Hij staat voor iets interessants: hij toont namelijk altijd zijn

Argentijnse afkomst, terwijl hij tegelijkertijd behoort tot de cultuur en speelstijl van Barcelona. Dat laat zien dat Barcelona na het Bosman-arrest geweldig werk heeft verricht. ’

Hoe is Messi veranderd ?

‘Hij is niet veranderd; hij is alleen belangrijker geworden. Messi is nu voetbaltechnisch de leider in het team van Barga.’ *Jammer dat hij dat niet ook is in het shirt van la albiceleste.*

‘Dat is jammer ja, maar la albiceleste is een anarchistisch en vijandig instituut, dat Messi’s genialiteit uitbuit. Hij speelt slecht omdat het team hem daartoe dwingt. En dus twijfelt Argentinië aan zijn kunnen. Hem worden zwaktes toegeschreven die niet bij hem liggen; hij is meteen de verdachte omdat hij niet Argentijns genoeg is: hij werd in Spanje opgeleid, speelde nooit in de nationale competitie en bovenal doet hij de mythe Maradona verbleken.’

Messi of Maradona? Wie is de beste van de twee?

‘Al lijkt het ketterij, ik denk toch dat we moeten accepteren dat Messi net zo goed, of misschien zelfs beter dan Maradona is. Hij heeft alles wat een genie hoort te hebben.’

Laten we eens in de glazen bol kijken. Wat gebeurt er de volgende jaren?

‘Waar ik bang voor ben is dat Messi zijn snelheid verliest. Wat gebeurt er wanneer opeens zijn rush of zijn maximale snelheid minder wordt? Ik weet het niet. Zal hem hetzelfde overkomen als Ronaldo, die zich toeleide op zes sprintjes van twintig meter per wedstrijd? En het is moeilijk te voorspellen wat het effect van alle publiciteit zal zijn. Publiciteit verandert een speler vaak. Het verplicht hem elke wedstrijd de beste van de wereld te willen zijn. En dat is onmogelijk.’

Dus het ware gevaar schuilt in de publiciteit en in hoe iemands karakter daarop reageert ?

‘Ik geloof dat spelers niet voorbereid zijn op de extreme druk die kranten, critici, de roem, de faam, het beroemd-zijn, de reizen en de verwachtingen van sponsors opleggen. Dat zijn dingen die kunnen afleiden, die je uitje dagelijkse voorbereiding van een wedstrijd kunnen halen. Spelers horen te weten dat ze door een bus aangereden zullen worden en dat die klap heel hard zal aankomen. Veel harder dan de schoppen van Asier del Horno op Stamford Bridge.’

Moeilijk, heel moeilijk

Gesprek met Asier del Horno

Verdediger, geboortedatum: 19 januari 1981 te Barakaldo (Biskaje). Lengte: 1 meter 81. Gewicht: 72 kilo. Debuut: 9 september 2000, tijdens Deportivo-Athletic de Bilbao, 2-0. Carrière: 1999-2005 Athletic; 2005-2006 Chelsea; 2006-2007 Valencia; 2007-2008 Athletic, 2008-2010 Valencia; 2010 Real Valladolid. Tien

seizoenen, 239 wedstrijden. Doelpunten: 20 (La Liga), 1 (Premier League), 2 (Copa del Rey), 3 (UEFA-cup). Tienvoudig international met het Spaans elftal. Palmars: één keer kampioen (Premier League, 2005-2006) en één Engelse supercup (2005). Zo kun je zijn carrière samenvatten, al heeft de voormalige verdediger van Chelsea meer te vertellen.

Wat gebeurde er op Stamford Bridge in de achtste finales van de Champions League 2005-2006, tijdens Chelsea-Barcelona?

‘Het was een belangrijke wedstrijd, na wat er een jaar eerder gebeurd was. De sfeer was geladen. Dat voelden we allemaal. Wij waren tactisch goed voorbereid. Mourinho had de wedstrijd tot in de puntjes met ons doorgenomen, om zo de counter van Barcelona te kunnen stoppen. Op het middenveld stonden spelers als Makelele, Lampard en Essien, die meeverdedigden. Maar toen kwam Messi. Hij kwam twee keer op me af en ik probeerde hem met mijn kennis en ervaring te stoppen.’

Verraste Messi jullie? Jullie hadden zeker niet zo iemand verwacht?

‘In elke wedstrijd staat er weer een andere speler tegenover je. En de speler van wie je dat het minst verwacht, laat je vaak het meest lijden.’

In de 31^e minuut gaf u hem een schop waarvoor eigenlijk geel had moeten worden gegeven. Wat had de Argentijn u gedaan?

‘Niets, het was een spelsituatie, maar ik herinner me niet dat het zo erg was.’

Is Messi een van die aanvallers die de verdediging graag provoceren?

‘Nee, hij lokt niets uit. Hij zegt niets. Je hebt in het voetbal vaak met provocaties tussen aanvallers en verdedigers te maken, maar bij hem is dat niet het geval.’

En dan komen we bij de 36^e minuut van de eerste helft.

‘Messi had net ter hoogte van de cornervlag Robben gepoort. Ik probeerde hem te stoppen, maar hij ging ook mij voorbij. En het volgende moment lag hij op de grond en werd ik van het veld gestuurd. Messi speelde het slim, was intelligent, het leek alsof ik hard op hem was ingekomen, maar in realiteit had hij helemaal niets.’

José Mourinho had dus gelijk toen hij na de wedstrijd zei dat Messi heel goed theater had gespeeld?

‘Lionel overdreef nogal, ja.’

Laten we het verleden rusten en het hebben over Messi's eigenschappen, gezien door een linksback.

‘Messi's kracht is dat hij een goede en heel snelle bal behandeling heeft, en dat die bal altijd aan zijn voet blijft. Zijn snelheid biedt hem de mogelijkheid snel van richting te veranderen en de verdediger die hem dekt te verrassen.’

Hoe stop je Messi?

‘Tja, dat is moeilijk, heel moeilijk. Gegeven de situatie waarin je je bevindt, gezien zijn kunnen. Hij wisselt van zijde, loopt graag naar binnen, als hij dat doet is hij moeilijk tegen

te houden. Hij heeft snelheid, wendbaarheid. Oef, hij is een groot probleem voor elke verdediging.’

Heeft u tips voor uw collega's?

‘Ik zou het niet weten. Ik kan alleen zeggen dat een defensie zich niet gek moet laten maken; ze moeten agressief spelen, één iemand met snelheid opstellen en dan gewoon in formatie blijven staan.’

Vindt u ook dat Messi de beste speler ter wereld is?

‘Ik zou niet durven zeggen wie de beste is. Er zijn veel fantastische voetballers: Cristiano Ronaldo, Kaka, Drogba, Villa.’ En Messi?

‘Natuurlijk zit hij tussen de beste. Hij beslist wedstrijden en maakt spectaculaire acties.’

En u bezorgde hij hoofdpijn.

‘Ja, maar hij is niet de enige. Hoe vaak heeft Joaquin me nu niet voor gek laten staan? Dat gebeurt een verdediger nu eenmaal.’

Niet één minuut

30juni2006

De wereldsterren zijn nu nog de anderen. En Ronaldinho steekt boven hen allemaal uit: volgens de verslaggevers en de fans is hij degene die gaat schitteren. Velen voorspellen hem als de Beste Speler van het toernooi en als de topscorer. Onder andere omdat Brazilië volgens trainers, spelers, journalisten en televisiekanalen de grote favoriet is om de titel mee naar huis te nemen. Je geld zetten op de Braziliaan van Barga is makkelijk en logisch. Hij heeft net een fabuleus jaar achter de rug: Gouden Bal, La Liga en de Champions League. Het enige wat nog ontbreekt om zich tot koning van de hele wereld uit te roepen is zijn tweede wereldtitel. We gaan door met de lijst: een andere Braziliaan, Ronaldo, op wiens zoveelste wederopstanding wordt gehoopt. En David Beckham, de popster van het voetbal. Of Zidane, die aan de laatste uitdaging van zijn carrière toe is. Achter hen volgt een lijstje met Figo, Ballack, Torres, Van Nistelrooy en Del Piero.

Als er over Argentinië wordt gesproken, dan valt de naam Juan Roman Riquelme - achtentwintig jaar, geboren in Buenos Aires, middenvelder, speelt bij Villarreal, nog geen wereldkampioenschap gespeeld -, de man op wie bondscoach José Pekerman vertrouwt. *La albiceleste* is rondom hem vormgegeven, en het spel van Argentinië is er erg afhankelijk van of Riquelme een goede dag heeft of niet. Hij is een rustige voetballer die de verantwoordelijkheid van het team op zijn

schouders draagt. Hij moet voor stabiliteit zorgen, hij moet het spel maken en de magie brengen, hij moet tussen de lijnen bewegen en de dodelijke pass op de aanvallers proberen te maken. En Messi? Nou, Messi zit pas tussen de gemiddelde sterren, of beter, bij de veelbelovende sterren. Hij heeft het bordje 'de nieuwe Maradona' opgespeld gekregen en het wereldkampioenschap zou het podium moeten zijn waarop hij, ondanks zijn achttien jaar, de hele wereld versteld zal doen staan, nadat hij zich op Stamford Bridge al in internationaal verband heeft bewezen.

De voetbalkenners hebben hem al genoteerd - naast de Portugees Cristiano Ronaldo en de Ecuadoriaan Luis Valencia - op de lijst van zes kandidaten (de andere drie heeft de **FIFA** zelf al ingevuld: Cesc Fabregas, de Zwitser Tranquillo Barnetta en de Duitser Thomas Podolski) voor de titel Beste Jonge Speler van het wereldkampioenschap (geboren na 1 januari 1985). Criteria waar de voetballers in Duitsland op beoordeeld zullen worden zijn stijl, charisma, fair play en hun passie voor het voetbal. Argentinië zou hem graag zien winnen, het heeft zijn hoop op hem gevestigd, wil dat hij in het shirt van het nationaal elftal dezelfde wonderen vertoont. Sinds de tijden van 'The Golden Boy' Maradona droomt het van een nieuwe, spectaculaire, magische jongen die het kan liefhebben en aanbidden zoals het dat met Diego deed en nu nog doet. En het was Plusje zelf die een paar maanden eerder vroeg of Messi met nummer 10 mocht spelen, het nummer dat de Argentijnse bond uit eer voor hem niet meer in gebruik had.

Het is duidelijk dat Leo ver van zijn geboorteland is opgegroeid, maar de afgelopen maanden heeft hij, om te herstellen van zijn blessure, in zijn eigen land doorgebracht. Hij heeft de tijd genomen om zichzelf te tonen, om geïnterviewd te worden en om plotselinge berichten over het wereldkampioenschap de wereld rond te sturen. Multinationals en Argentijnse bedrijven hebben naar zijn diensten gevraagd om met het wereldkampioenschap extra publiciteit te genereren. En dan hebben we het nog niet over Adidas, het Duitse merk: dat heeft hele stadsmuren - van Rome via Berlijn naar Buenos Aires - met posters van zijn gezicht beplakt. Op de vooravond van het wereldkampioenschap wint hij het, in ieder geval wat publiciteit betreft, afgetekend van zijn ploeggenoten. Hij is ongetwijfeld de meest afgebeelde en in de media opduikende speler van la albiceleste. Maar zo veel publiciteit zorgt ook voor afgunst. En dat is nog een probleem om te overwinnen voordat de jongen geaccepteerd zal worden in de selectie van Pekerman.

Een groep waar hij pas onlangs bij is gekomen, dankzij het succes in het wereldkampioenschap onder 20. Zijn debuut bij het 'grote' Argentijns elftal is op 17 augustus 2005. Een vriendschappelijke wedstrijd tegen Hongarije te Boedapest, in het naar Ferenc Puskas genoemde stadion. Hij komt in de 6^se minuut voor Maxi López in het veld, en daar blijft hij iets meer dan veertig seconden. De tweede bal die hij aanraakt, dribbelt hij langs Vanczak. De Hongaar grijpt naar zijn loshangende shirtje met nummer 18, Messi tilt zijn arm op en duwt achter zich. Pets! Een klap vol in het gezicht van de verdediger. De Duitse scheidsrechter

Markus Merk twijfelt niet. Een elleboogstoot. En tot ongeloof van de Argentijnen haalt hij de rode kaart te voorschijn. Van het veld gestuurd in zijn eerste interland. Dat is niet exact waar Leo van gedroomd had. Hij zal de rest van de wedstrijd huilen. De troostende woorden van zijn trainer en zijn medespelers, die het verdict van de scheidsrechter veel te zwaar vinden, helpen daar niets aan.

Na het ongelukkige debuut volgen andere wedstrijden, waarin invallen en de tegenstander pijn doen wel met elkaar in evenwicht zijn. Maar het is niet makkelijk. Het is bekend dat Messi verlegen is. Hij praat weinig met zijn ploeggenoten en de technische staf. Er zijn genoeg anekdotes die dat bevestigen, bijvoorbeeld wanneer de trainer tijdens een trainingskamp in Madrid de hele groep voor een barbecue uitnodigt, voor Argentijnen hét ritueel om sociaal bezig te zijn. Leo zegt niets, zelfs niet om een stuk vlees te vragen. Een stilzwijgen dat indruk maakt, maar de anderen ook angst aanjaagt. En Messi verbreekt het zwijgen zelfs niet als de omstandigheden daarom vragen. Een voorbeeld: wanneer met Kerstmis alle Argentijnse spelers, na thuis vakantie te hebben gevierd, bij de bondscoach langsgaan, verschijnt Messi niet eens. En het gebeurt vaak dat de AFA, de Argentijnse voetbalbond, moeite heeft hem te lokaliseren.

De jongen respecteert geen interne gedragscodes - die maar al te belangrijk zijn in het Argentijnse voetbal -, noch de hiërarchie van het team. Hij is geen rebel, en het is ook niet zo dat hij zich slecht gedraagt, hij is simpelweg zo van aard. Zo komt hij bijvoorbeeld bij de trainingen die voorafgaan aan zijn debuut in het Argentijns elftal Gabriel Heinze eens tegen. Die kijkt hem één, twee, drie, vier keer aan, maar van Leo komt geen groet. De ex-verdediger van Real Madrid - met gekrenkte trots - staat op het punt hem aan te vliegen en wraak te nemen voor deze belediging. Pekerman moet tussenbeide komen om de benen van de kleine en de trots van een speler te redden. Iets wat zich in Neurenberg, de plek waar Argentinië in Duitsland is neergestreken, met andere spelers herhaalt. Met 'brutale vlegel!' probeert hij de jonge voetballer van Barcelona nog enigszins zachtaardig tot de orde te roepen. En zonder de groepscode die aan de problemen ten grondslag liggen te willen vergeten, moet hij toegeven dat Messi jong, te jong is. Maradona, om maar weer eens een parallel te trekken, was met zijn achttien jaar nog maar een opkomende speler. César Bilar do riep hem niet eens op voor het wereldkampioenschap van 1978. Messi zit dan wel in Duitsland, maar het is noodzakelijk aan te halen dat sinds de jaren dertig geen enkele speler van achttien jaar het veld heeft betreden tijdens een wereldkampioenschap. De pedagogische les die de mannen op de bank altijd ingegoten hebben gekregen, is dat ze talenten die net gearriveerd zijn zoveel mogelijk tegen zichzelf in bescherming moeten nemen, zodat zij niet te zwaar aan een nederlaag tillen. En daarbij het risico spelen dat ze voor eeuwig beschadigd raken. Het verleden weegt zwaar mee in dit soort gevallen.

Zoals ook de les van 7 maart meeweegt. Messi lijkt helemaal hersteld, hij heeft al een paar vriendschappelijke wedstrijden voor het wereldkampioenschap gespeeld,

maar er wordt in de kleedkamer gefluisterd dat hij nog last heeft van zijn spier. Zijn gemoedstoestand: hij is blij dat zijn eerste wereldkampioenschap op het punt staat te beginnen. In persverklaringen bevestigt hij nogmaals wat iedereen zegt: de Brazilianen, met zijn vriend Ronaldinho voorop, zijn de favorieten, maar ook 'wij hebben een goed team. En natuurlijk zullen we stap voor stap, wedstrijd voor wedstrijd te werk gaan. En natuurlijk is het zo dat we met heel moeilijke tegenstanders te maken zullen krijgen en dat elke wedstrijd moeilijk zal zijn. Maar ik denk dat Argentinië het wereldkampioenschap kan winnen.'

La albiceleste is ingedeeld in groep C, dat vanaf het begin als groep des doods wordt gezien: Ivoorkust, Servië-Montenegro en Nederland. Een erg moeilijke uitdaging, vooral met de mislukking van het wereldkampioenschap in Zuid-Korea en Japan in gedachten.

Zaterdag 10 juni, negen uur 's avonds staat in Hamburg de eerste wedstrijd tegen Ivoorkust op het programma. Vijf dagen eerder heeft Messi tijdens een training een lichte kwetsuur opgelopen, zodat hij waarschijnlijk niet aan spelen toe zal komen. Het plan van de bondscoach is hem rustig te brengen en hem pas als het toernooi op gang is gekomen gedoseerd speelminuten te geven, onder andere omdat hij ervan overtuigd is dat Leo nog geen honderd procent fit is. Hij verklaart: 'We kunnen geen garanties geven of al te hoge verwachtingen scheppen. In elke training proberen we hem iets beter te maken, hem iets van zijn vorm terug te geven. En hij is ook elke dag iets beter. We zijn onder de indruk van de instelling die hij toont om erbij te kunnen zijn.' Op de bank dus. Vanaf zijn 'bevoorrechte' uitkijkpost ziet Lionel hoe Crespo - opportunistisch als altijd - doelpunt nummer 30 in zijn albiceleste-shirtje maakt. Hij ziet hoe Riquelme naar de tribune kijkt en de bal precies die kant op schiet waar die moet komen, bij 'het Konijntje' Saviola, die ongedekt geen genade heeft met Tizie. Hij ziet hoe 'de olifanten' strijden en het spel proberen te maken, zonder dat het ze lukt - het lukt ze pas aan het einde, door wie anders dan Drogba - de Argentijnse verdediging (onder leiding van de foutloos spelende Ayala) te doorbreken. Het resultaat: 2-1. La albiceleste is ook zónder Leo veelbelovend. Als Pekerman het later over de wedstrijd heeft, zegt hij: 'Het voetbal verandert in mijn ogen niet. Ik blijf hetzelfde van mijn team verwachten. Zowel in de droom als in de uitvoering. In het begin hadden we een heel hoog verdedigend rendement en lukte het ons de gevaarlijke spelers van Ivoorkust te stoppen. Het klopt dat we nog te weinig aanvallend vermogen hadden. Maar ik ben toch blij dat we nooit de rust verloren hebben.' Het is niet moeilijk tussen de regels door te lezen dat hij tevreden is met hoe de wedstrijd is verlopen, zodat hij in de tweede wedstrijd tegen Servië-Montenegro, waar hij beducht voor is, geen intentie heeft met een andere opstelling te spelen. Alleen Lucho Gonzalez wordt in het veld gebracht voor Esteban Cambiasso. Kort samengevat: op 16 juni in Gelsenkirchen zal Messi opnieuw vanaf de bank toekijken. Vijfenzestig minuten lang; hij ziet drie doelpunten en stelt zich voor hoe hij die zou hebben gemaakt. Daarna zien we hem langs de kant van het veld, in het fluorescerende hesje, terwijl hij zich langs de lijn warm loopt. Zijn warming-up geeft de fans hoop. Vervolgens zit hij weer op de bank en volgt de gebaren en instructies van de bondscoach, tot uiteindelijk Hugo

Tocalli, de assistent-bondscoach, hem aangeeft dat hij zijn blauwe shirtje met nummer 19 mag aantrekken. In de 74^e minuut debuteert hij op het wereldkampioenschap. Hij komt erin voor Maxi Rodriguez; tegelijk met hem komt ook Carlos Tévez, het andere kleintje, het veld in.

Op de tribune heft Maradona zijn armen ten hemel en schreeuwt en gilt met de duizenden Argentijnse supporters: ‘Ooooo, Me-ssiiii, Me-ssiiii!’ Iemand houdt een bord omhoog met daarop het gezicht van Messi naast de Wereldbeker. Eronder staat geschreven: ‘Hij is Argentijns en hij is de Messias’. Naar het meisje dat een bord boven haar hoofd draagt met ‘José, breng alsjeblieft Messi in de ploeg’ is eindelijk geluisterd.

Tot dat moment speelt la albiceleste goed. Daar valt niets op aan te merken. Maar zodra de Vlo invalt, klinkt er opeens andere muziek: de nummer 19 zorgt ervoor dat het team, dat zich al met de uitslag had verzoend, wakker wordt, hij verplicht ze weer te rennen, en steeds maar weer die versnelling te zoeken. Ze spelen hem de bal aan en hij sprint naar voren met als enige gedachte bij het doel van de tegenstander te komen. Hij laat spektakel en schijnbewegingen zien. Een snel genomen vrije trap en Leo sprint de linkerkant van het strafschopgebied in, hij bereikt de achterlijn, kijkt op en brengt de bal voor het doel, perfect op maat voor Crespo, die vóór de Servische verdediging is gekomen, hij strekt zijn been uit en maakt het vierde doelpunt van de wedstrijd. 87^e minuut: Tévez, Crespo en nog eens Tévez, die, nadat hij het vijfde doelpunt heeft gemaakt, genereus is en de bal naar Messi speelt, die op volle snelheid over rechts sprint. Hij omspeelt de verdediging en maakt het zesde doelpunt door de bal tussen de paal en de hand van de keeper te plaatsen. Daarna staat hij op en wijst met zijn vinger naar degene aan wie hij het doelpunt opdraagt. Crespo omhelst hem; de supporters worden gek.

Ditmaal is zijn debuut geweldig, al minimaliseert de direct betrokkene dat: ‘Ik heb niet aan mijn debuut gedacht. Ik dacht aan het winnen van de wedstrijd, en ik had gewoon zin in een wedstrijd. Eerlijk gezegd was ik er niet mee bezig dat ik op een wereldkampioenschap stond en dat mijn droom op dat moment in vervulling ging.’ En nu? Nu moet Pekerman beslissingen maken, nu heeft hij een dilemma. ‘Zijn land wil dat hij hem vanaf nu opstelt, dat hij niet meer tot de 74^e minuut wacht. En ook de pers, die gezien heeft hoe goed hij is en wat hij kan brengen. En welke media en welk land zouden dat niet vragen, beste vrienden?’ schrijft Pep Guardiola in *El País*. ‘Alleen Pekerman weet wat hij met dit wonderkind moet doen. Gisteren was als zo’n snoepje dat een moeder, goed verstoppt, in haar tas bewaart, om aan haar kind te geven zodat het stopt met huilen. En dat werkt altijd, al duurt het maar vijftien minuten.’

Al met al is de beslissing niet heel moeilijk, ook omdat de laatste wedstrijd van groep C tegen Nederland geen belang meer heeft. Beide teams zijn al gekwalificeerd voor de achtste finale, wat nog wel op het spel staat is de eerste plek in de poule. Pekerman kan twee vliegen in één klap slaan: Tévez en Messi in

de basis, Saviola en Crespo eruit zodat ze geen gele kaart meer kunnen krijgen waardoor ze een volgende wedstrijd zouden moeten missen. En zo kan iedereen tevreden zijn, vooral zij die opnieuw het kleine wonderkind uit Rosario willen zien.

Op 21 juni wachten in het Walstadion van Frankfurt Johan Crujff, Michel Platini, Franz Beckenbauer en, natuurlijk, Diego Armando Maradona, in zijn onvermijdelijke albiceleste-shirt, hem op. In één zin: de hele Olympus van het wereldvoetbal.

Leo is de laatste die uit de teambus komt - hij heeft de iPod nog in zijn oren -, de laatste die zich omkleedt na het veld te hebben bekeken en even gepraat te hebben met zijn clubgenoten die in Oranje spelen (Van Bronckhorst en Van Bommel), én de laatste die met de warming-up begint. Bij het betreden van het veld respecteert hij wel de volgorde. Aan zijn voeten een paar voetbalschoenen die Adidas voor hem, speciaal voor het wereldkampioenschap, ontworpen heeft. Zijn naam staat erop, net als de zon van de Argentijnse vlag, de woorden: 'Hand van God' en een datum: 22 juni 1986. De volgende dag zal het precies twintig jaar geleden zijn dat Diego de twee doelpunten - de ene met zijn hand en de andere met zijn voet - tegen Engeland maakte op het wereldkampioenschap van 1986.

Op de tribune klinkt er maar één vraag: welke wonderbaarlijke dingen zal Lionel ons dit keer laten zien? Als hij ons in vijftien minuten kippenvol kon bezorgen, wie weet wat hij dan in negentig minuten zal doen. En toch is dit niet zijn avond. Zijn aanwezigheid op het speelveld is onzichtbaar, of bijna. In de eerste helft speelt hij op de rechterflank, waar hij wordt gedekt door Tim de Cler. Hij raakt de bal elf keer, hij verliest er één en geeft zeven goede passes. In de tweede helft speelt hij op de linkerkant, waar hij door Kew Jaliens wordt verdedigd. In drieëntwintig minuten raakt hij drie keer de bal, waarvan er maar eentje op de plek komt waar hij hem wilde hebben. In de 69^e minuut haalt Pekerman hem eraf en brengt Julio Cruz in het elftal. Er is eigenlijk maar weinig het onthouden waard: een trap met links die geen gevaar brengt en een enkele briljante pass: een in de diepte op Cambiasso, die met moeite door Van der Sar wordt onderschept, en een mooie kaats met Riquelme die wordt afgerond met een schot dat maar net naast het doel belandt.

Het was een wedstrijd waar meer van verwacht was, een clash tussen twee voetbalgrootheden die eerder tegenover elkaar hadden gestaan (onder andere in de finale van 1978 in Argentinië). Maar hij stelt teleur. Sommige kranten insinueren dat het matte spel van de nummer 19 Pekerman het perfecte excuus zal geven om hem weer op de bank te zetten. En zo is het.

Op 24 juni, de dag van zijn negentiende verjaardag, is hij weer gewoon toeschouwer. Gedurende vierentachtig lange minuten. En nu gaat het niet goed met la albiceleste: Mexico, onder leiding van Ricardo La Volpe, zet Argentinië onder druk. Wanneer Messi voor Saviola in het veld komt, staat het

1-1. Beide teams gaan richting de verlenging. Maar dan verandert de jongen van Barga het tempo van zijn team, hij geeft het de nodige diepte en hij staat aan de basis van de aanval die Maxi Rodríguez prachtig afmaakt. Rodríguez controleert met zijn borst, en in een volley met links schopt hij de bal dwars door de verdediging. Argentinië plaats zich met meer moeite dan verwacht voor de kwartfinale.

Op 30 juni, in Berlijn, moet het elftal het tegen het thuispe-lend team opnemen. Duitsland. Honderdtwintig minuten, waarvan Messi er niet één op het veld staat. Het is het raadsel en de controverse van een ontmoeting die eindigt met de uitschakeling van Argentinië (Duitsland wint de penaltyreeks met 4-2, na 1-1 in de reguliere speeltijd).

Laten we de video van de wedstrijd nog eens afspelen in een poging te begrijpen hoe het komt dat de persoon die de ontdekking van het wereldkampioenschap had moeten worden, in de beslissende wedstrijd niet aan spelen toekwam.

Pekerman heeft Tévez als basisspeler gekozen op de plek van Saviola, achterin wordt Lucho Gonzalez opgesteld. Twee voetballers die goed speelden - niets op aan te merken. De eerste wissel is een verplichte in de 71^e minuut: Pato Abbondanzieri is geblesseerd geraakt in een botsing met de Duitse verdediging. Hij wordt vervangen door Leo Franco. En ook Riquelme gaat eraf. 'Hij was vermoeid,' zegt de trainer na afloop. Voor hem in de plaats komt Cambiasso. De bondscoach zoekt naar een evenwicht, of nog beter: hij speelt op de nul en verdedigt de stand. Argentinië staat namelijk met 1-0 voor, dankzij een kopbal van Ayala. Maar het wordt op eigen helft teruggedreven en Duitsland slijpt de messen. En dan volgt de laatste, derde wissel. Cruz, van Inter, vervangt Crespo in de 79^e minuut, net voordat Klose met zijn hoofd de stand gelijktrekt. Om de situatie weer om te keren hadden ze snelheid en inventiviteit kunnen gebruiken, eigenschappen die Cruz niet bezit en die Tévez door zijn vermoeidheid niet meer heeft. In het kort: nu missen ze Messi. Als hij in het veld had gestaan, zegt de vox populi, dan had hij de wedstrijd in het slot gegooid voordat ze aan de strafschoppen toe zouden zijn. Hem zou het gelukt zijn de situatie om te gooien.

Waarom brengt Pekerman hem niet in het spel? Waarom geeft hij de voorkeur aan Cruz? 'Op dat moment hadden we behoefte aan een diepe spits en Messi is dat niet,' zegt hij in de perszaal na de tranen, na het opstootje tussen Oliver Bierhoff, Frings en Cruz, en voor hij aankondigt dat zijn termijn erop zit. 'We waren de hele tijd met Messi's wissel bezig, hij wist dat we rekening met hem hielden,' legt de bondscoach uit. Het is een geforceerde bevestiging van: Argentinië had alternatieven, maar die konden we niet op tafel leggen. Vandaag de dag bevestigt Hugo Tocalli deze versie: 'Om de kopsterke Duitser weerwoord te geven was het belangrijk Cruz in het veld te brengen. We stonden met 1-0 voor in een wedstrijd die we tot dat moment onder controle hadden, die we domineerden. De blessure van Abbondanzieri gooide roet in het eten.' Maar deze verklaringen vindt niemand

overtuigend; over deze kwestie wordt de ene na de andere hypothese verzonnen:

- 1) Het was een fout: Pekerman heeft zich simpelweg vergist. Hij heeft de wedstrijd verkeerd gelezen, hij heeft een voorbarige beslissing genomen en besloten te wisselen toen dat niet nodig was.
- 2) Een mysterie: de waarheid weet alleen de bondscoach, maar deze kwestie zal in de geschiedenis altijd herinnerd worden als een van de vele andere geheimen van het Argentijnse voetbal: Rattrn die van het veld wordt gestuurd (Engeland, 1966), de doping van Maradona (Verenigde Staten, 1994) of de rode kaart van Ortega (Frankrijk, 1998).
- 3) Slechte raadgevers: Pekerman heeft zich laten beïnvloeden door de zwaargewichten in de kleedkamer, die zich stoorden aan het gedrag van Messi. In andere woorden: Messi zegt dat hij wil spelen en dat irriteert de leiders van het elftal, Juan Roman Riquelme en aanvoerder Fabian Ayala, die hem dat ook laten weten én hem tot de orde roepen tijdens een persconferentie. Zij zijn het die de bondscoach overtuigen de Rosarino buiten de basis zelf te houden.
- 4) Codes en waarden: Pekerman kon niet zomaar een nieuw systeem invoeren, codes en waarden vergeten en spelers aan de kant schuiven die jaren gestreden hadden voor het recht om nu op het veld te staan.

We zullen nooit te weten komen wat de ware toedracht was, en dat maakt ook niet uit. José Pekerman kiest voor de stilte en praat er niet meer over. Een jaar later, in een interview voor de sportkrant *Marca*, wanneer hem gevraagd wordt: ‘Wat was er met Messi aan de hand? Speelde er iets rond hem?’ antwoordt hij: ‘Ik ben trots op hem en ik was het ook die hem in de selectie opnam toen nog niemand hem kende. Ons probleem in Argentinië is dat we te veel vertrouwen schenken aan Messi alleen, we draaien door. En iedereen hoopte dat Messi de Maradona van dat wereldkampioenschap zou worden. Het enige wat hij deed was de acties van een heel goed Argentinië inluiden. Ik hoop dat deze ervaring hem in zijn toekomst van pas zal komen.’

En Leo Messi? Ook hij kiest ervoor te zwijgen. Die avond in Berlijn is hij een van de weinigen die niet voor een camera of een microfoon verschijnen. Niet alleen omdat hij teleurgesteld is door de uitschakeling, maar ook uit woede om wat verschillende media over zijn gedrag tijdens de penalty's zeggen. ‘Er zijn dingen gezegd als dat het mij niet uitmaakte dat we uitgeschakeld waren, en daar klopte niets van. Als iemand me op dat moment in de kleedkamer had gezien,’ verklaart hij vijf dagen later aan *Mundo Deportivo*, ‘had hij geweten wat ik op dat moment voelde.’ En over het feit dat Pekerman hem maar heel weinig ruimte had gegeven om zich te bewijzen, drukt hij zich niet uit: ‘Hij besloot dat het zo moest zijn. Hij koos daarvoor omdat het goed ging. We hadden spelers als Saviola en Crespo, die op dat moment heel goed speelden. En daar laat ik het bij.’

En daar laten we het bij. We moeten de pagina omslaan.

Een positief vooroordeel

Gesprek met Jorge Valdano

Wanneer je hem vraagt hoe hij voorgesteld wil worden, antwoordt hij: ‘Als ex-voetballer’, al is hij nu (tussen 2006 en 2009, in 2011 niet meer) technisch directeur van Real Madrid en in zijn leven - naast met het Argentijns elftal een wereldtitel te hebben gewonnen - veel meer dingen geweest: trainer, coach, schrijver, verslaggever. Zijn beschouwingen zijn zonder twijfel zijn beste wapens.

Laten we het hebben overeen speler die, net als u, bij Newell's aan zijn carrière begon. En laten we beginnen bij het wereldkampioenschap 2006. Een heel volk had op hem gewacht, maar tijdens de beslissende wedstrijd kwam hij niet eens aan spelen toe. Waarom?

‘Pekerman is iemand die weet hoe hij talent moet herkennen, dat heeft hij nooit verborgen. We kunnen denken aan een probleem dat we niet kennen, misschien wel op fysiek gebied. Misschien was Leo wel niet honderd procent fit. Dit gezegd hebbende, ik ben een van de mensen die het heel jammer vonden dat Argentinië zonder Messi werd uitgeschakeld. In de laatste wedstrijd gebeurden veel dingen: de blessure van Ab-bondanzieri, de uitputting van Riquelme, de voorsprong van Argentinië, het waren allemaal gebeurtenissen die ervoor pleitten om Messi juist niet in te laten vallen. De wedstrijd leek onder controle: Duitsland kwam niet. Maar het klopt dat iemand als Messi goed gebruik had kunnen maken van de Duitse wanhoop om te scoren door zelf een doelpunt te maken. Het zijn speculaties, ik geef er de voorkeur aan Peker-mans gedachten het voordeel van de twijfel te geven omdat hij natuurlijk veel dichter op de spelers zat.’

Er is ook gesproken over Messi's leeftijd, zijn onvolwassen gedrag, de codes in het Argentijnse voetbal, de kleedkamer...

‘Maradona speelde zijn eerste wereldkampioenschap op eenentwintigjarige leeftijd; dat werd geen succes. Hij was verre van volwassen. Over Messi hadden we wel een positief vooroordeel: we menen dat hij, als hij gespeeld had, die wedstrijd wel even beslist zou hebben...’

Nu het thema aangesneden is, laten we het eens hebben over Messi en Maradona.

‘Maradona had meer schakeringen in zijn spel. Diego kon als doelpuntenmaker opgesteld worden, maar ook als strateeg. Messi is gespecialiseerder. Zijn kracht, zijn fysieke, mentale en technische snelheid zorgen ervoor dat hij altijd het doel zoekt. Diego remde nog weleens af; Messi speelt altijd op de hoogste snelheid. Het is een jeugdzone. Hij moet leren, zoals Menotti eens gezegd heeft, ook eens als Jan Modaal, als een gemiddelde voetballer te spelen. Hij kan niet altijd Messi zijn, want als je altijd op volle snelheid speelt, zal de tegenstander ook altijd attent blijven en minder snel verrast worden. Vergelijkingen: Leo heeft hetzelfde als Maradona had - ze zijn beiden individualisten met zulke mogelijkheden, dat ze het ook zonder het team kunnen. Ze zijn niet zoals Zidane of Platini, die een team

nodig hadden om groeps-kunstjes uit te halen. Messi heeft zijn ploeggenoten nodig zodat hij aangespeeld kan worden; daarna rondt hij het alleen af. Verschillen: de fysieke conditie. Diego arriveerde bij Napoli met acht kilo overgewicht, en toch was hij de beslissende factor. Messi's spel heeft explosiviteit nodig, wat hem verplicht in perfecte conditie te blijven.'

Hoe kijkt u vandaag de dag tegen Messi aan ?

‘Hij is volwassen geworden. Hij heeft de natuurlijke potentie zich ten opzichte van de tegenstanders te bewijzen. Hij wekt de indruk dat hij gelukkig is met de bal aan zijn voeten en ligt niet wakker van wat er om hem heen gebeurt. Zelfs niet van de verwachtingen die hij zelf geschapen heeft. En dat is een eigenschap van grote spelers: dat ze geen podiumangst hebben. Op de kruispunten van zijn carrière, waar je kunt afmeten hoe groot iemand is geworden, heeft hij ons prachtige dingen laten zien. We hebben te maken met een erg attractieve speler die zelfs als hij gedekt wordt door drie tegenstanders, met de rug naar het doel en in de hoek van de cornervlag staat, nog gevaar kan creëren.’

En zijn toekomst ?

‘Die had ik zelf graag gehad, zo'n toekomst. Hij heeft alle potentie om de eerste van de belangrijkste spelers van de eenentwintigste eeuw te worden. De twintigste eeuw werd getekend door Pelé, Maradona, Cruïff, Di Stéfano. Deze decade zou hij kleur kunnen geven, met Cristiano Ronaldo. Hij heeft de beste omstandigheden denkbaar. Zijn biologische moeder heeft hem alle middelen daarvoor gegeven. En nu is het zijn beurt om van die talenten gebruik te maken. Hij heeft wel een voordeel: hij bekijkt zichzelf van een afstandje. En daarna? Buiten het veld maakt Leo geen doelpunten, die maakt hij alleen met de bal aan zijn voeten. Dat is nog een verschil met Maradona: Diego had een dubbele aantrekkingskracht, hij was aan de ene kant voetballer en aan de andere kant een rebel, een provocateur. Hij leefde boven op een vulkaan.’

Om af te sluiten. Wat voor raad zou je hem willen meegeven? ‘Messi zou met een zekere vertraging zijn leven moeten willen leiden, alsof hij geen haast heeft. Het is waar dat het voetbal je leven in een razende versnelling brengt, maar Leo moet gewoon de tijd zijn werk laten doen.’

Die duivel

10 maart 2007

Barcelona - Don Fabio's nachtmerrie is dit keer een jongen van

19 jaar: Leo Messi. Een Argentijnse vlo verpest zijn feestje. Capello had nog nooit op het terrein van de blaugranas gewonnen (niet met Juve, niet met Roma, niet met Madrid), en het leek hem tegen alle verwachtingen in te gaan lukken. En toen kwam het kleintje, één keer, twee keer, om opnieuw een gelijkmaker te maken, en toen het leek dat hij erin zou slagen, schudde hij in de 90^e minuut de

allermooiste actie uitzijn mouw; de allermooiste rebound, zo schuin geschoten als maar mogelijk is:3-3. Capello en zijn team blijven achter als een kindje dat het ijsje uitzijn mond is gehaald.

*Vaststaat dat de Spaanse derby vreemd, opwindend, op en neer gaand en doelpuntnrijk was. Het begint met twee aanvoerders, Puy-ol en Raül, die het gras aanraken en een kruisteken slaan. En dat is nodig: Barga wil de uitschakeling in het Europese Eden uitwissen, Madrid speelt om te overleven, voorde laatste strohalm om de competitie nog te kunnen winnen. Het programmablaadje voorspelt veel balbezit voorde blaugranas, de favorieten, die in een risicovolle 3-4-3-opstelling staan, waarbij ze Madrid minder dan normaal zullen dekken. Weinigen hadden gedacht dat Capello er tegen zijn eeuwige rivaal met de prijzen vandoor zou gaan. Maar tegen alle verwachtingen in leidt zijn elftal de wedstrijd al na vijf minuten. Guti speelt Higuain op links aan. De jonge Argentijn geeft een schijnbaar ongevaarlijke voorzet die Thuram vervolgens op een do-
delijkeplek bezorgt. Met een vreselijk schot dat voor de voeten van Van Nistelrooy belandt. De Nederlander schiet vanuit het zestienmetergebied. Een zielige poging van Puyol en Valdés om te blokken. En hij zit erin. 1-0. Nu zijn de zenuwen voor Rijkaard. Na vijf minuten verschijnt Leo Messi al. Xavi geeft hem een diepe pass waardoor de Argentijn alleen voor Casillas komt te staan. 'Los blancos', de witten, staan te kijken. En het is weer gelijk.*

Aan beide zijden is de verdediging lekgeslagen. De zenuwachtigste aanBarcelonese zijde is Oleguer: hij zal in de 45^e minuut van het veld worden gestuurd na een tweede gele kaart (na een overtreding op Gago). De eerste gele kaart ziet hij in de 12^e minuut, als hij Guti binnen het strafschoopgebied omvertrekt. Penalty en geel. Van Nistelrooy mist niet. Fabio Capello kan zijn ogen niet geloven. Nadat zijn voorzitterhad gezegd dat hij niet thuis mag komen met een verlies, betekent deze voorsprong extra zuurstof.

Maar dat is van korte duur. Opnieuw is daar zijn nachtmerrie Leo Messi, die een losgelaten bal van Casillas aanneemt. Hij is niet makkelijk, maar ook deze rondt hij af. Net onder de lat. Deze gelijkmaker mag je ook op Ronaldinho's naam zetten, die eindelijk wakker is geworden. Hij doet wat hij moet doen, brengt twee of drie tegenstanders uit evenwicht, tikt met Eto'o en vuurt op Casillas, die in eerste instantie met één hand kan redden, maar die niets tegen Messi's rebound in kan brengen. Vier doelpunten binnen zevenentwintig minuten: dat is wat het Spaanse publiek wil zien. Barga, dat de schroom van zich af heeft gespeeld, lijkt het spel te gaan domineren. De witte achterhoede wankelt, maar daarna volgt de rode kaart en een tweede helft met een man minder. Rijkaard wisselt Eto'o voor Sylvinho. De blaugranas spelen de bal rond, maar het gevaar komt van Madrid. Het doelpunt kan ieder moment vallen. Een slechte voorzet van Guti: Sergio Ramos en Puyol springen. De witte verdediger raakt hem met zijn nek aan, de bal schampt de onderkant van de lat en gaat erin. Een overwinning? Nee. Messi

redt Barga en zorgt dat Madrid niet dichterbij komt. En Capello zit nog altijd met dezelfde problemen.

CORRIERE DELLASERA, maart 2007

Jawel, Capello... Misschien was hij vergeten waar Messi toe in staat is. En toch was het Messi naar wie Capello had gevraagd na afloop van de Trofeo Joan Gamper, op 24 augustus 2005. Hij had gevraagd naar die *diavolo*, die duivel, die de Turijnse verdediging gek had gemaakt, die drie gele kaarten had uitgelokt, een assist had gegeven en de hele negentig minuten een gevaar was geweest. Juventus had na een penaltyreeks - dankzij zes scherpshutters vanaf elf meter - de cup mee naar huis mogen nemen. Maar Leo had de prijs voor de Beste Speler toegewezen gekregen en had zich ontpopt tot de grote verrassing van de wedstrijd. Terwijl Fabio Capello, die meteen het grote talent van de jongen had gezien, grappen stond te maken met Frank Rijkaard, zei hij: 'Oké, als jullie geen plek in het team hebben voor hem, moet je het zeggen. Wij zijn bereid hem over te nemen.'

Misschien had Fabio Capello in de loop van 10 maart 2007 gedacht dat alles goed af zou lopen, zoals in de thuiswedstrijd - op 22 oktober 2006 in het Santiago Bernabéu. Daar werd het

2-0 voor los blancos en was iedereen bij de club tevreden. Messi had zich tijdens die wedstrijd ten minste zeventig minuten het vuur uit de sloffen gelopen, met een reeks schoten met links, mislukte voorzetten en dribbels richting het strafschopgebied. En dat allemaal terwijl hij door Emerson met een serie overtuigende slidings - op het randje van wat toegestaan was - werd aangepakt. Zozeer, dat aan het einde van de wedstrijd zelfs een verrekking van de buitenste rechter enkelband werd vastgesteld, die hem een week aan de kant zou houden.

Maar het was niet gelukt te scoren.

Deze keer klinkt er andere muziek. Heeft Messi misschien iets tegen Fabio? Helemaal niet. Brengt spelen tegen Capello hem soms geluk? Ook niet. 'Spelen tegen Real Madrid,' zegt Messi, 'bezorgt iedereen genoeg motivatie.' Dat klopt en dat heeft hij bewezen vanaf de eerste keer dat hij het Santiago Bernabéu, op 19 november 2005, betrad.

Iedereen herinnert zich deze wedstrijd door de show die Ronaldinho gaf (twee wonderschone doelpunten, zonder de rest van zijn acties te noemen) en vanwege de staande ovatie van het Madrileense publiek. Dat was ongetwijfeld hét beeld van de wedstrijd. Onvergetelijk. Het werd op alle kanalen vertoond, en alle redacteurs en journalisten gingen op zoek naar die twee heren - een met een zwart snorretje en de andere met een baard van een paar dagen - die opstonden en applaudisseerden. Iedereen wilde weten waarom ze die hommage hadden gebracht en ze antwoordden: waarom zou je niet voor zo'n crack applaudiseren, al was het maar alleen uit sportiviteit. Maar buiten Ronaldinho was het publiek

ook zeer onder de indruk van Leo's optreden.

Laten we de aantekeningen van die dag eens doornemen. 3^e minuut: Sergio Ramos ziet zich genoodzaakt de Vlo recht voor het strafschopgebied neer te halen. 15^e minuut: Leo speelt na een prachtige beweging Eto'o aan zodat die zijn eerste goal kan maken. 26^e minuut: geweldige rush van Messi die Roberto Carlos het nakijken geeft. 30^e minuut: Messi breekt door de verdediging heen, maar Iker Casillas stopt zijn schot. Barga ruikt een tweede doelpunt. 40^e minuut: een slalom van Ronaldinho, die voorgeeft op Messi. Zijn kopbal gaat ver over het doel. 47^e minuut: Messi probeert het opnieuw. Een afstandsschot. Een verdediger verandert de bal van richting. 55^e minuut: Casillas stopt Messi's derde schot. 69^e minuut: Messi wordt vervangen door Iniesta. Het zijn minuten en aantekeningen om te onthouden, want al in zijn eerste clasico speelde hij een prima wedstrijd. Alleen een doelpunt ontbrak om te kunnen spreken van een perfecte vertoning van snelheid, berekening en dodelijke voorzetten. Maar de sterkste herinnering aan die wedstrijd blijft die overmaat van moed van de debutant die voor niets of niemand bang was, die geen podiumangst voelde - waar zijn landgenoot Jorge Valdano wel op gehoopt had -, die van alle kanten probeerde te scoren, die het initiatief nam en zijn verantwoordelijkheid nam, al stonden er cracks als Ronaldinho en Eto'o in hun beste doen op het veld. Het zijn herinneringen die worden bevestigd, ontkracht en opnieuw bevestigd. Jammer dat hij de wedstrijd in de tweede competitiehelft moet missen door de blessure die hij tegen Chelsea opliep. Het is dezelfde blessure (maar aan het andere been) die hij op 15 december 2007 in het Mestalla zal oplopen, vijf dagen voor de derby. Een steek in zijn linkerbeen, een vertrokken gezicht, het shirt tussen de tanden en hij wordt gewisseld. Zeg maar dag clasico. Barga moet tegen Madrid uitkomen zonder de speler die de eerste helft van het seizoen het verschil heeft gemaakt. De scan bevestigt het: een scheurtje in het bovenste deel van de hamstring van het linkerbovenbeen. Tussen vier en vijf maanden uitgeschakeld. (Hij zal zesendertig dagen later, op 20 januari, tegen Racing Santander weer zijn opwachting kunnen maken.)

Tijd voor een vraag: waarom was Messi zo vaak geblesseerd? (Op een gegeven moment werd hij zelfs 'de porseleinen ster' genoemd.) Een opeenhoping van spiervermoeidheid, een eerdere blessure die slecht hersteld was, een te korte warming-up, een ontregelde balans in de spierkracht, een zogenaamd verschil in lengte van de twee benen. Er zijn veel elementen die een blessure kunnen veroorzaken. Daarbij is het spierstelsel zo complex dat het onmogelijk is een exacte oorzaak aan te wijzen, en hierdoor wordt ook het herstel van een speler moeilijk. In het geval van Messi wijzen sommigen ook op zijn fysieke eigenaardigheden, naar de structuur van zijn spieren en botten en naar zijn groeiproblemen, die met hormonen verholpen zijn. Het is in elk geval moeilijk een exacte uitspraak te doen. Zelfs voor de medische staf van Barcelona, die vaak door de pers verweten wordt dat hij foute voorspellingen doet als het over revalidatieperiodes gaat. 'Tegen mij hebben ze gezegd,' verklaart Jorge Messi, 'dat

zijn spiermassa bestaat uit snelle vezels zoals een sprinter die ook heeft. Ze geven hem meer snelheid, maar vergroten ook het risico op een blessure. Leo weet sowieso dat hij goed voor zichzelf moet zorgen.’ Laten we het hoofdstuk over de blessures sluiten en de draad weer oppakken bij het verhaal van de clasico van 10 maart 2007, al hoort er gezegd te worden dat hij hiervóór ook met een blessure te maken had gekregen. Leo stond negen weken verplicht aan de kant, en dit keer niet door een spierblessure, maar door een ongeluk op het veld. Op 12 november 2006, tijdens de wedstrijd tegen Real Zaragoza, ontvangt hij een harde schop van Alberto Zapater, een verdediger van de tegenstander. Een breuk in het vijfde middenvoetsbeentje van de linkervoet. Hij moet geopereerd worden. Er wordt een schroef in het botje gedraaid om de breuk op zijn plaats te houden en er wordt huidtransplantatie toegepast om het herstel sneller te laten verlopen. Voor deze ontmoeting had hij net een paar goede wedstrijden gespeeld, ‘maar,’ zo zegt hij, ‘ik maakte maar geen goal. Dat was waar ik nog op wachtte.’ En dan komt er een hattrick, zijn eerste op het hoogste niveau (hij had zelfs weleens meer doelpunten in een wedstrijd gemaakt, maar dat was bij minder belangrijke ontmoetingen) en, al was het niet genoeg voor de winst, het zorgde op de valreep wel dat Barga geen gezichtsverlies leed. Want ‘verliezen van Real is nogal wat,’ zegt hij. En dat is niet alles: de doelpunten zorgen dat Leo ook een boodschap kan uitdragen: ‘Sterkte, oom’, staat er onder zijn shirt te lezen, een bericht aan Leo’s peetoom, die net zijn vader verloren heeft. Een manier om op dit moeilijke moment medeleven te tonen. En hij maakt nog een gebaar deze avond. Een gebaar dat bestaat uit het kussen van het embleem van Barga. Na zijn derde doelpunt is Messi uitgelaten en herhaalt het, omdat hij ‘veel verschuldigd is aan Barga, dat veel voor mij heeft gedaan, maar ook voor de mensen die me, vooral in de moeilijker maanden, veel liefde hebben gegeven’. Drie doelpunten die een slecht seizoen een beetje rechte trekken. Vanaf 10 maart speelt Leo veel, zal hij geen kansen meer verkwisten en maakt hij niet alleen doelpunten, maar creëert hij kleine kunstwerkjes.

Met open mond

Gesprek met Gianluca Zambrotta

Twee seizoenen samen. Twee heel povere, trieste seizoenen voor Barga. En dat voor de Italiaanse verdediger die in de provinciehoofdstad aankwam een jaar nadat hij met de *azzuri* (het Italiaans elftal) in Duitsland de wereldtitel had gewonnen. In de kleedkamer en op het veld heeft de huidige speler van ac Milan echter de tijd gehad om van dichtbij te zien hoe de nummer 10 van de blaugranas zich tot een wereldster ontpopte.

Wat vindt u van Leo Messi ?

‘Ik geloof dat hij een van de grootste talenten is die er de afgelopen tien, twintig jaar geweest zijn. Hij is op dit moment een van de beste spelers ter wereld, en zeker als je meerekent dat hij pas 22 is en nog veel tijd heeft om beter te worden.’

10 maart 2007. Barga-Real Madrid. Herinnert u zich dat?

‘Ik stond niet in het veld, maar het optreden van Messi maakte indruk op me. Op iedereen, denk ik. In 2005 had hij in het Santiago Bernabéu al het een en ander laten zien, maar in deze clasico overtrof hij zichzelf. Het meest verbazingwekkende eraan was dat een jongen in staat was een team als Barga - dat al buitengewoon is - op de schouders te nemen en de wedstrijd keer op keer gelijk te trekken. En dat allemaal in een vreselijk lastige, pijnlijke, gespannen, veelbesproken wedstrijd - zoals alle derby's natuurlijk, al is het ook waar dat de wedstrijd in maart 2007 extreem moeilijk was. Wat kan ik zeggen? Dat hij enkele exceptionele capaciteiten heeft mét daarbij een volwassenheid en verantwoordelijkheidsgevoel die je maar weinig tegenkomt bij zulke jonge spelers.’

Enhet doelpunt tegen Getafe?

‘Daar was ik wel bij. Ik stond met open mond te kijken. Hoe heeft hij dit voor elkaar gekregen? dacht ik bij mezelf. En dat vroegen meer ploeggenoten, de trainer én de toeschouwers van Camp Nou zich af. Het was een ongelooflijk doelpunt, een van een crack. Het mooiste dat ik ooit iemand heb zien maken. Het leek erg op dat doelpunt dat Maradona op het wereldkampioenschap van 1986 maakte. Al vond ik het doelpunt van Leo, vanaf het veld gezien, zelfs beter dan dat van Diego.’

Wat is Leo's geheim?

‘Hem maakt het niet uit of hij speelt in Camp Nou of op het trapveldje in zijn dorp. Voor hem is dat hetzelfde. Hij voelt geen druk, tenminste: zo lijkt dat. Het belangrijkste is dat er een bal is. Hij is zoals de spelers van de buitencategorie die ik gekend heb: wanneer ze een bal zien, worden ze weer kind, geëmotioneerd door hun lievelingsspeelgoed. Ze laten hem niet meer los en zullen nooit stoppen met het spelletje. Probeer dan Messi de bal nog maar eens af te nemen. Dat zal je niet lukken.’

Waarom?

‘Omdat hij een enorme balcontrole heeft, met een bal die altijd aan zijn linkervoet

blijft plakken, hij is erg snel, beweegt zich met of zonder de bal in kleine ruimtes - zoals Maradona. En hij maakt acties terwijl je erbij staat te kijken. Nooit weet je welke kant hij op zal gaan. Of hij naar rechts gaat of naar links, of dat hij je poort. In sommige wedstrijden zette de tegenstander wel drie spelers op hem, maar altijd lukte het hem te scoren. Dat type voetballer is hij. Als hij in vorm is, zorgt hij dat de wedstrijd gewonnen wordt. Dat heeft hij al vele keren bewezen. Al had ik eerlijk gezegd nooit zo'n continuïteit, zulk rendement - wedstrijd na wedstrijd - verwacht.'

Is hij een individualist ?

‘De bal controleren, dribbelen - dat zijn eigenschappen van zijn spel. Hij wil altijd de bal omdat hij zichzelf en de rest van het team zo kan plezieren. Het is als wanneer je met je vriendjes gaat voetballen en jij bent goed, dan wil je ook altijd zelf de bal hebben om dat ene trucje te doen dat ze allemaal met de mondvol tanden achterlaat. Nee, hij is geen individualist. Hij is gegroeid en weet wat het betekent om in een team te spelen.’ *En bij trainingen of in de kleedkamer? Hoe herinnert u hem zich daar?*

‘Hij is een nederige jongen, met veel zin om te werken. Hij weet dat hij zijn limiet nog niet bereikt heeft. Hij is een tevreden jongen die grappen en grollen uithaalt. Hij is een van die spelers die ook in de kleedkamer zorgen voor een goede sfeer, voor kameraadschap en vriendschappen. Ik vind hem volwassen en verstandig. Hij is een grote persoonlijkheid.’

Leo en Diego

18 april 2007

‘Even een adempauze voor Barcelona.

Xavi.

Messi kapt Paredes uit.

Hij loopt verder met de bal aan de voet, en hij is ook Nacho kwijt.

Messi komt bij Alexis, maar gaat door.

Hij gaat het strafschopgebied binnen. Kapt.

Die bal is hij kwijt, behalve...

En Messi scoort!

Wat een doelpunt!

Hij omspeelt vier spelers van Getafe én de keeper.

En hij rondt af met rechts. Iets wat hij normaal nooit doet.

Onthou dit doelpunt!

Negenentwintigste minuut in de eerste helft.

Zonder twijfel wordt dit hét doelpunt van het seizoen.

Indrukwekkend. Iedereen staat erbij en weet niet wat hij moet doen met zo'n

demonstratie van talent, snelheid, balgevoel, kapbewegingen en killersinstinct.
Wat een indrukwekkend doelpunt is dit!

Ik wil geen vergelijkingen trekken, maar het deed me denken aan het doelpunt van Diego Armando Maradona op het wereldkampioenschap van 1986 in Engeland. Het zijn geen identieke doelpunten. Het zijn geen identieke spelers. We zullen niet zeggen dat Messi een nieuwe Maradona is, maar dit doelpunt deed er wel aan denken.'

Dat was de verslaggeving van Barcelona-Getafe, op 18 april 2007, bij Digital+.

En dit is de stem van Victor Hugo Morales van Radio Argentina; 22 juni 1986, Estadio Azteca, Mexico-Stad, Argentinië-Engeland:

‘...hij moet hem naar Diego spelen.

En Maradona heeft de bal.

Hij wordt door twee man gedekt, Maradona maakt een overstapje, en het voetbalgenie is over rechts vertrokken, hij omspeelt een derde tegenstander en gaat nu op Burruchaga af...

En alweer Maradona!

Genio! Wonderkind! Genio Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta en...

Gooooooooool! Gooooooooool!

Spectaculair!

Viva el futbol!

Wat een doelpunt!

Diego! Maradona!

Ik sta met tranen in mijn ogen, excuseert u mij...

Maradona met een geweldige rush, de beste actie aller tijden... buitenaardse vlieger, van welke planeet kom je? Om zo veel Engelsen achter je te laten, om het land vanuit één borst om Argentinië te horen roepen... Argentinië-Engeland, 2-0.

Diego! Diego! Diego Armando Maradona...

Dank u, God, om het voetbal, om Maradona, om deze vreugdetranen...

Om Argentinië-Engeland. Om 2-0.'

De shirtjes zijn anders. En ook het belang van de wedstrijden: de ene is een halve finale in de Copa del Rey, de andere een kwartfinale in een wereldkampioenschap met een tegenstander waar Argentinië voor het eerst tegen speelde sinds de

Falklandoorlog van 1982. Al zal iedereen dat ontkennen, de externe omstandigheden wegen zeker mee, en zwaar. Zeker in het hart van de fans.

De hoofdrolspelers zijn ook verschillend: Maradona, de buitenaardse vlieger, is

vijfentwintig jaar oud, hij is de Nummer Tien, de wereldster. Messi, de Vlo - hij was nog niet eens geboren toen The Golden Boy dit doelpunt maakte - is een jongen van negentien jaar oud die nog maar twee jaar geleden in de Spaanse competitie en in het Argentijns elftal debuteerde.

De waanzin van de verslaggevers is ook niet te vergelijken: de tranen, het heroïsche en het Zuid-Amerikaanse taaltje tegenover het - in dit geval zeker - veel striktere van de Spaanse verslaggevers, maar de twee doelpunten lijken echt heel veel op elkaar, het ene lijkt een kopie van het andere.

Een dag later ziet iedereen dat de geschiedenis zich herhaalt. Op YouTube, het mondiale videoarchief, bereikt het doelpunt ook de surfers op internet. Het wordt duizenden keren geplaatst en vergeleken met dat van Maradona. Op internetfora wordt gediscussieerd over welk doelpunt nou het beste is. Iedereen, van expert tot liefhebber, heeft zijn eigen mening als de media de twee doelpunten op alle mogelijke manieren proberen te vergelijken, en lyrisch worden over dat van Leo.

Er zijn een heleboel krantenkoppen, commentaren en taalkundige vondsten te lezen en te horen: van 'Messidona' tot 'De Voet van God', en 'Messi verbaast de hele wereld'. Hier speelt clubliefde niet mee: zelfs Madrileense sportkranten, die normaal de pagina's aan de eeuwige rivaal van Barcelona wijden, hebben het over het doelpunt. Hier is geen twijfel te bekennen. Dagblad *Marca* kopt op de voorpagina: '20 jaar, 10 maanden en 26 dagen later herhaalde Messi Maradona's doelpunt'. En in de binnenpagina's herhalen ze de woorden van Victor Hugo Morales: 'Van welke planeet kom je?' Niemand ontkent dat dit een van die gebeurtenissen is die je maar heel af en toe in het stadion te zien krijgt.

De 53.599 toeschouwers in Camp Nou wèl: ze gaan staan, pakken wat ze maar voorhanden hebben om te kunnen wuiven, van het programmablaadje tot de zakdoeken en de shawls. Met de 'witte zakdoekjes' wuiven ze hem toe. En wie niets van die kleur kan vinden, respecteert dit gebruik door te applaudisseren tot zijn handen pijn doen. Een waardig eerbetoon.

En dan zij die in het veld staan, zoals Eto'o, Deco, Gudjohnsen. Deze drie brengen hun handen naar hun hoofd. '*Dios mio*, wat deed die jongen zojuist?' komt het dichtst in de buurt van wat ze met die houding willen zeggen. En hier stopt het niet: meteen na de wedstrijd komen ploeggenoten en tegenstanders in hun verklaringen woorden en loftuitingen te kort.

'Het was het mooiste doelpunt dat ik in mijn leven heb gezien.' Deco.

'Hij heeft ons allemaal overschaduwd.' Jorguera.

'Ik hoop alleen dat ik me over dertig jaar niet nog altijd zo op televisie terugzie.' Paredes.

'Er zijn geen woorden die dit doelpunt beschrijven. Op de bank heeft hij me in verwondering achtergelaten.' Güiza.

Bernd Schuster, de trainer van Getafe, is het er niet mee eens, maar iedereen kent het karakter van de Duitser: 'We hadden hem met een rotschop moeten stoppen, zelfs al had het een gele kaart opgeleverd. We moeten niet zo nobel zijn.'

De discussie is losgebarsten en een dag later volgt de rest van de wereld. Al hoort voetbal om esthetiek en fantasie te gaan, er zijn toch mensen die het in nummers, cijfers en statistieken willen gieten.

Hier gaan we dan: Leo deed er 12 seconden over, tegen de 10,8 van Diego; hij legde 60 nieter af tegen de 62 in het Azteca; 13 balcontacten tegen 12 van Pluisje; hij passeert 5 tegenstanders waar Maradona 6 Engelsen achter zich laat. De grafische schemaatjes worden over elkaar gelegd, ze worden één voor één geanalyseerd om ze te vergelijken, om ze te begrijpen. Het is alsof iedereen op zoek is naar de tien verschillen. *La Nación* van Buenos Aires gaat hierop door en geeft de tien overeenkomsten: van de plek waar de actie begon tot het vieren van het doelpunt (beide spelers rennen naar de cornervlag rechts in het veld). Internetpagina's, televisiezenders en kranten houden polls. De vragen zijn steeds min of meer dezelfde: Welk doelpunt was mooier? Dat van de Vlo of dat van Diego? Welk vond u mooier? Welk van de twee vond u beter? Vijfen-vijftigduizend mensen antwoordden in de poll van *Marco*:. 60,62% stemde voor het doelpunt van de Rosarino, 39,38% stemde voor dat van Pluisje. Eenzelfde beeld, al is het met kleinere verschillen, in *CadenaSer*. Messi wint daar met 52% tegen 48% van Diego. Een overtuigende meerderheid in *Mundo De-portivo* koos voor de aanvaller van Barcelona: meer dan drievierde van de stemmers. De Argentijnen van *Olé* bekroonden Maradona met 74,3% van de stemmen. Dat was te voorspellen, omdat dat doelpunt in het collectief geheugen van het land gegrift staat, er is geen huis waar nog nooit een video of een dvd van die actie afgespeeld is geworden. In Argentinië is zelfs een pocketboekje gemaakt met het doelpunt van de eeuw. Het is een zogenaamde handvideo: je laat de pagina's omslaan en dan is het net alsof je de video van die actie ziet (let op, in de reeks Argentijnse Iconen zijn ook 'De Hand van God', Maradona's balkunstjes in Villa Fiorito en Maxi Rodriguez' doelpunt tegen Mexico opgenomen; Leo Messi en zijn wonderdoelpunt maakt er nog geen deel van uit). En je moet erbij optellen dat Maradona in Argentinië niet alleen een voetbal-

Ier is, hij is er een volksheld, een levende legende, een geloof (de Kerk van Maradona, een parodie op religie, die de cultus van Diego aanbidt) en een icoon van de vaderlandse geschiedenis, zoals José de San Martín, Carlos Gardel, Evita, Jorge Luis Borges of Ernesto 'Che' Guevara. Het is normaal dat de Argentijnen er niets in zien hem tot de proporties van een 'normale' voetballer terug te brengen.

Deze polls geven perfect weer hoe diep de passie voor het voetbal aan beide kanten van de oceaan zit. Bij de vraag welk doelpunt beter is, komt iets anders om de hoek kijken: de intentie van Messi. Of om het in de woorden van *La Nación* uit te drukken: 'Wilde Messi Maradona imiteren? Was het wel toeval? Of niet?'

De hoofdrolspeler zelf veegt alle twijfels van tafel: ‘Misschien leek de actie er wel op. Ik heb die maar één keer op televisie gezien,’ verklaart Messi, ‘maar ik heb nooit gedacht dat het dezelfde actie of hetzelfde doelpunt als dat van Diego was. Erna vertelde men het me, maar ik dacht zelf op dat moment nergens aan, alleen maar aan de blijdschap van het maken van een goal.’

Er is meer. Wanneer Leo gevraagd wordt of hij zijn doelpunt kan beschrijven, doet hij dat zo: ‘Ik zag dat er een opening was en daar ben ik in gedoken, zoals altijd. Ik wilde en probeerde voor het doel te komen om de wedstrijd te beslissen. Er stonden twee verdedigers die achteruitliepen, en geen van de twee stapte uit zijn defensieve positie, dus zocht ik iemand om aan te spelen; maar toen ik toch een gaatje zag ging ik ervoor. Gelukkig liep dat goed af.’

Deze eenvoud, alsof het iets normaal is (en eigenlijk is het dat ook, omdat het deel van zijn werk uitmaakt), doet denken aan Maradona in 1986, tenminste als we ook toevoegen wat Jorge Valdano onthouden heeft. ‘Diego heeft me ervan verzekerd dat hij me de bal meerdere keren probeerde te geven, maar dat er steeds iemand voor hem opdook waardoor hij van idee veranderde,’ zei hij, al is hij er ook van overtuigd dat Diego eigenlijk ‘nooit bereid zou zijn geweest die bal af te geven’. Valdano als mogelijk aanspeelpunt voor Maradona, Eto’o in het geval van Messi. De parallellen zijn talrijk. Zelfs wat Schuster zei was ook bij Diego’s doelpunt te horen. Luister naar wat ‘el Negro’ Enrique zei, die in het Azteca-stadion aanwezig was: ‘Ze hebben het erover dat de Engelsen hem geen enkele rotschop verkocht hebben. Dat konden ze zelfs niet. Op het moment dat ze dat wilden, was hij hen al voorbij.’

Datzelfde gaat op voor Messi’s doelpunt. We blijven luisteren naar de anekdotes. Als het in het wereldkampioenschap van Mexico Héctor Enrique was die zijn bijdrage aan het doelpunt graag benadrukt had zien worden, was dat hier Xavi: ‘Hij zei me,’ aldus Messi, ‘dat bij alle grote doelpunten veel over de maker wordt gesproken, maar dat hij me in dit geval de bal heeft aangespeeld en dat niemand het over hem heeft.’ Overigens zijn er geen parallellen te trekken tussen wat er na de wedstrijd gebeurt, mogelijk - uiteraard - omdat de omstandigheden anders zijn. Misschien zit er zelfs geen overeenkomst in wat de hoofdrolspelers zelf zeggen. Leo zegt na de wedstrijd dat ‘het niets was’, en hij vertrekt rustig om met zijn vader en zijn eeuwige vriend Pablo Zabaleta te gaan eten. Jammer dat de aandacht van de media hem dwingt van restaurant te wisselen. In het vaste restaurant wachten nu te veel mensen op hem. Een dag later zegt Leo, die net van onder de douche komt, tijdens een afgeladen persconferentie dat hij rustig geslapen heeft en dat ‘ik eerlijk gezegd niet heb nagedacht over het doelpunt of over wat het betekent’. Hij blijft rustig ondanks de doorvragende journalisten, en voegt eraan toe dat het doelpunt niets verandert: ‘Ik voel geen enkele druk, ik blijf gewoon spelen en me amuseren zoals ik dat altijd gedaan heb.’ En hij vergeet de opdracht niet, hij had het na afloop van de wedstrijd al gezegd en herhaalt het nog eens: ‘Ik draag het doelpunt op aan Diego. Ik wil hem al mijn kracht en liefde sturen, ik hoop dat hij zo snel mogelijk terug is en dat hij herstelt, want dat is wat heel

Argentinië en elke voetballiefhebber wil.'

Diego Armando Maradona is in het ziekenhuis opgenomen. In de nacht van 1 april is hij op de spoedafdeling binnengebracht. Een nieuwe terugval met alcohol zorgde dat hij een acute leververgiftiging opgelopen heeft. Hij stond op het punt dood te gaan, zegt zijn persoonlijke arts, Alfredo Cahe. In Argentinië wordt zijn dood zelfs al als nieuws gebracht. Gelukkig is dat niet juist en wordt Maradona begin mei ontslagen uit de neuropsychische kliniek Avril, waar hij zich vrijwillig voor zijn alcoholverslaving heeft laten behandelen. Het eerste wat hij doet wanneer hij weer buiten staat, is optreden in het televisieprogramma *ShowMatch*, om zijn versie van het gebeurde te geven en om diegenen die hem al dood hadden gewenst van replek te dienen. En tijdens het interview met zijn vriend Marcelo Tinelli vindt hij ook de tijd om over het doelpunt van Messi te praten. Laten we eens luisteren wat de Nummer Tien te zeggen heeft: 'Wie die vergelijking getrokken heeft, had bij voorbaat al zin om te overdrijven. Ze overdrijven, maar dat maakt niet uit. Mijn goal was mooier dan die van Messi, laat ik daarmee beginnen. En daarbij maakte ik hem tegen elf internationals van een wereldkampioen, Engeland, én tijdens het wereldkampioenschap. Leo maakte zijn doelpunt tegen Getafe, in de Copa del Rey, in Spanje. En dat is heel wat anders.' Pluisje verdedigt zijn eigen doelpunt en vindt dat iedereen die een vergelijking heeft durven maken overdrijft. Maanden later, bij een interview met *El Grafico*, een weekblad over sport uit Buenos Aires, is hij nog verbeterer: 'Wat was het eerste watje voelde toen je Messi's doelpunt tegen Getafe zag?' wordt hem gevraagd. En hij antwoordt rood aangelopen: 'Het lijkt helemaal niet op het mijne.' 'De omstandigheden waren anders, maar de acties waren dezelfde, Diego...' proberen ze nog eens. 'Nee, nee, het lijkt in niets op het mijne. Van dat soort doelpunten maakte ik er duizenden op de training, maar die staan niet op video. Ja, en als je wilt dat we hier serieus over praten, daag me dan niet uit, want dan...'

Jammer dat de discussie hier niet eindigt.

Het is 9 juni 2007: Barcelona-Espanyol, 43^e minuut van de eerste helft.

Luister naar de verslaggeving op de Argentijnse televisie:

'En nu Messi.

Messi draait.

Messi speelt hem naar binnen op Eto'o.

Eto'o tussen vier man in.

Eto'o speelt de bal.

Zambrotta.

Messi kon niet...

Met zijn hand, met zijn hand, zoals Diego.

En ook de schreeuw is dezelfde:

Gooooooool!

Het is Diego! Ontken het maar niet! Ik zie daar Diego lopen. Precies dezelfde.

Hij is gereïncarneerd, daar geloof ik eigenlijk niet in, maar... hij is gereïncarneerd. Zo veel dezelfde dingen kunnen geen toeval zijn. Leg mij eens uit hoe het kan dat er opnieuw zo veel, maar dan ook zo veel overeenkomsten zijn tussen twee mensen. Messi of Maradona verkleed als Lionel Messi komt het veld op, hij doet het shirt van Barcelona aan en maakt met zijn linkerhand de gelijkmaker.'

En voor degenen die nog altijd twijfelen, volgt hier het commentaar van Michael Robinson op Digital+: 'Hij heeft in één seizoen twee doelpunten gemaakt a la Maradona. De twee doelpunten tegen Engeland - eentje tegen Getafe en eentje tegen Espanyol. Hij heeft ze allebei nagedaan.'

De Hand van God is opnieuw vertoond. Met alles erop en eraan. Maradona verschalkte op 22 juni 1986 Peter Shilton, die uit zijn doel kwam en die vijftien centimeter langer dan hij was. Messi verschalkte met zijn sprong Carlos Kameni, die negentien centimeter langer is. Ondanks de Engelse protesten keurt de Tunesische scheidsrechter Alf Bennaceur het doelpunt goed wanneer zijn assistent naar de middenstip wijst. Ook Rodrguez Santiago doet dat, ondanks de in 2007 aanwezige technische hulpmiddelen en de wanhoop van de Espan-yol-spelers. Maradona zei pas later wat iedereen al wist, 'dat het de Hand van God was, het was de Hand van God! En die was ook bedoeld om de Engelsen wat geld afhandig te maken.' Messi had het er na de wedstrijd alleen maar over dat zijn goal 'nergens toe diende. Alleen maar voor een schamel puntje,' en niet eens om de competitie te winnen. Hij vierde het 'als iets normaal, ik was blij dat ik de gelijkmaker had gemaakt'. Kortom, hij hoefde zich niet te schamen eens de slimste te zijn geweest.

Diego en Lionel, Messi en Maradona, de opvolger en de meester. De 29-jarige Ariel 'de tijger' Zarate uit Entrerios, een talent in Argentijnse muziek, schreef er een nummer over, genaamd 'De Voet van Goud is gekomen'. De tekst gaat als volgt:

Op 24 juni 1987,

een jaar nadat Argentinië kampioen werd,

stond er een ster hoog aan de hemel, als een nieuwe hoop

en in Rosario werd de nieuwe Voet van Goud geboren.

Magische kapbewegingen, klein, maar een grote speler.

Zeven jaar en al in de jeugdopleiding van Newell's Old Boys.

Met zijn problemen hielden ze zich niet bezig

zodat hij naar Spanje moest emigreren,

daar werd Barcelona zijn tweede vader

en met toewijding en liefde overwon hij zijn problemen.

In 2004 debuteerde hij in Barga
en met het elftal onder 20 werd zijn droom werkelijkheid.

(De Voet van Goud is gekomen!)

Kom op, Lionel.

De wereld wacht opnieuw op je schijnbewegingen.

We willen de toverkunst zien die uit je voeten komt.

Groot leeuwenhart, betreed het veld, er klinkt hoop.

Je supporters willen om een van je doelpunten kunnen juichen

in een wedstrijd met het hemelsblauwe en witte team, we zullen je vanuit elke
hoek steunen, en dan zal de rest van de selectie ook hoop krijgen, we willen je
met Argentinië kampioen zien worden!

In de hele wereld zorg je voor passie.

Maar wij willen je met Argentinië kampioen zien worden!

Nu heeft Messi ook zijn Rodrigo, zoals Maradona die had. Liedjes daargelaten is er
ontelbaar vaak, te vaak gepraat en geschreven over de overeenkomsten tussen de
twee, zelfs al vóór april 2007. Zolang hij zich kan herinneren is Lionel altijd wel op
de een of andere manier met Maradona vergeleken. De eersten die de
overeenkomsten opmerkten waren zijn trainers van Newell's: van Adrian Coria tot
Ernesto Vecchio. 'Ik heb hem met de bal dingen zien doen die zelfs de jonge
Maradona nog niet kon,' zei Vecchio. Guillermo Hoyos, zijn trainer bij de B-
junioren van Barga, wijst in dezelfde richting: 'Messi is de speler die het meest bij
Diego in de buurt komt. In balbe-handeling, in vastberadenheid. Leo kon in zijn
eentje het resultaat van veel wedstrijden beslissen. Hij is net Diego: de
tegenstanders schoppen hem, ze schoppen hem nog eens en dat blijven ze zelfs als
ze op de grond liggen nog doen. Je moet hem bijna ombrengen om hem te
stoppen. Hij heeft geen zwakke punten in zijn spel. Hij levert de bal met de wreef
af en hoeft zich alleen maar om zijn snelheid te bekommeren. Hij voelt de bal en
dat doet hij anders dan de anderen.'

En daarna, in elke etappe van de nummer 10 van Barga, zijn er zovelen geweest
die het over hem gehad hebben. Norberto Alonso bijvoorbeeld, de voormalige
nummer 10 van River Plate: 'Hij heeft dingen die me aan Maradona doen denken.
Neem zijn explosieve rush. En de snelheid waarmee hij speelt. Maar Diego had die
achterwaartse versnelling die Messi niet heeft.' Arsène Wenger, de trainer van
Arsenal, heeft geen enkele twijfel: 'Messi is Maradona, maar dan met een turbo in
zijnbenen.' Ook voetballers uit het heden en verleden hebben een mening. Eto'o:
'Messi is de Diego Armando Maradona van de toekomst.' Deco: 'Hij herinnert me
vaak aan Maradona. Soms hoor ik iemand zeggen dat hij voorzichtig moet zijn met
zo veel roem, zodat hem niet hetzelfde overkomt als Diego. Maar

Leo's geval is anders, omdat hij in een gezonde omgeving zit die van hem houdt en
hem beschermt.' Franz Beckenbauer: 'Wanneer je hem met de bal ziet rennen

moetje aan de Diego Maradona in zijn beste tijden denken.’ Sommigen ontkennen de overeenkomsten niet, maar beschermen de jongen uit Rosario: ‘Messi en Maradona,’ zegt Héctor ‘el Negro’ Enrique, Argentijns wereldkampioen in 1986, ‘hebben twee overeenkomsten: de schijnbewegingen en de snelheid. Als Diego kapte en een kort sprintje maakte, wasje kansloos; Leo kun je gewoon de bal niet afpakken. Daarbij schiet hij niet om het schieten, hij zoekt de verre hoek en kan zowel op links als op rechts spelen, net als Diego. Het is niet slecht dat hij met Maradona wordt vergeleken. Wat wel slecht zou zijn: als Leo een soort Maradona zou worden.’ Dat is ook iets waar Gabriel Batistuta, ex-spits van Fiorentina en de topscorer van het Argentijns elftal, voor waakt: ‘Leo moet niet proberen Maradona te imiteren, hij moet alleen maar zichzelf zijn en dat zo goed als hij kan. Omdat hij anders, al haalt hij misschien wel het niveau van Diego, slechts een tweede Maradona zal zijn.’ Er zijn maar weinig afwijkende meningen te horen, één daarvan, al is dat normaal als we bedenken dat we het over Maradona hebben, komt van Pelé. *O Rei* (Koning Pelé) is ervan overtuigd dat ‘Messi een ander type speler is. Maradona kwam van achteruit. Messi is iets sneller. Daarentegen was Maradona beter bewapend.’ Een andere afwijkende mening heeft César Luis Menotti, ‘de Dunne’, Argentijns bondscoach van het wereldkampioenschap van 1978: ‘Hij is geen nieuwe Maradona. In Argentinië, net als in vele andere landen, is het een gebruik dat wanneer er een jonge speler opstaat die een goede techniek heeft, die de bal bij zich kan houden én weet af te ronden, dat iedereen meent dat het de opvolger van Diego is. Messi is een heel goede speler, een linkspoot, baltechnisch, sterk, hij voetbalt bij

Barcelona en hij is een Argentijn. Maar hij is geen Maradona. Hij is Messi.’ Iets dergelijks schrijft Walter Vargas, schrijver, journalist en psycholoog, in zijn boek *Futbol delivery*: ‘Messi is geen Maradona en zal dat ook nooit zijn. Dat niveau zal hij niet bereiken, geloof ik, en ik denk dat het zelfs moeilijk is het te benaderen.’ Het zijn tegenovergestelde meningen. Maar er is meer: het Argentijns olympisch comité heeft zelfs een studie uitgevoerd, onder leiding van Miguel Toderi, om de twee spelers wetenschappelijk te vergelijken. De uitkomst? Een waarheid als een koe. Er blijkt te zijn aangetoond dat Messi en Maradona een reeks dezelfde fysiologische eigenschappen hebben: een laag zwaartepunt, spiermassa, lengte, gewicht, zelfde bewegingscurven, en uiteraard zijn ze allebei linksbenig.

In dit soort gevallen is het vaak beter de wetenschap met rust te laten, en een toeristisch uitstapje te maken naar Boca, Buenos Aires, in de omgeving van de Bombonera, en daar met supporters te praten. Rodrigo, blauw-geel shirt van Boca Juniors aan, wil het niet hebben over dit thema. Hij heeft Maradona zien spelen en accepteert geen vergelijkingen. Hij somt de zwakke punten van de Rosarino op, van het maken van overtredingen tot de visie in het spel, en bewierookt de gaven van Plusje terwijl hij zijn interviewer vraagt of die zich de eerste doelpunten van de Nummer Tien bij Argentinos Juniors herinnert. We gaan naar Luis, die in zijn winkel voor Boca-fans een foto van een actie van Maradona toont met de tekst: ‘Je

kinderen en kleinkinderen zullen je naar hem vragen'. Maar later, als we door de straten lopen, komen we een paar kinderen tegen die met een bal spelen. Twee van hen hebben het shirt van Barcelona aan met de naam Messi op de rug. Julian van tien is degene die het meeste praat, hij antwoordt bits: 'Ik ben voor Boca, maar ik hou van Messi, van hoe hij speelt.'

Zou het niet kunnen zijn dat de voorkeuren te maken hebben met leeftijd? 'Raül Gonzalez Tunón schreef in "De dichter stierf in de morgenstond", een van zijn allermooiste gedichten: "De alleroudsten lieten hem niet binnen. De allerjongsten zagen hem daarna niet meer staan." Dat is wat er generatie op generatie in het voetbal gebeurt. En datzelfde gebeurt nu met Messi,' legt Horacio del Prado uit, verslaggever van de Argentijnse Radio Nacional. 'De ouden van vandaag blijven verklaren dat Messi nooit het niveau van Maradona zal halen, ze vergeten dat dat altijd gezegd wordt als er een nieuwe top-speler verschijnt: zover zal hij toch niet geraken. Van Maradona werd gezegd dat hij een dikkerdje was, te klein en dat hij het nooit zover zou kunnen schoppen als de allergrootsten. Hugo Gatti, de beroemde keeper, was een van die personen die het alleen maar over de onvolmaaktheden van Maradona hadden en prompt maakte Diego vier doelpunten bij hem.' Laten we de meningen voor wat ze zijn en laten we eens naar andere oorzaken van deze voortdurende vergelijking kijken. Het is simpel: sinds Pluisje gestopt is met voetbal, in 1997, zijn de Argentijnen continu op zoek geweest naar zijn opvolger. Dat is niet vreemd. Het gebeurt altijd wanneer een beroemdheid ergens mee stopt. Eerst duurt het veel te lang om te accepteren dat deze legende gestopt is; later duurt het veel te lang om iemand te vinden die ons aan hem herinnert, die de verdwenen magie doet herleven. Die ons terug naar het verleden brengt, omdat de historie van het voetbal iets fundamenteels is - om iemand te kunnen verkopen is het namelijk makkelijker hem de nieuwe Pelé of de nieuwe Maradona te noemen. Zo weet iedereen waar je het over hebt. Vaak worden vergissingen gemaakt: de vergelijking gaat niet op of de verwachtingen worden niet ingelost. Zoals dat gebeurd is met - en dan heb ik het maar over een paar nieuwe Maradona's - Ariel Ortega, Pa-blo Aimar, Juan Roman Riquelme of Tévez. Geen van hen heeft dat niveau bereikt. En het is moeilijk het gewicht te dragen. En nog moeilijker als de overeenkomsten talrijk zijn, zoals in het geval van Messi: klein, linksbenig, opgegroeid bij Newell's (waar Maradona ook even speelde), volwassen geworden bij Barcelona (ook 'Maramondo's' eerste Europese club), en wereldkampioen onder 20 (zoals Maradona in 1979). En net als Diego debuteerde hij in het nationale elftal tegen Hongarije. En het wordt nog moeilijker als Maradona zelf je voor zijn televisieshow (*La noche del 10* - De avond van de Nummer Tien) uitnodigt en je daar zijn opvolger noemt. 'Leo wordt een van de allergrootsten. Velen denken dat hij dat al is. Maar mijn mening,' zegt Maradona, 'is dat hij nog lang niet zijn top bereikt heeft. Hij kan veel meer dan hij tot nu toe heeft laten zien, en wanneer hij zover is, dan zal hij inderdaad een van de grootsten worden.' Wanneer *El Grafico* hem ernaar vraagt, antwoordt hij dat Leo natuurlijk de beste Argentijnse speler van dit moment is, maar op de vraag 'Kan

Leo beter worden dan jij?’ lukt het hem maar net ‘Het zou goed zijn voor het Argentijnse voetbal als hij dat klaarspeelt’ te antwoorden. Ondanks al zijn loftuitingen is de oude koning nog terughoudend om zijn scepter over te dragen. Zijn opvolger moet laten zien dat hij die eer waard is.

Nog een lange weg te gaan

Gesprek met Frank Rijkaard

Een asbak, een pakje sigaretten, een blikje Pepsi en hij begint te praten. De ex-trainer van Barcelona is ontspannen, hij heeft geen dringende zaken af te handelen en neemt de tijd om flink uit te weiden over het jongetje dat hij op 16 oktober 2003 in het eerste elftal liet debuteren.

In het shirt van Milan speelde u spannende wedstrijden tegen het Napoli van Maradona en vijfjaar lang was u de trainer van Messi. U bent dus de'persoon om antwoord te geven op de vraag: is Leo de nieuwe Diego?

‘Ik heb veel herinneringen aan Maradona. Die ontmoetingen met Napoli, in de Italiaanse competitie, waren heroïsch; maar toen Diego in Italië speelde, was hij al een gearriveerde speler, hij was zesentwintig, zevenentwintig jaar. Messi is nog jong, hij heeft nog een lange weg te gaan. Ik begrijp dat veel mensen Leo met Diego vergelijken. Het zijn beiden Argentijnen, ze zijn allebei klein, en ze zijn erg goed in voetbal, maar de vergelijkingen zijn nooit helemaal gerechtvaardigd. Maradona representeerde in die tijd het voetbal. Hij was en is het voetbal, laat dat duidelijk zijn. Leo is uniek, maar voor we hem met Maradona vergelijken zullen we moeten wachten tot zijn carrière voorbij is.’

En zijn doelpunt tegen Getafe ?

‘Ik heb veel wedstrijden gezien, veel geweldige spelers en heel veel doelpunten. Ik moet zeggen dat Leo’s goal tegen Getafe een van de spectaculairste was die ik ooit gezien heb. Het was een waar kunstwerk. Ik herinner me dat toen hij zijn actie afgerond had, ik me immens gelukkig voelde voor hem, voor het team en voor het publiek, maar eerlijk gezegd verbaasde het me niet zo.’

Waarom’?

‘Als je hem elke dag ziet trainen, spelen, weet je dat hij deze kwaliteiten heeft en tot dit soort acties in staat is.’

En de discussie over de overeenkomsten met het doelpunt van Maradona op het wereldkampioenschap van Mexico in 1986? Verbaasde dat u?

‘Ik had het verwacht. Omdat ze zeker op elkaar lijken, al geloof ik dat Leo zelfs nog meer versnelt dan Maradona. Op internet zijn duizenden opnames van beide doelpunten geplaatst en ik heb zeker twintig van die filmpjes bekeken.’

We keren even terug naar Leo’s debuut in het eerste.

‘In de jeugdteams was Leo al een talent, maar je moet wachten voor je een uitspraak kunt doen over iemands kunnen. Je moet wachten omdat de stap naar het eerste fundamenteel is. Dat is het moment van de waarheid. Goed, Leo

verraste ons allemaal omdat hij daar geen moeite mee had, maar gewoon veel beter werd door tussen de allerbeste voetballers te spelen. In de wedstrijd om de Trofeo Joan Gamper, tegen Juve, zag iedereen hoeveel de jongen waard was.'

Welke eigenschappen en welke kwaliteiten heeft hij ?

'Het maakt hem niet uit of hij voor tien of voor honderdduizend toeschouwers speelt, Leo is altijd dezelfde, hij heeft dezelfde instelling en dezelfde zin om te spelen. Hij is de jongen die zegt: "Geef me de bal, want ik wil spelen, ik wil beter worden, ik wil laten zien wat ik in huis heb." En wanneer hij de bal krijgt is het heel moeilijk hem die nog af te pakken zonder een overtreding te moeten maken. Hij is vreselijk snel, kan als geen ander de bal controleren, heeft een perfecte pass en kan afronden zoals er maar weinig in deze wereld kunnen. En laten we niet vergeten dat hij ook nog erg explosief is en heel sterk, zonder dat hij daarvoor groot hoeft te zijn. Dat zie je wanneer een tegenstander hem uit evenwicht wil brengen: hij is heel moeilijk omver te duwen.'

In welke zin is hij veranderd?

'Toen hij debuteerde was hij een heel evenwichtige, rustige, respectvolle en verlegen jongen. In de loop van de tijd is hij veel veranderd - zonder die eigenschappen te verliezen overigens. Hij is zekerder van zichzelf, hij is zich bewust geworden van het feit dat hij een belangrijke speler voor het team is. Iedereen waardeert hem en dat voelt hij heel goed aan. Wat instelling betreft is hij niet veranderd, maar hij is niet meer dat stille jongetje van jaren geleden. Hij is grappiger geworden, hij houdt ervan grappen te maken wanneer hij onder ploeggenoten is of als hij zich bevindt in een omgeving die hij kent. Ik moet zeggen dat vanaf het begin de medespelers goed met hem omgegaan zijn, de groep accepteerde hem. Sylvinho, Deco en Ronaldinho hielpen hem, ze gaven hem raad. Grote spelers herkennen altijd meteen de speciale voetballers.'

Wat vooreen relatie had u met Leo ?

'Ik heb altijd geprobeerd hem goed te helpen. Allereerst om zijn leeftijd; ik vond dat hij mijn sympathie en hulp nodig had. Later zag ik dat hij er steeds minder behoefte aan had: hij weet wat hij kan, hij weet hoe het er in de wereld van het voetbal aan toegaat. Hij kent zijn verantwoordelijkheden; tegenover zijn teamgenoten, de club en de fans. Hij heeft zich namelijk zowel in persoonlijk als in voetballend opzicht ontwikkeld, door alle mooie en alle moeilijke momenten.'

Zoals toen hij zich blesseerde enuhemalseen vader omhelsde ? 'Dat was voor mij iets heel normaal. Ik voelde hoe hij leed,

kende het belang dat het spelen van die wedstrijd voor hem had. Dat hij zich blesseerde was iets vreselijks. Het enige wat ik kon doen om hem te troosten was hem zeggen: "Maak je niet druk. Je zult snel weer hersteld zijn." Het was een emotioneel en heel mooi moment, al was er natuurlijk helemaal niets fijns aan. Maar in een carrière moet je dit soort dingen aanvaarden. Het zijn gebeurtenissen die je doen groeien, die je motiveren door te blijven spelen, om op een dag de top

te bereiken.’

Wat is het belangrijkste advies dat u Leo heeft gegeven ?

‘Rond een actie altijd af: schiet of geef een pass - blijf niet te lang doordribbelen. Omdat er dan meer risico’s zijn om de bal te verliezen of om je te blesseren. Je kunt niet negentig minuten door blijven dribbelen, en ook niet elke wedstrijd langs tien spelers en de keeper dribbelen. Dat kun je misschien één keer per jaar - niet elke zondag. Het is een raad die ik hem ja-ren geleden gegeven heb en ik geloof dat hij hem begrepen heeft. Hij heeft zijn spel verbeterd en getoond dat hij volwassen is. Dat was wel nodig, want Leo ziet meer op het veld. Hij kan meer dan anderen bereiken. Wat hij niet kan is: zich inspannen als dat niet nodig is, zich inhouden of eens niet het verschil willen maken.’

Rijkaard steekt nog een sigaret aan en voegt eraan toe:

‘Er is iets wat Maradona en Leo allebei uitstralen: het plezier in het spel. Ze zijn allebei personen die genieten van de bal, die altijd de bal zullen vragen en dan zeggen: “Laten we een potje spelen.”’

Je moet het tonen

Gesprek met Carlos Salvador Bilardo

Noem hem ‘het Orakel’, ‘de Professor’, ‘de Éminence Grise’, de vader van een stroming in de voetbalfilosofie (het bilardisme, uiteraard), of simpelweg ‘de Neus’. Het zijn allemaal bijnamen die Bilardo in de loop van zijn lange loopbaan als voetballer en trainer gekregen heeft, zowel in zijn geboorteland als daarbuiten. Zijn filosofie is bekend: ‘Het enige wat belangrijk is, is winnen’, ‘Wie tweede wordt herinnert niemand zich meer’ en ‘Een finale is een kwestie van leven of dood’. Vandaag de dag is de arts in wiens leven de bal centraal stond, na een politieke carrière als staatssecretaris van Sport in de provincie Buenos Aires, weer terug op het oude nest: hij is de algemeen secretaris van het Argentijns nationaal elftal. En hij vermaakt zich nog altijd met op open en ironische wijze over voetbal te praten.

U bent waarschijnlijk de trainer geweest die Maradona het meest heeft kunnen bijsturen. U had hem in het elftal waarmee u in 1986 het wereldkampioenschap in Mexico won; tijdens het wxvan Italië in 1990, toen la albiceleste de finale haalde; bij Sevilla; en u heeft hem bijgestaan toen hij bondscoach van het Argentijns elftal was. Samengevat: u kent Diego heel goed en volgt van dichtbij Messi’s ontwikkeling. Kunt u ons zeggen: is Leo de nieuwe Diego ?

‘In Argentinië - en niet alleen hier -, wanneer een speler doorbreekt, worden er altijd vergelijkingen met Maradona gemaakt. Veel spelers hebben het etiket “de nieuwe Maradona” Opgeplakt gekregen. Het probleem is datje daarna op dat niveau moet zien te blijven. Diego liet in zijn periode zien dat hij de beste van de hele wereld was. Messi scoort vaak, is op de goede weg, maar als hij nooit een wereldkampioenschap wint, zal hij nooit hetzelfde niveau als Maradona bereiken.

Net als andere grote voetballers die nooit wereldkampioen zijn geworden. En dan denk ik aan Ruud Gullit, Johan Crujff, Michel Platini.'

En Messi. Is hij in staat die wereldbeker te winnen ?

'Ik ben geen orakel. Maar om Argentinië hoop ik dat hem dat lukt.'

Laten wede toekomst voor wat zij is, en laten we het eens hebben over de goal van Messi tegen Getafe en die van Maradona tegen Engeland, die u vanaf de bank zag...

'Het zijn twee doelpunten die op elkaar lijken, maar in verschillende situaties gemaakt zijn: de ene op internationaal niveau, in de kwartfinale van een wereldkampioenschap, de andere in de halve finale van de Copa del Rey.'

Oké, maar verbaasde het u?

'Ik verbaasde me erover dat Spanje zo vol was van Messi. Dat ze het over niets anders meer hadden. Hetzelfde hier: op televisie werd hij de ene na de andere keer vertoond.'

En technisch gezien ?

'Het is opzienbarend dat Messi vanaf de versnelling tot de afwerking eenzelfde kracht tentoonspreidt. Maradona wisselde van ritme; Messi gaat altijd voluit. En zoals alle linkspoten die op de andere zijde van het veld worden gezet: wanneer ze over rechts naar binnen trekken, hebben ze de hoek voor het uitzoeken.'

Welk van de twee doelpunten vindt u het mooist ?

'Ik hou het bij het doelpunt van Maradona. Maradona wordt bestookt door tegenstanders, en de centrale verdedigers volgen elkaar meteen op: eerst Butcher en daarna Fenwick. Messi rent dertig meter en niemand valt aan. Daarom kan hij de bal vaker met zijn rechtervoet, zijn slechte voet, bijsturen. Dat doet hij met het puntje van zijn voet; de kapbewegingen maakt hij altijd met links. Voor de verdedigers is hij heel moeilijk te raken, omdat hij in volle vaart, heel snel op hen af komt. Uiteindelijk staan de centrale verdedigers op één lijn, en dat is voor hem een stuk makkelijker.'

Messi en Maradona. Laten we eens naar hun kwaliteiten kijken. 'Het zijn spelers die halverwege de helft van de tegenstander op hun gevaarlijkst zijn, ze hebben geweldige schijnbewegingen, snelheid, het is moeilijk ze de bal af te nemen, en daarbij hebben ze een verschroeiend schot.'

Kunjeze op andere terreinen vergelijken ?

'Vergelijkingen zijn in het voetbal van niet veel waarde. Hoe vaak is Maradona niet met Pelé, met Platini of met Crujff vergeleken om te kunnen beslissen wie de beste was? In de loop der tijd verandert alles weer, net als in de medische wereld.'

De kennis van vandaag is niet dezelfde als die van twintig jaar geleden.'

Een laatste opmerking?

'Over Diego kan ik alleen nog zeggen dat hij iemand is die het voetbal door en door kent, zowel in tactisch als in technisch opzicht.'

Teleurstelling

15 juli 2007

Verdriet en woede. Dit en veel meer overheersen Messi's woorden en gedachten. De reden is simpel: Barcelona heeft de titels waar het op hoopte niet gewonnen. Van de acht mogelijke prijzen heeft het genoeg moeten nemen met de Europese supercup. Een erg magere buit. Er zat niet meer in. En voor iemand als de Vlo, die alleen maar aan winnen denkt, is dat genoeg om zich slecht te voelen. Keer op keer speelt het door zijn hoofd: 'We begonnen goed. Vervolgens werden we te snel uitgeschakeld voor de Champions League. Daarna verdwenen we uit de Copa del Rey toen we meenden dat we het moeilijkste gehad hadden. Als je alles bij elkaar optelt, doet het pijn,' legt hij in een interview met *France Football* uit. En dan heeft hij het nog niet over de competitie - die was het pijnlijkst. In februari leek La Liga zo goed als gewonnen, en leek de achtervolging van Capello's Madrid slechts een droom, en enkel iets om de kranten mee te vullen. Toch was dat niet zo: de weggegeven punten in de laatste minuten - vooral tegen Betis en Espanyol - zorgen ervoor dat Real, de eeuwige rivaal, de titel wint. 'Waarom boden we Mallorca, op 17 juni in Bernabéu de laatste tegenstander van Madrid, geen winstpremie?' Messi ziet daar niets slechts in, mits die premie maar dient om te winnen. Maar ondanks de goede intenties en de hoop van de Argentijn blijft het wonder, dat vijftien minuten mogelijk leek, aan het eind van de wedstrijd uit. En zo gaat ook de laatste mogelijkheid om het seizoen te redden in rook op. Wat overblijft is teleurstelling. Aan het eind is niets uitgekomen van wat ze hoopten en blijft Messi achter als 'held zonder prijs', zoals *El Pais* kopt. Want het is waar: op individueel gebied is het een heel positief jaar geweest voor Messi, de Argentijn die de hoofdrolspeler was tijdens vele magische avonden: hij was het die met een fameuze hattrick keer op keer de wispelturigheden van de Koninklijken wist af te straffen. Daarna kwamen 'de Voet van Maradona' en 'de Hand van God 11', wonderen en sluwheden die toch niet ongemerkt voorbij zijn gegaan. Maar de gemaakte doelpunten en de prijs voor de Beste Buitenlander in de competitie zijn slechts een schamele troost.

Gelukkig is het voetbal nog niet voorbij. De selectie voor de Copa América wacht op hem, en daarbij ook de mogelijkheid om zich te herstellen van alle tegenslag. En de mogelijkheid om eens een toernooi als basisspeler te spelen en niet als invaller, zoals op het wereldkampioenschap in Duitsland gebeurde.

Alfio 'el Coco' Basile, de bondscoach die de plek van José Pe-kerman heeft ingenomen, rekent op hem. Hij weet dat de Vlo veel aan het elftal kan bijdragen en hij heeft hem een fundamentele rol in het team toegekend. Hij wil de fouten van

zijn voorganger niet herhalen. Daarom roept hij hem op voor de minitour door Europa: langs Berna en Barcelona, waar ze tegen Zwitserland en Algerije spelen, voordat ze naar de Copa América afreizen, dat in Venezuela gespeeld zal worden. En iedereen daar verwacht dat Messi de hoofdrol voor zich zal opeisen. In een internetpoll op de officiële website van het toernooi staat Leo ver (drieëndertig procent van de stemmen) boven de Chileen Mati'as Fernandez en de Venezolaan Juan Arango. Robinho, de Braziliaan van Madrid, die uiteindelijk als Beste Speler verkozen zal worden en zes doelpunten zal maken, sluit de lijst af met acht procent van de stemmen.

In Maracaibo, op 24 juni, vier dagen voor Argentiniës eerste wedstrijd tegen de Verenigde Staten, wordt Messi twintig en vragen de media hem naar zijn grootste wens: 'De Copa América winnen en topscorer van het toernooi worden.' Dat is Argentinië sinds 1993 niet meer gelukt, maar dit jaar zijn de verwachtingen hooggespannen. Er is zo veel hoop op Messi gevestigd dat het team en de trainer, in tegenstelling tot wat in Duitsland gebeurde, Messi verwennen. El Coco zorgt er zelfs voor dat hij een begeleider krijgt: 'de Kleine Tovenaar' Juan Sebastian Verón. De ex-speler van Boca Juniors, van Sampdoria, van Parma, van Inter, van Lazio, van Manchester United en van Chelsea, die bij Estudiantes de la Plata eindelijk weer de vorm van zijn eerste jaar te pakken heeft weten te krijgen, geeft Messi raad, binnen en buiten het veld, en schermt hem af van alle beschuldigingen dat hij een verwaande einzelgan-ger zou zijn. 'Messi is in zichzelf gekeerd. We drinken samen geen maté. Hij blijft liever met de Playstation spelen. Hij is als een jonger broertje waarvoor ik moet zorgen. Het is alsof ik hem iedere avond aan tafel moet roepen,' verklaart Verón aan *El Pais*. En Leo moet ook beschermd worden, want in Venezuela is de Messi-manie uitgebroken. Het is waanzinnig, de jongen kan geen stap zetten of hij wordt omcirkeld door fans, de shirtjes met zijn naam verkopen als warme broodjes - aan kinderen en aan volwassenen -, en op het veld wordt hij, al maakt hij een fout, toegejuicht. Als hij niet in de basis begint, zoals tegen Paraguay, roept het publiek - kwaad - binnen tien minuten zijn naam.

En er is een blinde liefde, die opeens het zenit van het Lara de Barquisimonto-stadion aandoet. Messi wandelt naar de tunnel van de kleedkamers, afgeleid en vermoeid, wanneer opeens een meisje op het punt staat van de tribunes omlaag te vallen. Leo heft zijn armen en schreeuwt verontrust: 'Stop! Wat doe je...' De verliefde twintiger denkt niet na en springt. Gelukkig landt ze op haar benen. Militairen en veiligheidsagenten werpen zich op haar, maar voordat ze afgevoerd wordt ziet ze kans haar idool te omhelzen en hem twee kussen te geven. Leo loopt perplex weg, net als de scheidsrechter Simon, die hem bij zijn arm neemt en om een verklaring vraagt, omdat hij ervan overtuigd was dat het om een daad van agressie ging.

'Ongelooflijk. Ik probeerde haar te zeggen dat ze niet moest springen en uiteindelijk deed ze het toch. Ik zweer je dat ik niet wist wat ik moest doen,' zal hij aan *Clarín* vertellen, 'het was op zijn minst vier meter. Ze was bijna dood, maar

toch wierpen ze zich op haar, arm meisje, ze verwijderden haar uit de catacomben zonder dat ze even keken of alles goed met haar was.'

Deze gebeurtenis vindt plaats op 8 juli, na de kwartfinale. Argentinië heeft net Peru met 4-0 overklast en Messi heeft in de 61^e minuut het zo gewenste doelpunt gemaakt. In de voorgaande wedstrijden - tegen de Verenigde Staten, Colombia en Paraguay - heeft hij niet gescoord, al is hij wel van doorslaggevende waarde geweest om de albiceleste-machine aan het werk te krijgen. Door in de eerste wedstrijd tegen de Verenigde Staten Crespo het tweede doelpunt op een presenteerblaadje te serveren, of tijdens de vijftwintig minuten die hij in de tweede helft van Paraguay-Argentinië speelt (Basile wil hem sparen voor de kwartfinale), een saaie pot waar hij een beetje pit in brengt. Maar hij mist nog een doelpunt. Scoren tegen het Andesland zorgt ervoor dat hij wat druk van zijn schouders haalt. En in de halve finale in Puerto Ortaz, tegen Mexico, doet hij weer wat hij moet doen. Hij creëert een meesterwerk. Het commentaar: 'Ze kunnen beter het stadion slui-

ten.' 'Alleen wonderkinderen doen dit,' zegt Basile, 'laten we het stadion sluiten en vertrekken. Waarom spelen we nog? Waarom moeten we doorspelen nadat we dat wonderschone doelpunt hebben gezien?' De verslaggevers van TyC Sports, een Argentijns televisiekanaal, zijn dezelfde mening als el Coco toegedaan. En dat is niet alles. Carlos Tévez: 'Wat Messi deed is indrukwekkend. Hij kreeg niet veel kansen om te scoren, maar de eerste goede bal die hij schoot ging er geweldig in.' Mascherano; 'Het was een van die bevestigingen waar hij ons al een tijdje aan heeft doen wennen. Het verbaast me niet eens meer. Het is buitengewoon wat hij doet.' Heinze: 'Er zijn geen woorden om Messi's doelpunt te beschrijven.'

Maar wat heeft hij dan dit keer uit de hoge hoed getoverd? Laten we de herhaling van het doelpunt nog eens bekijken. 60^e minuut. Heinze, maker van het eerste doelpunt, verlengt de bal op Cambiasso. De speler van Inter heeft twee verdedigers in zijn rug en speelt de bal terug naar Gabriel, de huidige verdediger van Olympique de Marseille. Van de eigen helft zoekt hij naar een aanspeelpunt, Tévez ontvangt de bal buiten het strafschopgebied, met zijn rug naar het doel. Hij controleert met zijn borst, brengt de bal naar zijn voet, draait zich om en speelt Messi aan, die in een zucht vertrekt. Hij gaat het strafschopgebied binnen, kijkt op, ziet de doelman en maakt een uiterst afgemeten lobje. Een perfecte parabool, een lobje dat Sanchez verschalkt. De wanhopende keeper probeert achteruit te springen, strekt zijn arm, maar slaagt er zelfs niet in de bal, die onder de lat het doel in buigt, te raken. Leo bekijkt de vlucht van de bal tot die in het net ligt, daarna rent hij naar de cornervlag om de goal met de Argentijnse fans te vieren. Verón, Leo's tutor, is de eerste die bij hem is. De jongen springt in zijn nek terwijl el Coco op de bank zijn armen in de lucht steekt, applaudisseert en gelukkig lacht.

'Vond je dat ze het stadion na je kunstwerk moesten sluiten?' 'Nee, hou op, hou op. Het was een prachtig doelpunt, niets meer dan dat. Het belangrijkste is dat het ervoor gezorgd heeft dat Argentinië in de finale staat.' Zo antwoordt Messi een dag

later op de vraag van *La Nación*. Maar zij geven niet op: ‘Denk je dat dit het mooiste doelpunt uit je carrière was?’ ‘Dat kan best. Ik weet het niet, ik heb verschillende heel mooie gemaakt, zoals die tegen Getafe. Eigenlijk heb ik de beelden nog niet teruggezien. Iedereen zegt dat het een heel mooi doelpunt was: ik zag dat de keeper ver uit zijn doel stond en probeerde het. Dat lukte aardig, niet?’

Het is de Messi die we kennen, onberoerd en bedeesd. Al benadrukt hij wel zijn recht om te dromen: in de finale van Brazilië winnen. Leo heeft vanaf het begin gezegd dat hij graag tegen de kanaries wil spelen en zijn droom komt uit. Hij wil de 3-0-nederlaag op Wembley, tijdens een vriendschappelijke wedstrijd een jaar eerder, van zich afspoelen. Heel Argentinië wil wraak voor de Copa América 2004 in Peru, waar la albice-leste in de penaltyreeks werd verslagen, en voor de Confederations Cup 2005 in Duitsland, toen Brazilië met 4-1 te sterk was. Samengevat: de revanche voor alle nederlagen die het buurland de afgelopen jaren Argentinië heeft toegebracht.

Zijn vriend Ronaldinho zal niet spelen, en dat is beter zo, zegt Lionel; en ook Kaka speelt niet. Toch blijft het goud-groene team een moeilijke tegenstander, al heeft het de openingswedstrijd tegen Mexico verloren en kon het Uruguay in de halve finale pas na penalty's verslaan. Daarbij zijn finales andere koek, je mag nooit te veel vertrouwen hebben. Iets wat op pijnlijke wijze bewezen wordt: Julio Baptista, Argentijns aanvoerder Ayala - met een eigen doelpunt - en de bij Sevilla spelende Daniel Alves zorgen er met een overtuigende 3-0 voor dat de Argentijnse dromen weer opgeborgen kunnen worden. Brazilië speelt dit elegante en goed gepositioneerde elftal helemaal weg. In Maracaibo, in het José Romero-stadion, lijkt het gewoon niet mee te doen, niet meer te bestaan. En Messi? ‘Hij deed weinig om de geschiedenis te keren,’ veroordeelt *Clarín*, ‘Leo, zonder wervelend of zelfs normaal voetbal, leek omgeven door het Braziliaans spel en bleef opgesloten in zijn eigen doelhof.’ Meer nog dan het commentaar of de kritieken spreken de beelden. Messi die met een verdwaalde blik op het grasveld zit; Dady, de masseur, die hem troostend over zijn hoofd wrijft; Joseph Blatter, de president van de FIFA, die hem de medaille uitreikt; Messi die de tribune afloopt, zijn medaille afdoet en hem in zijn vuist knelt. Hij is verkozen tot Beste Jonge Speler van de Copa América. Maar dat betekent nu niets voor hem. Na deze nieuwe teleurstelling voelt hij alleen maar woede en verdriet.

The Electric Kid

Gesprek met Alfio ‘el Coco’ Basile

Gezeten aan zijn vaste tafel, links achter in het restaurant La Raya in Buenos Aires, praat el Coco met een groep vrienden

- ex-spelers, journalisten en oude vrienden. Even later klinkt de ruwe, harde stem van de voormalige Argentijnse bondscoach boven het normale restaurant rumoer uit. Claudio Codina, de eigenaar van het restaurant, onderbreekt voorzichtig de vriendengroep en brengt het gesprek op het onderwerp Messi. Met een sigaret

tussen zijn vingers en een glas in zijn hand rijgen de woorden van de vroegere verdediger van Bella Vista zich aaneen.

‘Ik geef veel om Leo, hij is namelijk een geweldige jongen. Hij is nederig, hij voelt zich geen ster en de roem stijgt hem niet naar zijn hoofd. Hij is een prima kerel, de schoonzoon die elke vader voor zijn dochter zou willen hebben. Iedereen houdt van hem, en niet alleen omdat hij een geweldige voetballer is, ook om zijn persoonlijkheid. Ik zal u een verhaal vertellen.’

Ja, vertel, alstublieft.

‘We waren in Oslo, op een klein veldje omringd door hoge gebouwen. Het was een avondtraining en er waren geen toeschouwers. Maar er gebeurde iets wat je niet zou verwachten in een land als Noorwegen, waar, zou je denken, zelfs de supporters koelbloedig zijn. Opeens werden overal ramen verlicht en geopend en hoorden we van alle kanten geschreeuw: “Messi! Messi! Messi!”

En wat zei hij?

‘Niets. Hij schaamt zich wanneer mensen hem roepen, hem opeisen. Je ziet hem bijna lijden wanneer toeschouwers zijn naam scanderen. En meisjes, die worden gek, dat zagen we wel in Venezuela. Het komt door dat gezichtje dat hij heeft, door zijn verlegenheid, door de menselijkheid die hij laat zien. Het zijn eigenschappen die hij van zijn ouders heeft. Hij heeft een geweldige familie, die hem goed beschermt. Toen ik zijn moeder ontmoette, zei ze me: “Let goed op hem, Coco, let alstublieft goed op hem.”

En dat heeft u gedaan ?

‘Natuurlijk. Ik heb geprobeerd hem te helpen, hem zo veel mogelijk druk van zijn schouders proberen te halen, zoals ze dat ook in Barcelona doen. Daar wordt hij beschermd omdat ze weten wat het team aan hem heeft. Maar Leo maakt die druk niets uit. Wanneer hij het veld betreedt, denkt hij niet na over wat er om hem heen gebeurt, hij denkt alleen maar aan de bal. Hij houdt van de bal.’

Nu we het thema al aangesneden hebben, laten we het hebben over Messi als voetballer.

‘Ik zag hem voor het eerst toen hij vijftien was en toen vond ik hem al heel goed. Nu is hij een uitzonderlijke voetballer. Hij heeft snelheid, een geweldige versnelling, schijnbewegingen, hij is in staat altijd iets nieuws te verzinnen, hij heeft geweldige kwaliteiten en een immens talent. Hij is The Electric Kid. En ik heb het al vaak gezegd: ik ben iedere keer als hij speelt weer onder de indruk.’

Toen Leo in de Copa América tegen Mexico scoorde, zei u in de microfoons: ‘Ze moeten het stadion sluiten.’

‘Dat meende ik niet zo.’

Ik zal er niet over doorvragen. Laten we verdergaan met een ander wonderkind, dat u goed kent en met wie u goede en slechte tijden heeft doorgemaakt.

Maradona. Kun je Messi en de Nummer Tien met elkaar vergelijken, zoals velen

doen ?

‘Dat valt nog te bezien. Leo is nog geen Maradona. Hij is net begonnen en heeft nog een hele carrière af te leggen. Hij speelt op eenzelfde manier, maar je moet ze wel vergelijken omdat het publiek wil dat hij nu al zoals Maradona gaat spelen. Hij heeft de potentie om een van de allergrootsten te worden, maar we zullen moeten wachten. En hij moet gewoon doorgaan met spelen zoals hij tot nu toe gedaan heeft, doorgaan met genieten van de bal.’

Als Messi het over u heeft, herhaalt hij keer op keer dat u hem van-af het begin heeft laten spelen doorhem veel vrijheid te geven.

‘Halverwege de helft van de tegenstander heeft Messi altijd de vrijheid nodig om te gaan waar hij naartoe wil, vrijheid om zijn acties te verzinnen, om te spelen zoals alleen hij dat kan, om te omspelen, schijnbewegingen te maken en om te kunnen schitteren. Grote spelers horen te kunnen schitteren.’

Brons en zilver

17 december 2007

Laten we het eens proberen met cijfers: 1 doelpunt in 8 wedstrijden in zijn eerste seizoen in het eerste elftal; 7 doelpunten in 23 wedstrijden in seizoen 2005-2006; 15 doelpunten in 31 wedstrijden - waaronder de competitie en de Champions League - in seizoen 2006-2007; 8 doelpunten in evenzoveel ontmoetingen aan het begin van seizoen 2007-2008; 21 doelpunten in 22 wedstrijden sinds hij in maart 2007 de hattrick tegen Real Madrid maakte. Maar cijfers alleen doen geen recht aan Leo's ontwikkeling. We kunnen beter eens kijken naar de krantenkoppen:

‘Messi telt voor tien’ - *El Pais*, 20 september 2007

‘Messi komt van messias’ - *Marca*, 23 september 2007

‘Messi heerst’ - *El Mundo*, 23 september 2007

‘En weer een paar van Messi’ - *El Periódico*, 27 september 2007

‘Messi is een kaartje meer dan waard’ - *La Vanguardia*, 30 september 2007

‘De koning van deze competitie is Messi’ - *Marca*, 8 oktober 2007

‘De onweerstaanbare opstanding van Messi’ - *Sport*, 9 oktober 2007

‘Het mambovoetbal van Messi’ - *Mundo Deportivo*, 9 oktober 2007

‘Messi doet wat vroeger alleen Maradona kon’ - *As*, 18 oktober 2007

En niet alleen de koppen van elke sportpagina bejubelen het spel, de gratie, de 'verlichting en inspiratie' van de Argentijn die alles wat hij aanraakt in goud doet veranderen. Ook de commentaren van trainers, tegenstanders, Spaanse en Argentijnse voetbalkenners hebben het over zijn stormachtige ontwikkeling. Men heeft het over 'een voetballer zonder limiet' en wijst erop dat Messi, door zijn instelling, in staat is 'om risico's te nemen én hoofdrolspeler te zijn'. Er wordt gesproken over zijn loopsnelheid: 4,5 stappen per seconde tegenover de 4,4 van Asafa Powell, de Jamaicaanse sprinter die op 9 september 2007 in Rieti het wereldrecord op de 100 meter op 9,74 seconden zette. Er wordt gediscussieerd over zijn lage zwaartepunt, dat hem in staat stelt de bal net zo makkelijk aan te nemen en mee te nemen als het op televisie lijkt. En van alle kanten klinken er vergelijkingen met de Nummer Tien.

In een exclusief interview met *Marca* spreekt Diego, over wie iedereen het heeft, het ook niet tegen; hij geeft alleen maar aan dat 'waar Rijkaard Messi aanvoelt, ontslaat Laporta hem'. En Victor Fernandez, de trainer van Zaragoza, zegt na een zware nederlaag wat velen denken: 'Waarschijnlijk is Messi de beste speler ter wereld.'

Het regent loftuitingen. En omdat er nog maar weinig tijd te gaan is tot de nominaties voor de Gouden Bal van *France Football* én de nominaties van de **FIFA** World Player, doen er steeds meer geruchten over de verkiezing de ronde. 'Messi zit Kaka op de hielen,' schrijft *La Vanguardia*. 'Messi mikt op de Gouden Bal. Zijn acties en zijn doelpunten met Barga en Argentinië zorgen dat hij een van de favorieten is,' kopt *Marca*. Het seizoen verloopt in het voordeel van de Vlo, al is iedereen

zich ervan bewust dat Kaka de favoriet is, en waarschijnlijk de prestigieuze prijs al in zijn binnenzak heeft zitten. Maar dat maakt Leo niet uit, het is beter nog meer redenen voor zijn kandidaatschap aan te dragen. In de tussentijd, als iedereen op de ontknoping wacht, wordt Messi de Bravo toegekend, de prijs die het Italiaanse tijdschrift *Guerin Sportivo* toekent aan de beste speler onder 21 op de Europese velden. Leo is de eerste Argentijn die deze prijs wint en de derde speler van Barcelona, na Guardiola en Ronaldo. Het is 25 november. Precies een week later houdt Ricardo Izecson Dos Santos Leite, ook wel bekend als 'Kaka' (een bijnaam die zijn broer hem gegeven heeft), de Gouden Bal in de lucht. Messi wordt derde. Hij wint brons met 255 stemmen. Voor hem staat de Portugees Cristiano Ronaldo - met 22 stemmen meer -, terwijl Kaka het gehaald heeft met niet minder dan 444 stemmen.

De Braziliaan, lid van de Kerk van de Wederopstanding, dankt God 'voor het geluk dat hij zich aan dit beroep mag wijden'. Hij gelooft dat de overwinning van Milan in de Champions League en zijn prijs als topscorer in de Europese competitie de redenen zijn waarom hij boven zijn tegenstanders geëindigd is. Over Leo zegt hij: 'Hij representeert balbehandeling en -controle. Hij is jong en heeft heel veel

talent. Ik vind hem erg goed.’ Het verschil? ‘Messi heeft simpelweg dit jaar geen enkele belangrijke titel gewonnen, de Spaanse Liga noch de Champions League, en dat heeft tegen hem gewerkt.’

Deze scène herhaalt zich twee weken later in het **FIFA World Player Gala 2007**. Er is alleen een klein verschil, dat een van de hoofdrolspelers erg nerveus maakt. Kaka wint opnieuw goud, met 1047 stemmen, hij is volgens zijn collega’s de Beste Speler; Leo stijgt naar zilver (504 stemmen), ten koste van Cristiano Ronaldo, die met 426 stemmen genoeg moet nemen.

Het is grappig om te zien wat er in de zaal gebeurt. De presentator kent de tweede prijs aan Messi toe en de derde aan Ronaldo. De twee staan op hetzelfde moment op om naar het podium te gaan. Messi knoopt zijn smoking dicht. Het is zijn eerste keer dat hij in pak gaat en hij ziet er beslist een beetje onbeholpen uit in deze gelegenheidskledij. Op het podium van het Zürich Opera House reiken Joseph Blatter, de president van de **FIFA**, en Pelé de prijzen uit. Cristiano Ronaldo is de eerste die her en der handjes schudt. Hij groet de Braziliaan en pakt zonder te twifelen de zilveren trofee voor de tweede plek. Blatter moet hem erop attenderen én overreden: ‘Messi, die is voor Messi.’ De omroeper herhaalt de uitslag van de stemmen en vraagt hun of ze de trofeeën willen omruilen. Het is een beschamend moment dat de omroeper snel oplost met: ‘Goed geprobeerd, maar niet gelukt,’ waarmee hij Cristiano Ronaldo aanspreekt.

De twee wisselen van plek voor de foto en de ceremonie kan normaal voortgezet worden.

‘Blatter zei dat die voor mij was; dus toen ik hem ging pakken, bleek het de trofee voor Cristiano te zijn, en had hij de mijne,’ verklaart Leo later het gebeurde. Wanneer hem gevraagd wordt hoe hij zich voelt, antwoordt hij: ‘Ik ben er echt blij mee dat zo veel mensen op me gestemd hebben, en dat zij me deze prijs gegeven hebben. Voor de uitslag was het al prachtig dat ik tussen de beste drie stond. De tweede plek maakt het nog mooier. Het was voor mij allemaal nieuw, ik heb dus gewoon rondgekeken en genoten.’

Leo Messi had bijna niet aanwezig kunnen zijn. De blessure van de afgelopen zaterdag in Mestalla had zijn aanwezigheid bij het gala in gevaar gebracht. Maar op het laatste moment geven de artsen toch groen licht, zodat de blaugrana-afvaardiging naar Zürich afreist. Zij wordt geleid door Joan Laporta, die uit naam van **FC Barcelona** de Fair Play Award van de **FIFA** in ontvangst mag nemen. Jorge en Rodrigo reizen met Leo mee.

Twee dagen later, in Barcelona, hebben de vader en de broer tijd om te praten over de reis naar Zwitserland, over de prijzen en over de kampioen die ze zo goed kennen. Teleurstelling omdat het goud aan zijn neus voorbij is gegaan? ‘Alleen al het feit dat hij met zijn twintig jaar tweede en derde van de wereld is geworden, betekent dat Leo een groot voetballer is. Hij heeft tijd genoeg, als hij zo blijft

spelen, om eerste te worden,' zegt Jorge, die een slokje thee neemt. 'Eerlijk, had u verwacht dat uw zoon op zo'n hoog niveau zou kunnen spelen?' 'Nee, ik had nooit verwacht dat hij het zover zou schoppen. Ik had mijn geld op Rodrigo gezet, die een heel goede aanvaller was. Hij groeide op bij Newell's, speelde bij Central Córdoba, was zelfs even reservespeler in de Argentijnse Primera División, maar had toen een motorongeluk waardoor hij een jaar aan de kant stond. Daarna doorliep hij een stage in Chili en heb ik hem naar Spanje gehaald om te zien of ik een Spaans of ander Europees team voor hem kon vinden.'

'Het verschil,' merkt Rodrigo op, 'is dat Leo een kwaliteit heeft die ik niet had: hij heeft doorzettingsvermogen; hij heeft heel veel offers gebracht om te worden wie hij is. En ik had dat niet zo. Ik ben veel minder uitgesproken.' Maar wie heeft Leo dan die passie voor de bal meegegeven? 'Ik ben nooit een van die gefrustreerde voetballers geweest die willen dat hun zoons koste wat het kost kampioen worden. Dat heb ik nooit nagestreefd. Mijn schoonmoeder bracht Rodrigo en Leo naar het veld, niet ik,' verkondigt Jorge. 'Het klopt wel dat ik hem een jaar lang bij Grandoli getraind heb, maar ik was daar nooit echt zijn trainer. Ik hield er gewoon van zijn acties te zien.'

Van wie komt dan die passie? 'Toen ik nog speelde, hield ik wel ook echt van voetbal,' zegt Jorge. 'Ik stond op met voetbal en ik ging naar bed met voetbal, het kan zijn dat ik hem dat meegegeven heb.'

'Toen mijn broer vijf, zes jaar oud was,' legt Rodrigo uit, 'kon je hem met niets zo blij maken als met een bal. Hij was zoals alle kinderen gek op voetbal. Maar hij is trouw weten te blijven aan die liefde en heeft zijn kinderdroom nagestreefd. Omdat hij alleen maar blij te maken was - en is - als hij kon voetballen.' En wat doet een vader die de zaakwaarnemer van zijn zoon is geworden? 'Ik moet hem voor zijn eigen bestwil beschermen tegen de verwachtingen van mensen die hem kunnen schaden. In deze wereld zijn veel mensen die te vertrouwen lijken en toch kwaad in de zin hebben. Het is niet makkelijk, dat heb ik moeten leren, ik heb me ook weleens vergist, maar beetje bij beetje heb ik het onder de knie gekregen.' Hoe is hun vader-zoonrelatie dan? 'Goed. Al hebben we weleens meningsverschillen. Ik probeer niet te veel op zijn huid te zitten. Dat heeft hij namelijk nodig. Ik heb liever dat hij jongens van zijn generatie om zich heen heeft, zijn broers, zijn vrienden, zoals zijn neef Emanuel of Luca Scaglia, die bij Newell's speelt. Ik wil niet dat mijn zoon denkt: wat een zeurpiet. Als hij raad nodig heeft, dan geef ik hem die, wil hij die niet, dan probeer ik hem nergens toe te dwingen. Ik zeg hem dingen en zie dat hij daar vaak naar luistert. Geld? Contracten? Daar hebben we het bijna niet over, we praten meer over voetbal van hier of over de teams uit Argentinië, zoals we doen als we onder vrienden zijn.'

En hoe is hij voor zijn oudere broer? 'Ik heb de eerste jaren hier in Barcelona met Leo gewoond. Het was niet makkelijk, en we verveelden ons vaak,' vertelt Rodrigo, 'het waren trieste dagen, die voorbij gingen door films te kijken of op de PlayStation te spelen. Daarna is beetje bij beetje ons leven veranderd. Hij houdt er soms

van na het trainen uit eten te gaan.’ En ’s avonds? ‘Hij houdt niet zo van stappen. Ik hou daar wel weer van. Hij houdt meer van iets gaan drinken en praten. Hij is vaak bij ons, en dan houdt hij Agustfn bezig, mijn oudste. Maar mijn dochter vindt hij ook prachtig. Hij houdt ook erg van het eten dat mijn vrouw Florencia klaarmaakt - zij strijdt met mijn moeder over wie de beste kip of de beste *empanadas* klaarmaakt.’

Een vraag voor het hoofd van het gezin: heeft al het geld uw zoon of uw familie niet veranderd? ‘We lopen niet met luxeproducten te koop. Leo heeft een villa in Castelldefels: twee verdiepingen, vier slaapkamers, een tuin en een klein zwembad. We leven nog altijd zoals we vroeger deden, maar de mensen die ons zien, denken dat we veranderd zijn; integendeel, zij zijn de personen die zich anders gedragen. Ze bekijken ons anders. Er is veel jaloezie jegens een jongen die ver is gekomen. Het geld dat Leo verdient bewaren we voor hem zodat hij en zijn familie later nooit in moeilijkheden zullen komen.’

Een laatste vraag over de toekomst van zijn zoon. ‘Ik heb alle vertrouwen in hem. Hij zal nog groeien, nog veel beter worden.’ Beter dan Maradona? ‘Er is maar één Diego. Leo is anders, en de tijden zijn anders. Laten we hopen dat hij de Nummer Tien benadert, of dat hij dezelfde prijzen kan winnen.’

Hij denkt met zijn lichaam

Gesprek met Roberto Perfumo, ‘de Maarschalk’

De obers en de klanten van La Biela kennen hem goed. Sommigen stoppen om hem te groeten en vragen wat hij denkt over recente gebeurtenissen. Na her en der zijn mening te hebben gegeven, komt de Maarschalk, voormalig back van River, Racing en Cruzeiro, een van de beste Argentijnse verdedigers aller tijden, verslaggever én sociaal psycholoog, eindelijk bij ons zitten om zijn kop koffie te drinken. Aan de muur hangen foto’s van autocoueurs als Juan Manuel Fangio, Froilan Gonzalez en Manuel Galvez, die in de jaren vijftig en zestig geregeld naar deze bar kwamen, die gelegen is tegenover de begraafplaats van La Recoleta in Buenos Aires. Dat waren andere tijden. Nu wordt er vooral over voetbal gepraat.

Wat is uw mening over Lionel Messi?

‘Technisch gezien is hij een van de weinige spelers ter wereld die de bal zonder te kijken aan hun voet kunnen houden. En dat zorgt ervoor dat hij zijn tegenstander, maar ook zijn medespelers in de gaten kan houden en dus onverwachte voorzetten kan geven. Dit allemaal omdat hij een goed overzicht houdt. Hij blijft op hoge snelheidbewegen. Hij heeft een fantasie in het spel, is creatief, en steeds wanneer hij erin slaagt een bal af te nemen en voor een tegenstander opduikt, gebeurt er weer iets nieuws. Iedereen hoopt dan dat er iets gebeurt. En dat komt ook meestal uit. Daarbij vind ik dat Messi met zijn lichaam denkt.’

Wat wil dat zeggen?

‘Dat hij uit lichaam en geest is opgebouwd. Alles samen. Hij heeft dezelfde gave als

Pelé, Maradona of Di Stéfano. De snelheid waarmee de hersenen zijn benen sturen. Messi denkt iets en meteen doet zijn lichaam het. Snapt u? Zien waar de keeper staat en meteen tussen de twee palen mikken gebeurt bij hem intuïtief, niet door erover na te denken.'

Nu u Maradona heeft aangehaald is het logisch dat ik u vraag naar de vergelijkingen die mensen steeds maar weer tussen de twee spelers maken.

‘Nadat Pelé gestopt was met voetbal, duurde het vierentwintig jaar voor Brazilië opnieuw wereldkampioen werd. Wij zitten nog altijd met onze gedachten bij Maradona. En we hopen allemaal dat er eens een nieuwe redder, een nieuwe messias opstaat die ons naar volgende kampioenschappen zal leiden. Messi kan die vergelijking aan, maar hij heeft tijd nodig, hij moet zijn gaven nog verder ontwikkelen, nog sterker worden dan zijn tegenstanders.’

Zwakkepunten?

‘Hij heeft nog een jeugdzonde: hij weet niet altijd hoe hij de beste keuze moet maken. Soms is een kapbeweging noodzakelijk, soms een pass, en het is niet nodig een beweging keer op keer te blijven proberen als die niet lukt. Dan is het vaak beter om een simpelere, effectievere oplossing te kiezen. Hij zal ook wel leren dat het de bal is die het werk moet doen. Het zijn dingen die je leert naarmate je meer ervaring krijgt en ouder wordt.’

Behoort Messi al tot de grote namen?

‘Hij is een eenvoudige, heel nederige jongen die zeer veel bewondering wekt bij jonge voetballertjes.’

Waar ligt dat aan?

‘Aan zijn instelling, aan hoe hij eruitziet. Ik vind dat hij op een cavia lijkt. Maar je moet er ook zijn natuurlijke kracht om de bal aan zijn voeten te laten plakken bij tellen. Hopelijk verliest hij nooit die liefde voor de bal. Alleen zo wordt hij eens de beste voetballer ter wereld.’

Nu u al een voorspelling gemaakt heeft, laten we het eens hebben over de toekomst envoorlover de risico's.

‘Geld. Hij moet zorgen dat hij daar niet aan toegeeft. Met miljoenen euro's op je bankrekening is het moeilijker nog op te laden voor hardlooptrainingen, voor gewone trainingen, voor het spelen in de kou, in de regen, in de sneeuw. Ik hoop dat hij geen reclame-icoon wordt als Beckham; het risico daarvan is dat hij de passie voor het spel verliest. En ik hoop dat hij nooit dat “amateurisme” verliest, de gewone zin om te spelen die Pelé en Maradona altijd gehad hebben. Messi zijn is niet makkelijk, het zal heel wat hoofdpijn opleveren, neem dat van mij aan. In ieder geval is hij nu bezig met het bereiken van de top. Het moeilijkste is wanneer hij daar is aangekomen en het niveau vast moet zien te houden. Kijk maar naar Ronaldinho.’

Dus...

‘Juan Manuel Fangio zei altijd: “Zodra je in een neerwaartse spiraal terecht komt, is er geen enkele manier om af te remmen.” Dat gebeurt nu met Ronaldinho. Wanneer het slecht met je begint te gaan, zeg je meestal: niets aan de hand, ik kom wel weer op mijn oude niveau. Maar je zorgt niet goed voor jezelf, je concentreert je niet, iedere dag word je in twijfel getrokken, je omgeving helpt je niet, want kampioenenvrienden zijn de slechtste vrienden die er bestaan, en je familie kijkt even schaamteloos toe terwijl jij steeds dieper zakt zonder dat je kunt remmen. En zonder dat je het merkt schrijft de tijd door. Een les die Messi zich moet zien te herinneren wanneer hij de top bereikt heeft.’

De lange weg naar het goud

22 mei 2008

‘Ik ben erg enthousiast omdat het het Argentijns elftal is. En ik heb altijd gezegd dat ik voor mijn nationale elftal wil uitkomen. Daarbij zijn het de Olympische Spelen... de kans die een speler maar één keer in zijn carrière krijgt, als hij die al krijgt. Of niet soms? Ik heb de mogelijkheid er misschien bij te zijn, en ik zou die heel graag willen grijpen. Of ik in conflict kom met de club? Dat geloof ik niet. Ik geloof dat de club begrijpt wat ik denk en... Nee, datlevert geen problemen op.’

Het is iets over halftwee ’s middags op deze grijze donderdag. In het Hotel Hesperia Tower in Barcelona, dicht bij luchthaven El Prat, is het erg druk. Het is de eerste dag van het trainingskamp van het Argentijns elftal onder 23. Het begin van een olympisch avontuur voor de jongens die door Sergio ‘De Tsjech’ Batista getraind worden. Het is de sfeer van ontmoetingen, van het weerzien tussen voetballers, tussen voetballers en trainers, tussen voetballers en journalisten, die al een tijdje in de hal van het hotel staan te wachten om interviews te kunnen afnemen.

Na een eerste, uitputtende training volgt een wandeling naar de eetzaal vol witte overhemden; na het eten is er een pers-conferentie in de enorme zaal. In principe zal het alleen maar over Catalonië-Argentinië gaan, de vriendschappelijke wedstrijd die twee dagen later gespeeld zal worden, op zaterdag 24 mei, in Camp Nou. De pers verkoopt het als de wedstrijd tussen de twee allerjongste sterren van Barga. Aan de ene kant Lionel Messi; aan de andere Bojan Krkic. Maar de zeventienjarige jongen uit Linyola zal niet op het veld staan. Pere Gratacós, de Catalaanse bondscoach, heeft er de voorkeur aan gegeven hem niet op te roepen om hem niet in een moeilijke situatie te brengen, nadat Bojan - door vermoeidheid te fingeren - Luis Aragónés afgewimpeld had toen die hem vroeg tijdens het Europees Kampioenschap voor het Spaanse elftal uit te komen. Leo is er wel en hij wordt de hoofdpersoon in een verzilverde bijeenkomst vol Catalaanse en Argentijnse journalisten. De Tsjech zit naast hem en bekijkt hoe de verslaggevers hem met vragen overladen, vooral over de huidige situatie bij Barga: de nieuwe trainer, het mogelijke vertrek van Ronaldinho en Deco, twee ploeggenoten met wie hij goed bevriend is, tot aan het thema van de Olympische Spelen. De Rosarino spreekt zich eerlijk uit. Hij wil graag naar Peking. Hij gelooft niet dat het hem kwalijk zal worden genomen als hij de voorrondes van de Champions League met Barga (12 of

13 augustus de heenwedstrijd, en 26 of 27 augustus de terugwedstrijd, tegen een nu nog onbekende tegenstander) zal missen. Integendeel, hij vindt 'dat Barcelona niet alleen van mij afhankelijk is om wedstrijden te winnen. Ze willen graag een team vormen dat in staat is alle titels te winnen. En als er dan eens een speler uitvalt, geloof ik niet dat dat iets uitmaakt.' Hij is ervan overtuigd dat zowel de club als de toeschouwers zijn beslissing zullen begrijpen.

Hij vergist zich. En niet zomaar een beetje. Dat merkt hij meteen als hij het commentaar in de zaal hoort. Waar de journalisten die uit Buenos Aires zijn gekomen tevreden zijn met de opstelling van Leo, blij dat hij zijn olympische droom heeft uitgesproken en nog eens zijn wens om goud te winnen met la albiceleste heeft herhaald, blijken de Catalaanse journalisten erg kwaad. Ze hebben net twee zwarte seizoenen met de club meegemaakt. De ene na de andere titel ging verloren; sommige sterren doofden en van andere, zoals Ronaldinho, had men al maanden niet meer gehoord; Frank Rijkaard, de trainer die vijfjaar lang het orkest geleid had, werd ontslagen; de sterspelers die de club de Champions League en de competitie hadden geschonken vertrokken; kortom: Barga, als club en als team, doorloopt een kritieke, erg instabiele periode. Het blijkt in zo'n moment moeilijk Leo's beslissing te accepteren. 'Barcelona speelt dit jaar de voorrondes van de Champions League en hij is er niet bij? Wie betaalt hem dan wel niet, Barga of de Argentijnse Bond?' En het ophanden zijnde mega-contract van acht miljoen euro per jaar dat de jongen uit Rosa-rio zou willen tekenen wordt erbij gehaald. Maar er is meer: 'Messi is de speler rondom wie een kampioensteam gebouwd moet worden, en hij zegt zomaar "doei" en vertrekt naar China. Wat gebeurt er als hij geblesseerd terugkeert, zoals dat twee keer eerder gebeurd is? Wie betaalt dat dan?'

Dit alles, en veel meer, is in de hal van Hotel Hesperia te horen. Maar weinigen kunnen er vrede mee hebben dat de toekomstige nummer tien van Barga (iedereen gelooft dat hij het shirtje van Ronaldinho over zal nemen), de speler die zo gemist werd in de lange weken waarin veel fout ging, hun op die manier de rug toekeert.

De dagen erna vermenigvuldigen de krantenkoppen over Leo's verklaringen zich. Maar er zijn ook journalisten die het standpunt van de Vlo begrijpen. En in veel stukken wordt het reglement aangehaald: 'In dit geval mag Barga Messi niet tegenhouden, want hij is jonger dan drieëntwintig,' schrijft *Sport*.

In de kantoren van Camp Nou legt de directie zich er niet bij neer. Leo kan niet gemist worden in de voorrondes van de Champions League. Per direct wordt het reglement erop nageslagen, om te zien of er een mogelijkheid bestaat om de speler niet aan het Argentijns elftal af te hoeven staan. Jorge Messi, Leo's vader, die een paar dagen later met Txiki Begiristain praat, de technisch directeur van Barga, verklaart: 'Leo zal zijn verplichtingen nakomen. Hij wil niet dat er sancties tegen hem komen, van geen van beide kanten.' Kortom: de beslissing om naar de Olympische Spelen te gaan zal zijn zoon niet in zijn eentje nemen. Als de

Catalaanse club een manier vindt om hem niet te laten gaan, zal Lionel zich terugtrekken en de olympische droom vaarwel zeggen.

Dit is nog maar het begin van een strijd tussen de **AFA** en Barcelona, die twee maanden lang zal doorgaan. In de tussentijd vertrekt Leo - na de vriendschappelijke wedstrijd tegen Catalonië te hebben gespeeld (beslist door Pocho Lavezzi, met een van zijn typische doelpunten) - met haast naar Argentinië. Coco Basile en het Argentijns elftal wachten op hem. Het programma bestaat uit een minitour door het Amerikaans continent plus twee kwalificatiewedstrijden voor het wereldkampioenschap van 2010. Eerst behaalt Argentinië een belangrijke overwinning op Mexico; daarna speelt het in het Giants Stadium te New Jersey met 0-0 gelijk tegen de Verenigde Staten. En dan volgen de wedstrijden die ertoe doen: in het Monumental-stadion tegen Ecuador, en in het Mineirao-stadion van Belo Horizonte tegen Brazilië. La albiceleste kan niet schitteren: het speelt twee keer met moeite gelijk.

Als de verplichtingen met het nationaal elftal voorbij zijn, heeft de Rosarino eindelijk tijd voor vakantie. En voor promotionele activiteiten, zoals op 28 juni in het Monumental de Maturm-stadion, wanneer hij samen met Ronaldinho de tweede benefietwedstrijd tussen 'de vrienden van Messi' en die van Ronaldinho speelt. Het duel eindigt in 7-7 en in het afscheid van twee teamgenoten.

Op 2 juli openbaart Sergio Batista de lijst van achttien spelers die op de Olympische Spelen uit zullen komen. Leo Messi staat erop. Het kon weleens het einde van de discussie betekenen. Ook Julio Grondona, de voorzitter van de **AFA**, bevestigt dit: 'Argentinië rekt op Messi, omdat de **FIFA** voorschrijft dat een speler tijdens de Olympische Spelen uit moet kunnen komen voor zijn land. Als we Messi niet mogen opstellen, dan heb ik geen elftal, en als ze hem niet toestaan hiernaartoe te komen, dan scheppen ze een precedent dat zal zorgen dat andere teams ook hun spelers thuislaten. En we willen niet dat dat gebeurt. Daarbij is het niet vreemd dat hij voor Argentinië uit wil komen: Barcelona heeft hem al het hele jaar en er zijn maar weinig kampioenschappen waar hij met het Argentijns elftal in mag uitkomen.'

Duidelijke taal. Toch heeft Barcelona niet de intentie om zo makkelijk de witte vlag te hijsen. 'We hebben geen toezeggingen gedaan, alleen maar gesprekken gehad met de **AFA** en uiteindelijk zullen we de reglementen opvolgen. Als die ons beschermen, dan zal Messi in de voorrondes van de Champions League uitkomen,' geeft Begiristain aan.

Op 15 juli begint het nieuwe seizoen in Barcelona. Met Pep Guardiola en zonder Ronaldinho. De Braziliaan moet alleen nog de medische tests ondergaan voordat hij het shirt van Milan aan kan trekken. Een transfer die hem in staat stelt naar de Olympische Spelen te gaan. Barga zou geweigerd hebben, want Ronaldinho is ouder dan de leeftijdsgrens en de **FIFA** verplicht clubs niet spelers ouder dan

drieëntwintig jaar af te staan. Maar de club van Berlusconi gaat op zijn wens in. Wat een geluk heeft hij, moet Leo denken, die niet weet wat het lot voor hem in petto heeft. De club praat er met hem niet over, het overleg vindt tussen Barcelona en de AFA plaats. 'En Leo,' zegt Celia, zijn moeder, 'praat niet en vraagt niet. Hij wacht alleen op wat zij zullen zeggen.' Op dit moment zit hij in Saint Andrews, Schotland, waar Barga zijn voorbereidingswedstrijden zal spelen. Het is 21 juli en twee dagen later zou Messi in Tokio moeten zijn, bij de olympische selectie: op 29 juli staat er een vriendschappelijke wedstrijd tegen Japan op het programma. Maar Barga is het er niet mee eens. Ze hebben de Argentijnse bond gevraagd de jongen pas vrij te hoeven geven na de Amerikaanse tour en na de eerste wedstrijd van de voorronde van de Champions League. Uiteraard alleen als het resultaat het toelaat. Messi zou de eerste drie groepswedstrijden van de Olympische Spelen missen, maar zou dan, mits Argentinië zich plaatst, mee kunnen doen in de kwartfinale. Het is een voorstel dat de AFA niet wil overwegen. Het enige waar ze mee akkoord zouden kunnen gaan, is dat Messi een deel van de seizoensvoorbereiding van Barga meemaakt, zolang hij maar op tijd terug is voor de eerste wedstrijd van de Spelen. De mogelijkheid dat Messi niet naar de Olympische Spelen gaat, overwegen ze niet eens. Ze menen dat Barga er geen zin in heeft met hen, met de FIFA en vooral met de speler in botsing te komen, die duidelijk aangegeven heeft dat hij de Olympische Spelen mee wil maken.

Op 23 juli spreekt Joseph Blatter zijn steun uit voor de speler: 'Het vrijgeven van spelers onder de drieëntwintig jaar is voor clubs altijd verplicht geweest. Dit principe gaat ook op voor Peking 2008,' zegt de president van de FIFA, en hij voegt eraan toe: 'Het tegenhouden van spelers onder de drieëntwintig jaar voor een eindtoernooi zou je kunnen opvatten als een aanslag op de olympische gedachte.' Maar het laatste woord over de kwestie is nog niet gesproken, want de LFP spreekt dit argument tegen: 'Er bestaat geen enkele juridische verplichting om voetballers af te staan. Het olympisch toernooi voor **mannen is, in tegenstelling tot dat voor vrouwen, niet opgenomen in de door de FIFA vastgestelde internationale agenda 2008-2014.**'

Deze heen en weer gaande discussie zorgt ervoor dat Lionel het moeilijk heeft. Hij is nerveus; 'een beetje raar', zeggen zijn ploeggenoten. Zozeer dat hij tijdens een training op Schotse grond, na een forse tackle, met Rafa Marquez in discussie raakt. Pep Guardiola moet tussenbeide komen om de gemoederen te sussen en om de geïrriteerde Leo te vragen dit eens en voor altijd te laten. Het is niets, iets wat vergeten moet worden, maar toch raakt het de nieuwe trainer van Barga. Guardiola roept de jongen naar de kant, hij praat met hem, wil weten wat er scheelt, waarom hij chagrijnig is, waarom hij niet tevreden lijkt. Zo wil hij hem niet kennen. Hij wil hem tevreden met de bal aan zijn voet bij Barga zien spelen. Hij heeft maar een paar woorden nodig om Leo aan het praten te krijgen. Die zegt dat hij naar Peking wil, waarop Guardiola hem belooft te doen wat hij kan. En hij neemt de touwtjes in handen na een eerste vriendschappelijke wedstrijd tegen

Hiber-nian (6-0 voor Barga, met een formidabel doelpunt van de Vlo).
'Uiteindelijk,' verklaart Guardiola, 'is Leo de speler die hieronder te lijden heeft. We zijn twee of drie weken verder en de een zegt dit en de ander dat. Blatter zou in de reglementen moeten kijken en een beslissing moeten nemen: óf hij blijft bij ons, óf hij gaat naar de Olympische Spelen.' Ondanks de oproep laat de beslissing van de **FIFA** nog zes dagen op zich wachten. In de tussentijd speelt Barga een tweede vriendschappelijke wedstrijd - tegen Dundee United -, waarin Messi drie keer scoort. En ook Joan Laporta, de voorzitter van Barcelona, laat weer van zich horen als hij het standpunt van de club verwoordt en het voorstel aan de **afa** weer aanhaalt: in het geval de **FIFA** een voor Barcelona negatief oordeel vel, zal **de club 'zich naar het juridisch bureau van de tas begeven zodat zij over onze eisen mogen beslissen'**.

Kort samengevat: de discussie gaat door. Nog maar één week voor Argentinië zijn eerste wedstrijd op de Spelen moet afwerken en nog is niet bekend of Leo zal gaan. De websites van Argentijnse en Spaanse kranten staan vol met polls: 'Vindt u dat de selectie op Messi moet wachten?' vraagt *Clarín* haar lezers. Degenen die geïrriteerd raken door de culebrón, antwoorden nee: zeventig procent. Negenentwintig procent vindt dat ze moeten wachten.

'Wat moet Barga met Messi doen? Hem laten uitkomen op de Olympische Spelen of hem oproepen voor de voorrondes van de Champions League?' vraagt *El País* aan de andere zijde van de oceaan. Drieënzeventig procent vindt dat Messi naar de Spelen moet.

Op dinsdag 30 juli praat Leo zelf voor het eerst. Zijn stilte heeft veel verschillende reacties opgeroepen. Gabriel Batistuta beschermt hem: 'Hij doet er goed aan te zwijgen, want ook na de Spelen zal hij weer bij Barcelona en bij de Argentijnse selectie aan de slag moeten.'

Maradona daarentegen valt hem aan: 'Hij moet voor zichzelf kiezen. Het is een moment om naam te maken. Het is een prachtige mogelijkheid om te groeien. Barcelona zal wel op hem wachten. Daarom hebben ze hem het shirtje met nummer tien gegeven: omdat ze van hem houden. Dat gaven ze hem niet omdat hij een filmster is, maar omdat hij een fenomeen, een grote voetballer is.' En aan de andere kant staat zijn familie, die niet weet welke kant ze moet kiezen. Dat bevestigt Jorge Messi: 'Het is duidelijk een vorm van belangenverstrengeling en één speler is daarvan de dupe. Mijn zoon wordt gebruikt als levend schild. Over een jongen van eenentwintig hoef je toch geen rechtszaak te beginnen die ik weet niet tot wanneer zal lopen? Het is waanzin dat een speler keuzes moet maken. Het kan gewoon niet zo zijn dat tussen de mensen die de touwtjes in handen hebben geen overeenkomst bereikt kan worden, terwijl wij niet weten waar we aan toe zijn.' Voordat Leo naar Florence afreist, waar zijn team een vriendschappelijke wedstrijd tegen Fiorentina speelt, zegt hij eindelijk wat hij denkt en wat hij van plan is te doen: 'Als de **FIFA** zegt dat ik niet hoef te gaan, ga ik niet; als ze zeggen

van wel, vertrek ik zonder op het **tas** te wachten. Want als ik daar nog op wacht is het te laat voor mijn teamgenoten en de technische staf van de Argentijnse selectie.'

En de **FIFA** zegt een paar uur later dat Messi naar de Spelen hoort te gaan. 'De hoogste rechter van de Statutencommissie, Slim Aloulou (Tunesië), heeft bepaald dat het afstaan van spelers die jonger dan drieëntwintig jaar oud zijn, voor het man-nenvoetbaltoernooi in Peking 2008 verplicht is,' staat er op het communiqué uit Zürich.

Het bericht wordt in het Argentijnse kamp met veel opluchting ontvangen. 'Gelukkig is na zo veel discussie in ons voordeel beslist,' geeft Sergio Batista aan. Pep Guardiola laat na de wedstrijd tegen Fiorentina (3-1 voor Barga) weten: 'We zullen het zonder Messi moeten doen. Al heb ik het idee dat we met Messi sterker zijn. Als hij niet op tijd terug is, zorgen wij dat we ons plaatsen voor de Champions League. En als hij toch op tijd terug is zullen we hem met open armen ontvangen.'

Heel anders is de opstelling van de leiding van Barcelona, die niet van mening verandert en een klacht bij het **tas** indient. Maar voorlopig zal Leo, in plaats van op Amerikaanse tournee te gaan, naar China afreizen met de belofte dat als het **tas** in het voordeel van Barga beslist, hij meteen terug zal keren.

In Sjanghai, waar Leo op 1 augustus aankomt, lijkt hij zijn verloren rust weer terug te hebben. Hij lacht, eindelijk is hij weer eens gelukkig tijdens een training. Hij deelt zijn kamer, zoals hij dat op het wereldkampioenschap onder 20 van 2005 ook gedaan had, met Kun Agüero. Ze spelen urenlang met de Playstation en zetten cumbia op met het volume op zijn hardst. Ze kunnen het goed met elkaar vinden, zijn ontspannen, uitgelaten en doen wat ze willen. De Tsjech kan eindelijk ademen. De eerste keer dat hij Leo zag was in Barcelona, tijdens de wedstrijd tegen Catalonië. Ze trinden maar weinig, en ook onder ploeggenoten was er weinig tijd, maar nu bestaat er eindelijk de mogelijkheid een hechte groep te smeden. Batista heeft al lang geleden besloten hoe hij hem op het veld zal positioneren: 'Ik wil dat Messi meer centraal speelt en niet zo dicht langs de lijn zoals dat in Barcelona gebeurt. Zodat hij acties kan maken, vóór Riquelme en achter Agüero,' legt hij uit. De Vlo daarentegen vertelt de media over zijn droom: 'Voor mij en voor alle spelers moet het iets prachtigs zijn de titel te pakken. We zijn gekomen voor de gouden medaille. We gaan stap voor stap aan de slag en wie weet lukt het ons om het waar te maken.' Hij ontkracht dat er een probleem met Riquelme is (kort voor de kwalificatiewedstrijd voor het wereldkampioenschap tegen Brazilië klonken er geruchten over een aanvaring tussen de nummer 10 van de selectie en de jongen uit Rosario). Hij blijft erbij - al geloven maar weinigen hem -dat zijn relatie met Roman altijd goed is geweest. Over de controversie die zorgde dat hij lange tijd niet naar de selectie afreisde, zegt hij: 'Batista begreep me en mijn ploeggenoten ook. Zij hadden er geen enkel probleem mee even op me te

wachten. Ik deed wat ik moest doen. Laten we hopen dat dit probleem nu opgelost is.' Dat blijkt niet het geval.

Op 6 augustus, aan de vooravond van Argentinië-Ivoorkust, de eerste wedstrijd in groep A, stuurt het **tas** Barcelona een bericht. 'Het olympisch toernooi staat niet op de officiële kalender van de **FIFA** en daarbij is er door het algemeen bestuur van de FIFA nooit een besluit genomen dat clubs verplicht spelers jonger dan drieëntwintig jaar voor dit toernooi (aan nationale selecties) af te staan,' is er in de verklaring van het sporttribunaal te lezen. Toch staat er verder ook nog dat er 'naar een redelijke oplossing gezocht moet worden voor spelers die graag hun land willen vertegenwoordigen tijdens de Olympische Spelen'. Hoe reageren beide kampen hierop? Grondona antwoordt eerst: 'Messi gaat nergens heen.' Sergio Batista bevestigt: 'Morgen staat hij op het veld.' En Leo? Hij geeft geen verklaringen over deze uitspraak, maar lijkt, al was hij eerder bereid om weer naar Barga te reizen, toch niet van plan naar zijn oude nest terug te keren.

'Hij heeft me gezegd dat hij graag bij de selectie blijft en vraagt Barcelona of ze zijn situatie willen begrijpen,' verzekert de Tsjech. Begiristain lijkt niet ontvankelijk: 'Wij willen heel graag, ook uit naam van onze fans, dat Lionel Messi voor onze club uitkomt,' verklaart hij. Laporta, die blij is met de juridische overwinning, eist de onmiddellijke terugkeer van de speler. Maar Guardiola, die sinds Barcelona 1992 weet wat het is om een gouden olympische medaille te winnen, praat liever eerst met Leo. 'Ik wil hem aanhoren, en dan nemen we daarna een beslissing. Ik kan geen verklaringen geven voordat ik eerst de speler geraadpleegd heb.' Daarna hebben ze een lang telefoongesprek tussen New York (waar Barcelona zijn Amerikaanse tournee afsluit met een wedstrijd tegen Red Bulls) en Sjanghai. Leo Messi vraagt Guardiola om hem te helpen: hij wil in China blijven en meedoen aan de Olympische Spelen. Pep belooft om naar een oplossing te zoeken. Zo gezegd, zo gedaan. In de vergadering op een kamer van het Saint Regis Hotel, op de hoek van Fifth Avenue en 53* Street, overtuigt hij Laporta en Begiristain. Messi blijft in Peking. Niet zonder enkele voorwaarden te stellen. De eerste: een medische verzekering namens de afa voor het geval Messi zich blesseert. Het is eenzelfde voorwaarde waar Schalke 04 en Werder Bremen voor Rafinha en Diego om vroegen - de twee Brazilianen die in dezelfde discussie tussen hun clubs en de Braziliaanse bond terecht waren gekomen. De tweede voorwaarde is een 'persoonlijke belofte van Julio Grondona dat hij hem dit jaar in alle vriendschappelijke wedstrijden van de selectie met rust zal laten'. Guardiola belt Leo op om hem de beslissing van Barcelona mede te delen. Hij belt hem vanuit het vliegtuig, een paar minuten voordat hij in New York opstijgt. 'Je blijft. Geniet ervan,' zegt hij hem.

Op 7 augustus is de afvaardiging van de blaugranas opnieuw in Barcelona. Begiristain en Guardiola moeten een officieel bericht over de oplossing van het geval-Messi brengen. 'Hij zat in een moeilijke situatie en hij wilde zelf ook graag de seizoensvoorbereiding met ons afwerken,' zegt de trainer, 'maar toen hij in

Peking zat, vroeg hij me persoonlijk hem niet terug te roepen naar Barcelona. Ik voelde dat hij het emotioneel moeilijk had. Hij is erg onder druk gezet, net als zijn familie. Ik merkte dat hij zich heel ongemakkelijk voelde in deze situatie, en het had ook geen zin hem terug te roepen als hij met zijn hoofd nog in Peking zat. Na deze polemiek is het het beste als hij gewoon speelt, dat hij geniet, dat hij tevreden terugkeert. Het Barcelonees publiek weet dat we een buitengewone speler in huis hebben en dat hij wondermooie dingen zal laten zien wanneer hij terug is. Iedereen zal dit begrijpen.'

Een halfuur later betreedt Messi het veld - nummer 15 op zijn rug - om tegen Ivoorkust te spelen. En hij laat zien waarom het zo belangrijk was dat hij naar de Olympische Spelen ging. Aan het einde van de eerste helft ontvangt hij van Riquelme een pass over veertig meter, hij versnelt en schiet van net buiten het strafschopgebied de bal subtiel in het doel. Vijf minuten voor tijd, wanneer de stand 1-1 lijkt te blijven (Cissé had het tegendoelpunt gemaakt), neemt de Vlo een snelle vrije trap en kaatst met Roman, die hem in het zestienmetergebied aanspeelt. Messi schiet hard. De keeper van 'de olifanten' weet de bal van richting te veranderen, maar Lautaro Acosta, die gezorgd had dat het team zich voor de Spelen kwalificeerde, zet makkelijk de eindstand op het bord: 2-1.

Kort voor het eindsignaal wisselt Batista Leo en biedt het Chinese publiek de mogelijkheid voor hem te applaudisseren. Dat hebben ze al de hele wedstrijd gedaan, en wanneer zijn foto op het scherm van het Olympische Stadion verschijnt, begint het publiek, zonder er rekening mee te houden dat op dat moment het Argentijns volkslied klinkt, 'Messi, Messi' te scanderen. In de Volksrepubliek China is hij een van de allerbekendste sporters. Hij verkoopt goed - van shirtjes tot blikjes Pepsi - en de kinderen willen net zo zijn als hij. Die populariteit groeit tijdens de Spelen exponentieel. Zozeer dat hij in een onderzoek van de FIFA genoemd wordt als een van de bekendste sporters ter wereld. En aan het eind van de Spelen wordt hij op internetpagina MyBestPlay.com de meest gewaardeerde speler van het toernooi genoemd en naast atleten geplaatst als Michael Phelps - de koning van het zwembad - en Usain Bolt - de snelste man ter wereld.

We keren terug naar het moment na afloop van de wedstrijd. Nu praat Leo zelf en hij bedankt Guardiola. 'Hij was zelf speler en weet hoe een voetballer op dit soort momenten denkt,' zegt Messi. 'Hij wist dat ik me in een moeilijke situatie bevond en hielp me vanuit Barcelona, vanaf de eerste dag dat ik met hem praatte. Hij hielp me overal bij en ik ben hem daar erg dankbaar voor.' Dat hoofdstuk is eindelijk afgesloten, nu kunnen zijn gedachten ook naar Brazilië en naar zijn vriend Ronaldinho gaan - de andere grote titelkandidaat. 'Als we in de finale tegenover Brazilië komen te staan, wordt het erg moeilijk, omdat zij Ronnie hebben. Het is mooi een finale te winnen, maar nog mooier als dat tegen Brazilië is,' grapt de Vlo. Maar eerst volgt Australië, 'een moeilijke, sterke tegenstander, die sterk in de lucht zijn en die er een gesloten wedstrijd van zullen maken. Het

wordt erg lastig.’

En dat wordt het. Vijftien minuten voor het einde is de stand in het Olympisch Stadion van Sjanghai nog altijd 0-0. Argentinië speelt beter - in ieder geval in de eerste helft - en creëert kansen, maar Federici, de doelman van ‘de kangoeroes’, is moeilijk te verslaan. Dan volgen er enkele korte passes tussen Riquelme en Messi, Roman opent over links op Di Maria, die een gekruiste voorzet plaatst, waarna Pocho Lavezzi kan afronden. Het doelpunt betekent de overwinning.

Aan de andere kant van de wereld en twee dagen later wint ook het Barcelona zonder Messi: 4-0 tegen Wista Kraków in de heenwedstrijd van de voorronde voor de Champions League. De angst van Barcelona is meteen verdwenen. Maar laten we terugkeren naar China. La albiceleste, dat met één been al in de kwartfinale staat, vertrekt naar het olympisch dorp van Peking. Er zijn niet veel voetballers te vinden, maar ze ontmoeten wel veel andere sporters. ‘We waren aan ’t eten,’ vertelt Oscar Ustari, ‘toen we hem binnen zagen komen. Hij ging in de rij staan om eten te bestellen en daarna ging hij aan een tafeltje zitten. “Hallo, ik ben Kobe Bryant,” zei hij. Hij praatte in het Spaans, zocht Messi en praatte even met hem. Daar hebben we even gebruik van gemaakt om foto’s te schieten. Toen hij wegging deed hij alsof hij een hoed afzette, hij keek Leo in zijn ogen en zei hem: “Messi, jij bent de beste.” We waren verbluft. En ook Rafael Nadal kwam even kijken. Met Leo kun je niet even gaan wandelen; bij elke stap die je zet word je even aangehouden.’

Maar ze houden zich niet al te lang met de beroemdheden van over de hele wereld bezig. Vanaf nu moeten ze zich op Servië focussen.

De Tsjech geeft Leo zijn rust, houdt Riquelme en Agüero (als vermaning) buiten het elftal en zet ze op de bank. Zeven veranderingen, een omschakeling die toch een overwinning oplevert. 2-0 (doelpunten van Lavezzi - een penalty - en Buonanotte - uit een vrije trap); de negende opeenvolgende overwinning op de Olympische Spelen (Argentinië verbreekt het record dat Uruguay tachtig jaar eerder gezet had); en de winst in hun groep. Alleen de zestigduizend toeschouwers die naar het Stadion van de Arbeiders in Peking waren gekomen om Messi bezig te zien, klaagden. Tijdens de eerste helft roepen ze zijn naam; aan het eind van de wedstrijd, als ze merken dat de Vlo niet meer aan spelen toe zal komen, fluiten ze het Argentijns elftal uit. Na afloop wil de bondscoach er wel wat over zeggen: ‘Het Chinese volk moet begrijpen dat we hier zijn met maar één doel: de gouden medaille te winnen. Vandaag bleef niet alleen Messi op de bank, ook Riquelme, Agüero en Garay. Ik vond dat het beste voor Argentinië. Dat is jammer voor degenen die boos worden. Ik bied hun mijn excuses aan.’

De volgende ontmoeting, nog altijd in het Stadion van de Arbeiders, is op 16 augustus tegen Nederland. Ook Maradona zit op de tribune om het elftal te ondersteunen, én vanwege Kun Agüero, de vriend van zijn dochter Gianina. Het team mag niet falen. Leo weet dat en maakt er een show van. Dit is wat *Clarín* er later over zou schrijven: ‘Hoeveel wensen zal dit wonderkind in zijn wedstrijden

voor het Argentijns elftal in vervulling doen gaan? Gezien het feit datje normaal gesproken maar drie wensen kunt doen, vraagt het elftal van Batista dan niet veel te veel van deze magiër van Barcelona? Vandaag schittert hij echter alweer: met een prachtig doelpunt en een ongelooflijke assist. En daarmee redt hij meteen hun campagne, die moeilijk leek te worden toen Nederland ons bijna de droom had afgenomen twee keer op rij olympisch kampioen te worden.' Wat deed de Vlo dit keer dan? Hij keerde een extreem lastige wedstrijd om. Hoe? Hij kapte een verdediger uit, omspeelde de doelman en schoot hard in het doel, net voor een wanhopige Nederlander tijd had om nog tussenbeide te komen. 1-0. Later, na veertien minuten in de extra tijd, zet hij een perfecte aanval op en zorgt dat Di Maria met een hard, gekruist, laag schot de 2-1 kan maken. In de halve finale zal Argentinië tegen Brazilië moeten spelen.

Dé klassieker, de gehoopte finale, de kans om zich te wreken voor de laatste historische ontmoetingen (de nederlagen in de finale van de Copa América 2004 in Peru, van de Confederations Cup 2005 en van de Copa América 2007, in Venezuela). Olympisch kampioen Argentinië tegen Brazilië, dat hier nog nooit goud won; de wedstrijd waar Leo van gedroomd heeft, al hoopte hij die een ronde verder te mogen spelen. En alsof dat nog niet genoeg is, is dit ook de wedstrijd tussen Leo en Ronaldinho: de twee vrienden, ex-ploeggenoten, het jonge talent tegen de voormalige winnaar van de Gouden Bal, het heden tegen het verleden, de ster van vandaag tegen de kampioen die uit zijn as wil herrijzen. De discussie over wie de beste is wordt weer leven ingeblazen. Iedereen heeft een andere mening. Zelfs Kun bemoeit zich ermee: 'Lionel is op dit moment beter dan Ronaldinho. Hij is de beste speler ter wereld.'

De jongen over wie ze het hebben omzeilt de discussie, maar hij deinst niet terug voor een lawine aan vragen: 'Ik ben niet zo van het voorspellen, maar Ronnie: het goud is voor Argentinië! Mijn droom is de droom van het hele Argentijnse elftal. Het wordt moeilijk,' zegt hij, 'het is altijd moeilijk tegen de kanaries. Beide teams hebben tot in de verlenging van de kwartfinales diep moeten gaan. Brazilië heeft een geweldig team, maar dat van ons is nog beter. We spelen allemaal met één doel: de gouden medaille, en zij wonnen de laatste finale. Ikben nog altijd woest om die finale in de Copa América. Maar nu is het onze beurt.' En inderdaad is Argentinië aan de beurt. Op een manier zoals niemand zich dat voor af had voor gesteld. Ze stoppen, vernederen en spelen met Brazilië. Agüero, die twee doelpunten maakt en de assist geeft voor het derde (hij kreeg een penalty, die Riquelme verzilverde), en de uitgelaten spelers die doen alsof ze een speen in hun mond hebben (voor het op komst zijnde kind van Gianina), leggen de zwakte van Dunga's team bloot en bewijzen de decadentie van Ronaldinho. 'Vandaag,' zo schrijft *El Pais*, 'werd de Braziliaan een valse speler, iemand die meer leek op een gestoorde, op een glimlachende grappenmaker of op een poppenkastpop die alleen maar op de voorgrond wil treden voor het applaus van een op voetbalgebied erg basaal, Chinees publiek. Hoe meer hij zijn decadentie achter theater verstopt,

hoe minder het voetbal hem een podium zal bieden, behalve dan wanneer de bal net zo stil op het veld ligt als hij: het nemen van vrije trappen beheerst hij nog wel altijd.' Een schandalig portret van wat eens de beste speler ter wereld was. Maar nog pijnlijker is de foto die de volgende dag in kranten van over de hele wereld wordt afgedrukt: Ronaldinho in het gele shirt met nummer 10 achterop zoekt troost in de armen van zijn broertje Messi. Lionel moet op zijn tenen gaan staan om zijn idool te troosten. Er gaat zowel affectie als melancholie van deze foto uit. Leo heeft het duel gewonnen zonder al te veel indruk te hoeven maken. Hij is gelukkig. Ronnie wil zich alleen maar verstoppen, zich aan de blik van heel de wereld onttrekken. 'Ik ben verdrietig, heel verdrietig,' zal hij later zeggen. Dit was zijn mogelijkheid om weer terug te komen. Maar hij heeft gefaald. Leo daarentegen is op weg naar het goud.

Op zaterdag 23 augustus begint, om twaalf uur 's middags (één uur 's nachts in Argentinië) in het Nationaal Stadion -ook wel 'het vogelnestje' genoemd -, de finale van het voetbaltoernooi van de Olympische Spelen. De tegenstander: Nigeria, net als in Atlanta 1996 en in het wereldkampioenschap onder

20 2005 in Nederland. Bij de Olympische Spelen in de Verenigde Staten won het Nigeria van Nwankwo Kanu het goud na een 3-2 winst in de finale, door de FIFA opgenomen in de tien meest memorabele wedstrijden uit een eeuw olympisch voetbal. De Argentijnse wraak volgt in 2005, in Nederland. En de hoofdrolspeler, degene die 'de groene adelaars' toen versloeg, was Messi. Vijftien spelers van die finale (onder wie Messi en Kun) staan vandaag weer op het veld in Peking. 'We gaan winnen, zonder twijfel. 2-0 zou perfect zijn,' voorspelt Diego Maradona. Het blijkt niet zo makkelijk.

De hitte is zo overweldigend dat Victor Kassai, de Hongaarse scheidsrechter, na dertig minuten het spel - zoals bij basketbal - stillet, zodat de teams zich even kunnen verfrissen. Een pauze die ook in de tweede helft ingelast wordt. Het veld is hard, droog, en de groene adelaars geven weinig ruimte weg. Messi en Agüero staan eenzaam voorin. Van hun dwergenstapjes, hun getik en hun schijnbewegingen zijn de zwarte reuzen niet onder de indruk. En Riquelme heeft een slechte dag. De middenvelders Gago en Mascherano moeten veel werk verzetten. De wedstrijd is slecht, dof, vervelend, langdradig. Tot de 57^e minuut: een Argentijn en een Afrikaan strijden om de bal, die in een rebound naar de middellijn rolt. Messi onderschept hem, draait, en plaatst een perfecte, diepe pass op Angel Di Maria. De voormalige speler van Newell's, middenvelder van Benfica, en ontdekking van deze Spelen, loopt vrij over links. Wanneer hij het strafschopgebied bereikt heeft, komt hij Vanzekin tegen, die wild zijn doel uitkomt. Hij bedenkt zich niet en lobt met links de bal, die subtiel en rustig de zware lucht van Peking doorkruist. De keeper kan niets anders doen dan zich strekken om vervolgens te zien dat de bal het doel in stuitert. Een meesterwerk dat goud oplevert. Argentinië bezet, net als vier jaar eerder, het hoogste trapje van het podium. Messi, die Kun omhelst, viert feest om deze droom die uitgekomen is. Hij

heeft alle juridische hindernissen overwonnen, en iedereen die hem dit sprookje niet wilde zien meemaken de mond gesnoerd. En hij zegt het hardop: 'Na alle twijfels was het het waard om te komen.' Daar voegt hij nog aan toe: 'Het is een onvergetelijk avontuur geworden.'

Het gelukkigste jaar

27 mei 2009

Tussen Lexington Avenue en Fifth Avenue geeft een Pakistaanse taxichauffeur zijn passagier een levensles mee: 'Om anderen gelukkig te kunnen maken, moet je eerst zelf gelukkig zijn. Daaruit bestaat geluk,' zegt hij terwijl hij zich naar de passagiersstoel keert en met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd tikt. 'Ja, alles hangt af van jou, om de rest van de wereld gelukkig te maken.' Misschien heeft Leo ook wel een nieuwe, verfrissende voorspelling gekregen midden in de drukte van Midtown. Wat wel zeker is, is dat zijn gelukkigste jaar exact hier begon, in New York, op de hoek van Fifth Avenue en 53*, in een suite van het Saint Regis Hotel, toen Pep Guardiola La-porta en Begiristain ervan overtuigde dat ze Messi in Peking moesten laten. De toestemming om deel te nemen aan de Olympische Spelen is zonder twijfel de grootste stimulans voor de Argentijn geweest; een die ervoor gezorgd heeft dat er een speciale relatie tussen de Vlo en de trainer van Barcelona ontstond.

'Daar, in Peking, met de gouden medaille, is alles begonnen. Hij was nog nooit zo gelukkig,' zegt Jorge, Leo's vader. 'Als dit Peps bedoeling was, dan heeft hij dat goed voorspeld.' 'Ik weet het niet. Hij was inderdaad erg blij. Ik geloof dat we dat wel bereikt hebben,' geeft Guardiola toe. Ja, de jonge trainer was zich ervan bewust dat het de manier was om de Vlo de rest van Barcelona gelukkig te laten maken: hem zelf eerst gelukkig te

maken. En dat is hem gelukt. Txiki Begiristain, technisch directeur van Barga, bevestigt dit: 'Als hij aarzelt wanneer je hem aankijkt, dan is hij gelukkig, als hij je niet wil zien en de andere kant op kijkt, dan is er iets met hem aan de hand. Leo heeft het hele jaar geaarzeld als hij mij of wie dan ook tegenkwam.' En dat zeggen ook zijn ploeggenoten. 'Alleen als je gelukkig en tevreden bent, kun je voetballen zoals hij,' zegt Xavi. 'Hij was gelukkig,' voegt aanvoerder Puyol eraan toe, 'maar ik heb hem ook kwaad gezien. Je weet niet wat je ziet als hij niet wint!' Maar dit overkomt hem zelden in het seizoen 2008-2009, want met Barga wordt alles gewonnen: Liga, Copa del Rey en de Champions League - de eerste triple van een Spaans team en een kunststukje dat pas vijf Europese clubs voorheen gedaan hadden. En daarnaast: de Spaanse supercup en de Europese supercup. Leo heeft meer doelpunten gemaakt dan ooit tevoren in zijn professionele carrière. Drieëntwintig stuks in de competitie, waarmee hij vierde staat op de topscorerslijst - achter Diego Forlan, Samuel Eto'o en David Villa. En we moeten het vijfduizendste competitiedoelpunt in de geschiedenis van de Catalaanse club niet vergeten: dat scoort Leo op 1 februari 2009, in Santander, als Barcelona tegen Racing uitkomt. Zijn tweede van de dag, waarmee de *culés* ook de wedstrijd

winnen. We gaan verder: 6 doelpunten in de Copa del Rey, waarmee hij topscorer is, terwijl hij maar 452 minuten op het veld stond (gemiddeld dus elke 75 minuten een doelpunt); 2 in de Spaanse supercup. En 9 doelpunten in de Champions League, waarmee hij ook in deze Europese competitie topscorer wordt. In 51 wedstrijden raakt hij, in tegenstelling tot voorgaande jaren, nooit ernstig geblesseerd. En bij dit alles hoor je nog de individuele prijzen op te tellen. De Spaanse trainers hebben hem uitgeroepen tot Beste Buitenlandse Speler van de competitie - voor Forlan, Dani Alves en

Kanouté - en volgens de zestien trainers van de clubs die het voorgaande jaar de achtste finales van de Champions League haalden, was hij de Beste Speler en de Beste Aanvaller van het toernooi - waarmee hij Cristiano Ronaldo achter zich liet. Het is waar dat het rendement van het team (dat spectaculair hoog is) hem geholpen heeft deze prijzen te winnen, maar Messi heeft, sinds hij het shirt met het nummer 10 heeft aangetrokken, een grote stap vooruit gezet, hij zorgde ervoor dat zijn rol in de kleedkamer en op het veld groter werd, en dat heeft hij allemaal met gemak gedaan. 'Vanaf het moment dat ik hem leerde kennen, op mijn veertiende,' verklaart Gerard Piqué, de verdediger van Barcelona, 'is hij altijd dezelfde gebleven. Nooit is hij zich beter gaan voelen, al heeft hij altijdge-weten dat wij hem de beste vonden.'

In het Forum Grimaldi van Montecarlo zegt Leo - elegant gekleed in een donker pak, bijpassende stropdas en een wit hemd - nadat hij de prijs voor de Beste Speler van de Champions League 2008-2009 in ontvangst heeft mogen nemen: 'Het was een indrukwekkend jaar. Ik heb me geweldig vermaakt.' En tegen de journalist die hem gevraagd heeft naar zijn meest magische moment, zegt hij: 'Er zaten zo veel mooie momenten tussen, dat eentje uitkiezen onmogelijk is.'

En omdat de kampioen geen keuze kon maken uit zo veel geluk, proberen wij het eens.

27 mei 2009, Olympisch Stadion, Rome. Finale van de Champions League: Barcelona-Manchester United

Al heeft Messi al een Europese titel op zak, hij heeft die nooit als de zijne beschouwd. Omdat hij er die avond van 17 mei 2006, op het veld van Stade Saint-Denis in Parijs, niet bij was. De Vlo kreeg van de artsen geen toestemming te spelen, al had hij meer dan eens aangegeven dat hij hersteld was, dat de blessure in zijn bovenbeen geen pijn meer deed. Hij zag de finale

- tegen het Arsenal van Thierry Henry - vanaf de tribune. En op het moment van blijdschap, van omhelzingen en van feestvreugde sloot hij zich woedend op in de kleedkamer. Het waren zijn vrienden Deco en Ronaldinho die hem eruit moesten halen om hem ervan te overtuigen dat de overwinning ook de zijne was. Zonder succes, omdat hij vond dat je moet spelen om je kampioen te kunnen voelen.

Deze keer is het anders. Leo weet het en hij voelt het. Hij heeft als een beslissende factor Barcelona naar Rome geleid. Met acht doelpunten, die hem topscorer van

het toernooi maken - voor Henry met vijf en Berbatov, Rooney en Cristiano Ronaldo met vier. Messi maakt vijf doelpunten in de groepsfase. In Oekraïne twee tegen Shakhtar Donetsk om een wedstrijd om te keren waarin Barcelona het onderspit dolf; twee tegen Basel, waarvan één in Zwitserland - waar het wel op een Barcelonees doelpuntenfestijn leek (0-5) -, en één in Camp Nou. En de laatste tegen Sporting Lissabon. De Portugezen leden onder zijn aanvallende kwaliteiten: ze verloren met 2-5 op eigen veld. En in de volgende rondes maakt Lionel er nog drie, allemaal voor eigen publiek, in Camp Nou: één in de achtste finale tegen Olympique Lyon en twee tegen Bayern München, in de wedstrijd waarin hij zonder twijfel zijn mooiste spel van het jaar laat zien. Tegen Chelsea, in de halve finale, scoort de Vlo niet. De held van Barcelona werd Andrés Iniesta met zijn hemelse schot in de 93^e minuut, maar degene die met een halve omhaal het rechterbeen van de nummer 8 van Barcelona bediende, was Leo Messi. Maar goed, de nummer 10 van Barcelona heeft het recht hoofdrolspeler te zijn omdat hij dag en nacht voor zijn team werkt. In de finale staan twee sterke teams tegenover elkaar: de kampioen van La Liga en de kampioen van de Premier League 2008-2009. Twee teams vol grote spelers. Het is het waard hun opstellingen nog eens op te schrijven. Barcelona: Valdés, Puyol, Touré, Piqué, Sylvinho, Busquets, Xavi, Iniesta, Messi, Henry, Eto'o. Manchester United: Van der Sar, O'Shea, Vidic, Ferdinand, Evra, Park, Anderson, Carrick, Rooney, Giggs, Cristiano Ronaldo.

Een finale waarin Alex Ferguson, met zijn jarenlange ervaring, en Pep Guardiola, de ontdekking van het seizoen, tegenover elkaar staan. Het is de wedstrijd waar voetballend Europa van droomde, de beste finale mogelijk tussen de twee teams die het mooiste spektakelvoetbal van het hele continent brengen. En het is, zoals Leo dat omschrijft, 'de belangrijkste wedstrijd uit mijn carrière'. Verder zegt hij weinig voordat hij het vliegtuig naar Rome pakt. Het is de eerste keer dat hij naar de eeuwige stad reist, hij is er nooit eerder geweest, hij houdt niet van toerist spelen. Hij gaat alleen maar naar de Italiaanse hoofdstad om te winnen. Al zegt hij: 'Zij zijn de kampioen, als er in een duel als dit sprake is van een favoriet, wat meestal niet het geval is, dan zijn zij toch die favoriet.'

De media verkopen de wedstrijd als het grote duel tussen Cristiano Ronaldo en Leo Messi. Ze tonen de statistieken van de een en van de ander in de Champions League, en blijven erbij dat in Rome beslist wordt wie de Gouden Bal wint. Dit is de mogelijkheid voor de Vlo zijn rivaal achter zich te laten, die hem op 2 december 2008 met 165 punten voorging in de verkiezing van de Gouden Bal van *France Football* en die zijn eerste plek in de wereldranglijst bevestigde door op 12 januari 2009 de **FIFA World Player of the Year** te worden. Maar de persoon om wie het draait ziet dat niet zo: 'Het zou respectloos zijn ten opzichte van twee grote teams, de twee teams die het mooiste voetbal van dit moment laten zien. Twee teams die veel andere spelers hebben die ook beslissend zijn.' In andere woorden: het is helemaal geen persoonlijke strijd met Cristiano om te zien wie de beste is. 'Ik weet zeker dat hij net als ik vindt dat hetgene wat telt de prijs is die je met het team kunt winnen. En als er iets zeker is, dan is dat wie in Rome wint, zich het beste

team van Europa mag noemen.'

Dat klopt helemaal, maar de twee weten ook dat de ogen van de hele wereld op hen gericht zijn. Cristiano Ronaldo, die wil aantonen dat hij nog altijd de nummer 1 is, al heeft hij geen heel indrukwekkend jaar achter de rug, begint als een dolle hond aan de wedstrijd. 1^e minuut: vrije trap vanaf tweeëndertig meter. Zoals gebruikelijk vijf stappen achteruit, de Portugees leunt op het linkerbeen en schiet. Een kanonschot. De bal draait en ketst af op de borst van Victor Valdéz, die hem niet vast weet te houden. Piqué redt in eenultieme poging; corner, die de Koreaan Park Ji-Sun neemt. Cristiano brengt zijn handen naar zijn hoofd. Voordat Messi de bal raakt, vraagt de nummer 7 - in wit shirtje - om een overtreding: drie waarschuwingen en een gele kaart voor Piqué, die hem met een obstructie had geprobeerd te stoppen. Het gevaar van Manchester komt van Cristiano's voeten. Toch duurt het even voor Messi in zijn spel komt. Dat ziet ook Jorge, zijn vader: 'Ik zag dat Leo zich een tijdje buiten het spel ophield en pas toen ze een doelpunt maakten, merkte ik dat hij mee ging doen.' Inderdaad: de Vlo laat pas negen minuten nadat Eto'o Barcelona op voorsprong heeft gezet, van zich horen. Hij vertrekt vanaf rechts, zoekt het centrum en vanaf dertig meter haalt hij uit: maar net over het doel. Messi speelt centraal als hangende spits om de Engelse centrale verdedigers uit positie te halen. Iets wat ons verraste, zal Ferguson later zeggen, 'en wat voor moeilijkheden zorgde in de Engelse verdediging'. Dat klopt, want elke keer wanneer de Argentijn de bal aan zijn voet heeft, brengt hij de Engelse verdediging in problemen. Barga begint de touwtjes in handen te krijgen en de jongen uit Rosario - al speelt hij niet zijn beste wedstrijd en lukt het hem niet vaak om door het bos van witte shirtjes naar binnen te steken - begint steeds beter te spelen. Patrice Evra, de Franse linksback van Manchester, de man die in april 2009, in de halve finale van de Champions League (0-0 in de eerste wedstrijd; 1-0 in de tweede) nog de duels van hem won, had al verklaard: 'Messi is nu nog hongeriger en hij is een betere speler dan afgelopen jaar.' Hij heeft gelijk: de getallen tonen aan dat hij de perfectie genaderd is. En dat merkt ook een veteraan als Ryan Giggs: 'Als je ziet hoe hij met de bal kan bewegen, sta je met je mond vol tanden te kijken.' En we zitten in de 70^e minuut wanneer de Vlo de Romeinse hemel bestijgt. De kleinste wordt de allergrootste.

De actie. Xavi herovert de bal na een korte ingreep van de Engelse defensie, hij loopt naar de zestienmeterlijn, kijkt op en plaatst een voorzet met effect. Rustig en precies. Messi, die achter de verdedigers staat, springt hoog, heel hoog en kopt de bal diagonaal in de hoek waar de keeper niet staat. Het betekent 2-0.

Zijn verklaring: 'Op het moment dat Xavi de bal in bezit had koos ik positie, ik wist namelijk dat hij die bal hier zou spelen: ik zag dat Van der Sar een beetje uit zijn doel kwam en ik kopte de bal over hem heen.'

De foto. Messi die stil in de lucht lijkt te zweven - hoog, heel hoog en naar achteren leunend. De bal, al onderweg in een parabool, lijkt over het doel heen te gaan. Ervoor Van der Sar, in het geel, die hem met open mond volgt, verschrikt.

Dichtbij, heel dichtbij, al staat hij er niet scherp op, Rio Ferdinand, twintig centimeter langer dan de Argentijn - hij kon niets doen om die sprong tegen te houden.

Wat voorafging. Veel mensen hadden geld gezet op een doelpunt van de nummer tien van Barga tijdens de finale. De wedkantoren keerden heel kleine winsten uit. Maar toch hadden maar weinigen zich een doelpunt met het hoofd voorgesteld. Zelfs tot de dag van vandaag heeft hij er pas twee gemaakt. Pep Guardiola, die zijn team voor de wedstrijd had gemotiveerd met videobeelden uit *Gladiator* (de film van Ridley Scott met Russell Crowe in de hoofdrol), was de enige die het had voorspeld. Op 1 februari 2009, in Santander, tijdens een persconferentie voorafgaand aan de wedstrijd tegen Racing, toen hem gevraagd werd of het Messi om de beste ter wereld te willen zijn niet ontbrak aan kopkracht, antwoordde hij zo: 'Ik geef jullie het advies hem niet op de proef te stellen, want op een dag zal hij een doelpunt met het hoofd maken waar jullie allemaal van zullen staan te kijken.'

Merkwaardig: 'Ik zag het doelpunt van mijn zoon niet,' zal Jorge Messi, die met zijn vrouw, zijn kinderen en hun aanhang op de tribune zit, later toegeven. 'Op dat moment pakte ik mijn hoofd vast, waarschijnlijk door de zenuwen. Later heb ik het op televisie teruggezien en het klopt dat ik hem nog nooit zo hoog heb zien springen.' Aan het eind van de wedstrijd is hij de eerste die Guardiola - de man die hem affectie toonde - zal omhelzen. En wat gebeurt er met zijn tegenstander Cristiano Ronaldo? Hij eindigt de wedstrijd zonder iets te hebben uitgericht, ontregeld, hij discussieert met Rooney en krijgt een gele kaart voor een onnodige overtreding op Puyol. Na afloop zal hij aangeslagen zeggen: 'Er was niet zoiets als een wedstrijd tussen Messi en mij, zijn team was gewoon beter. En hij ook, want hij maakte een doelpunt.'

De verliezer prijst de winnaar. Dit keer voelt Leo wel dat het zijn beker is. Hij kust, omhelst en aanbidt die, hij loopt er het veld mee op en feest tot drie uur 's nachts met zijn ploeggenoten, vrienden en familie. 'Ik voel me de gelukkigste man ter wereld. Ik droom terwijl ik wakker ben, het is de belangrijkste overwinning uit mijn leven. Ik draag die op aan mijn familie en aan Argentinië. Dit elftal verdiende het om het harde werk van het hele jaar,' verklaart Messi. Een prachtig werk en prachtig, verbluffend voetbal dat alle media van over de hele wereld erkennen. Maar de voorpaginafoto en de schreeuwende krantenkoppen worden gewijd aan de Vlo. 'Messi is koning van de hele wereld,' kopt *Corriere dello Sport*, de Romeinse sportkrant; 'Supermessi,' zegt *Gazzetta dello Sport*; 'Messi en Barcelona de besten ter wereld' is de kop van *La Nación* van Buenos Aires, terwijl *Olé* boven een foto van Leo met de cup schrijft: 'Vraag me niet om te koppen'. 'Marvelous Messi is too much for United', staat met grote letters op de eerste pagina van *The Times* uit Londen, die dezelfde foto als *El Pais* erbij plaatst. Een glimlachende Messi met zijn wijsvingers omhoog en een kop die genoeg zegt: 'Messi is de beste'. Laat niemand dat in twijfel trekken.

2 mei 2009, Santiago Bernabéu, Madrid. 34e speelronde van de competitie: Real Madrid-Barcelona

In kleur niet, in spel niet, zelfs niet een klein beetje. Barcelona en Real Madrid zijn twee werelden zonder overlap, twee verschillende manieren om naar voetbal te kijken. Maar wanneer ze eindelijk tegenover elkaar staan, geldt de competitie niet, gelden positieve reeksen opeens niet meer. De realiteit is wreed en wordt op het veld van Santiago Bernabéu in grote cijfers uitgedrukt: zes doelpunten tegen, twee voor. Iets wat nog nooit is gebeurd. De grootste vernedering uit de geschiedenis van de club. Nooit hadden de blaugranas zes doelpunten gemaakt in het Bernabéu. Het resultaat dat nog het dichtst in de buurt komt is de 0-5 in 1974, toen Barga met een zekere Johan Crujff in het elftal speelde. En dan te bedenken dat voor aanvang van deze hete Madrileense nacht Juande Ramos, de trainer van los blancos, en zijn jongens meenden dat ze het klusje wel zouden klaren. Ze dachten aan inlopen op de ranglijst, dat ze op één punt van Barcelona zouden kunnen komen, en dat ze dan op de laatste vier speeldagen al de overwinningsliederen konden inzetten. Redenen om optimistisch te zijn hadden ze wèl: sinds Barga in Camp Nou van ze had gewonnen, op 13 december 2008 (2-0, met doelpunten van Eto'o en uiteraard van Leo), en ze op twaalf punten zette, hebben ze een lange weg afgelegd. Ondanks de bestuurscrisis die de club heeft geraakt en die tot het ontslag van voorzitter Ramón Calderón heeft geleid, hebben los blancos een record gebroken: 52 van de mogelijke 54 punten; achttien goede resultaten op rij. In de competitie hebben ze nog mogelijkheden, in tegenstelling tot in de Champions League (ze werden in de achtste finale uitgeschakeld door het Liverpool van Rafa Benítez). Het klopt dat ze angst hebben voor dit Barga en voor Messi, die in deze competitie al eenentwintig keer gescoord heeft. Maar wanneer ze de Madrileense trainer vragen of hij de tactiek van Guus Hiddinks Chelsea (de eerste halvefinalewedstrijd van de Champions League) heeft overgenomen, antwoordt hij: 'Ik heb geen enkel anti-Messi-plan bedacht, hem uitschakelen garandeert helemaal niets. Je moet hopen dat Barga een slechte dag heeft, en dan collectief een sterke prestatie neerzetten.' Een plan dat vruchten lijkt af te werpen, wanneer Gonzalo Higuain in de 13^e minuut het team op voorsprong zet. Maar dat blijkt een illusie. Barga is van een andere planeet. Want de jongens in de blauw-rode shirts ademen voetbal uit al hun poriën. Zij laten de pure schoonheid van het spel zien, kennen de kunst van het rondtikken tot in de zoveelste macht. Ze spelen makkelijk, hun passes zijn zo precies en direct dat het lijkt alsof ze op een training staan. Ze maken Madrid belachelijk. De bal glijdt over het groene laken van de ene naar de andere kant, tik, tok, tik, tot er iemand komt die er een idee, een kunstje of simpelweg een doelkans van maakt. Een voorbeeld: Leo die de bal subtiel voorgeeft, de bal gaat te hoog voor de opspringende Sergio Ramos en valt perfect voor de voeten van Henry, die elegant en efficiënt bij Casillas mag afronden. Mijn god! Wat zou Real Madrid hebben moeten doen als ze San Iker niet hadden: de ballen komen van alle kanten, het zijn er zoveel dat je de tel kwijtraakt. Het is een nachtmerrie voor de keeper van

Madrid. Guardiola's mannen verkwisten kansen, uit egoïsme, zoals Messi, die graag tegen Madrid wil scoren (in zijn drie eerdere bezoeken aan de hoofdstad heeft hij nooit een doelpunt gemaakt), en niet ziet dat er een ploeggenoot vrij voor het doel staat. Of door te veel generositeit, zoals Iniesta, die na een dubbel een-tweetje met de Argentijn over het halve veld zijn actie niet afrondt maar de bal als een cadeautje aan de Vlo aanbiedt, die in het wilde weg schiet. Een redding van Iker. In elk geval heeft Barcelona na vijfenveertig minuten al drie doelpunten. Na dat van Henry, en dat van aanvoerder Puyol, beslist Leo, die eindelijk de smaak van het scoren in Madrid beproeft, de ruststand. Xavi, de tovenaars van de avond, verovert halverwege het veld de bal op Lass Diarra. Hij speelt de bal naar Messi, die dicht langs de paal afrondt. Bernabéu verstomt en het gebruikelijke broodje in de rust smaakt bitter. De wedstrijd wordt hervat en het lijkt alsof de mannen van Pep Guardiola niet definitief met deze tegenstanders willen afrekenen. De achtervolger in de competitie herstelt zich heel plotseling wanneer Sergio Ramos een vrije trap van Robben binnenkopt en de achterstand kleiner maakt. Het is een kwestie van minuten. De spelers van Barga weten hoe ze het spelletje naar hun hand kunnen zetten. En de doelpunten volgen vanzelf. Omdat Xavi, de dokter, elke keer weer een mooiere assistentie weet te maken. Omdat Iniesta de ene na de andere schijnbeweging uitvoert. Omdat Henry Ramos belachelijk maakt door nog een doelpunt te scoren. Omdat Messi een *duende* is die overal op het veld opduikt, vooral waar je hem het minst verwacht. Zeker Casillas verwacht hem niet en opeens zit hij met zijn kont op het gras en ligt de bal in het net. Ze hebben vijf doelpunten gemaakt en de jongen van Rosario rent naar de camera met het shirt tussen zijn tanden om een ander wit shirt te laten zien, waar een bloem en enkele woorden op staan: 'fragiele-X-syndroom'. Leo ondersteunt al een tijdje de Catalaanse stichting die families helpt met kinderen die lijden aan het fragiele-X-syndroom - ook wel het Syndroom van Martin-Bell genoemd. Een genetische afwijking die ernstige moeilijkheden kan veroorzaken: van leerproblemen tot lager IQ. Het treedt bij één op de vierduizend jongens en bij één op de zesduizend meisjes op, en één op de tweehonderdvijftig vrouwen is drager zonder dat dat tot uiting komt. Het is niet de eerste keer dat Messi deze stichting helpt. In 2008 was hij ambassadeur van het boek *39 eenzame verhalen rondom sport*, geschreven door Catalaanse journalisten die de opbrengsten van het boek aan de stichting schonken. Maar het solidaire gebaar en het feit dat hij dit doelpunt aan deze stichting opdraagt gaat de hele wereld over en maakt miljoenen mensen bewust van dit nog weinig bestudeerde genetische probleem. Het is een voorbeeld van hoe een doelpunt kan helpen bij iets wat meer is dan een voetbaluitslag. Maar laten we terugkeren naar het spel, naar een wedstrijd die geen spannend verhaal biedt, omdat Barga doet wat het wil. Gerard Piqué speelt uitmuntend achterin, hij maakt geen enkele fout en voorin lukt het hem een zesde doelpunt te maken, het doelpunt van het verdriet. De competitie is voorbij voor Real Madrid. Niemand zal Barcelona - dat zeven punten verschil heeft genomen - meer van die eerste plek af kunnen halen. Misschien was dat al niet meer mogelijk geweest, al was de uitslag van deze wedstrijd anders. Maar deze wedstrijd dient om het spektakel dat Leo

Messi en de blaugranas van Guardiola gedurende het hele seizoen - zowel in Spanje als in Europa - boden te herinneren. En het sluit een duistere periode van Madrid af: los blancos hoeven nu alleen nog maar te wachten op de verkiezingen, op een nieuwe voorzitter of een redder (Florentino Pérez) die met enkele miljoenen dit zwakke elftal weer tot een kampioens-team weet te smeden. En er is meer: de 2-6 heeft ook de smaak van een revanche. De laatste keer dat Barga Bernabéu aandeed was op 7 mei 2008, en de spelers vormden een erehaag op het veld om Real Madrid te eren, dat juist de competitie had gewonnen. Het was de wedstrijd van de waanzin. En die eindigde met een trieste 4-1, een dubbele vernedering voor de Catalanen. ‘Voor de wedstrijd,’ verklaart Leo aan *Gazzetta dello Sport*, ‘zeiden we tegen elkaar dat we niet aan “wraak” zouden denken voor de erehaag van een jaar geleden, maar het is duidelijk dat er toch nog ergens een doorn achter was gebleven die ons stoorde. Meer nog door het resultaat en de manier waarop we verloren dan voor de erehaag. Maar die doorn hebben we op een briljante manier verwijderd.’

13 mei 2009, Mestalla, Valencia. Finale van de Copa del

Rey: Athletic Club Bilbao-Barcelona

‘Messi is koning’ staat er op een geel spandoek dat golft in de hoek waar de aanhang van Barcelona zich verzameld heeft. Zonder de koning van Spanje, Juan Carlos, die de wedstrijd vanaf de tribune bijwoont, te beledigen, hebben de culés gelijk. Want Lionel kroont zich al bij de eerste finale die hij met dit elftal speelt tot koning op het veld. Hij speelt en laat spelen, hij scoort en laat scoren. Het lijkt in niets op wat Diego Armando Maradona vijfentwintig jaar eerder, op 5 mei 1984, in dezelfde finale tegen Athletic, uitvoerde. Bij het fluitsignaal (de wedstrijd eindigde door een goal van Endicá in een 1-0-overwinning voor de Leeuwen van Bilbao) verkocht Pluisje Sola een rotschop en ontketende zo een indrukwekkend gevecht op het speelveld van het Santiago Bernabéu. Een opstootje waar praktisch alle spelers bij betrokken waren. Maradona, die zijn laatste wedstrijd in het shirt van Barga speelde en al zijn koffers aan het pakken was om naar Napels te vertrekken, wilde wraak nemen op Andoni Goikoetxea, de verdediger van Athletic die negen maanden eerder Diego’s been had gebroken. Het resultaat: een vechtpartij van jewelste en drie maanden schorsing voor zes spelers. The Golden Boy was op dat moment vierentwintig jaar oud, de Vlo is nog maar eenentwintig, al lijkt hij volwassener dan Diego. Hij komt niet nerveus over en is, naast Xavi, de grote ster van de blau-grana-opvoering. Hij is betrokken bij drie van de vier doelpunten die de dromen van Athletic, om hun vierentwintigste titel te pakken, bruusk verstoren. De spelers uit Bilbao zijn op voorsprong gekomen en bieden weerstand tot de tweede helft, wanneer net op tijd Messi verschijnt. Leo geeft een prachtige pass op Eto’o, de Kameroener schiet hard en schuin in, Gorka Iraizoz antwoordt, de bal stuitert weg. De nummer tien van Barga loopt koelbloedig in en rondt af. Het is de 1-2, het doelpunt dat de wedstrijd beslist. De show van de Vlo gaat door: hij speelt een perfecte pass op Bojan, die als een veteraan afrondt, en maakt het derde; en ook bij het vierde is hij betrokken: Leo lokt een vrije trap uit,

die Xavi met een uitstekend schot in de kruising schiet. Daarna gaat de Rosarino op zoek naar de voorzet waarmee Eto'o kan scoren. Een goedmakertje voor alle gemiste ballen in de wedstrijd, en als Gorka er niet had gestaan - hij redt met een voet -, dan was het de Ka-meroener waarschijnlijk gelukt. Barga wint zijn vijfentwintigste Copa del Rey. Mestalla is een groot feest en de meest gescandeerde naam is die van Leo. En Marca schrijft een dag later: 'Messi ontbreekt gewoonlijk niet in dit soort verplichtingen en gisteren demonstreerde hij nogmaals dat hij de meest beslissende speler van de Spaanse competitie is. De titels beginnen binnen te stromen bij deze voetballer, die ongetwijfeld een tijdperk kleur zal geven.'

23 augustus 2009, Camp Nou, Barcelona. Terugwedstrijd voor de Spaanse supercup: Barcelona-Athletic

Club Bilbao

Hij heeft de heenwedstrijd in het San Mamés niet gespeeld, maar tijdens de terugwedstrijd, een week later, staat Lionel vanaf de eerste minuut op het veld. De flamboyante aankoop van Barcelona Zlatan Ibrahimovic - vijfenveertig miljoen euro plus de transfer van Eto'o naar Inter - staat naast hem. Het *Pep Team*, zonder Leo, Ibrahimovic en de geblesseerde Iniesta, is uit Bilbao teruggekomen met een 1-2-overwinning (doelpunten van De Marcos, Xavi en Pedro) en een halve supercup op zak. Eerlijk gezegd is dit een vreemde finale omdat Barga, dat kampioen werd in zowel de competitie als de beker, eigenlijk tegen zichzelf zou hebben moeten spelen. De organisatie heeft echter vastgesteld dat ze tegen de verliezend finalist van de beker, Athletic de Bilbao, moeten uitkomen. Dat maakt verder niets uit, omdat ze voor eigen publiek ook tegen zichzelf zullen spelen; en al spant het zich hard in en strijdt het eervol, Athletic blijft meer getuige dan tegenstander. De Vlo is er om het verschil te maken. Hij denkt rustig na, maar als hij eenmaal vertrokken is, kan hij dodelijk zijn. Zowel bij het maken van een pass als bij het afronden. Hij begint met een balverlies tijdens een man-tegen-mansituatie met Irai-zoz, de doelman van Bilbao. Daarna ondersteunt hij nieuwe aanwinst Ibrahimovic met een briljante actie - zowel door de pass van de Argentijn als door de aanname op de borst van de Zweed - die eindigt met een schot over de lat. Daarbij een sensationele actie die de verdediging van 'de leeuwen' opent. Xavi op Ibrahimovic, de spits opent meteen met een hakballetje op Messi en de Argentijn wil naar binnen draaien om met links te kunnen schieten, maar kapt opnieuw om met rechts de bal over de keeper te wippen. Hij maakt een onmogelijk doelpunt, de goal van een crack. Het is de voorsprong waar ze zo lang op gewacht hadden, omdat Barga in de hele eerste helft niet echt nauwkeurig is in het afwerken. Ze misten een scherpschutter. Maar toen kwam Messi, die het bal opende, en in de 6^ye minuut ook weer sloot: vanaf de penaltystip. Na een vreemde actie, die eindigt met een overtreding op Alves - dat vindt in ieder geval de scheidsrechter legt Leo de bal op de stip en schiet zonder te twifelen rechts van Gorka. *Lesjeux sontfaits*. Maar voordat ze kunnen gaan vieren mag Bojan nog een doelpunt aan het feest toevoegen. Het betekent de vierde

opeenvolgende titel voor Barga. En daar zal het niet bij blijven.

28 augustus 2009, Saint Louis u-stadion, Monaco. Europese supercup: Barcelona-Shakhtar Donetsk

‘Leo liet me alleen achter. De assist was al een half doelpunt, ik hoefde die alleen nog maar omlaag te koppen.’ Pedro Eliezer Rodríguez Ledesma, beter bekend als Pedro, is aan het woord. 22 jaar oud, van de Canarische Eilanden en de nummer 27 van Barcelona. De jongen die met 15 jaar naar de provinciehoofdstad trok en een van de acht die Pep Guardiola gebruikt in de oneindige wedstrijd om de Europese supercup. De eeuwige reserve die onlangs, op 20 augustus, zijn eerste profcontract voor Barga heeft getekend, de aanvaller die al een Champions League heeft gewonnen met maar één minuut speeltijd, en niet eens de bal heeft aangeraakt. Goed, Pedrito vervangt in de 81^e minuut Zlatan Ibrahimovic en in de 115^e minuut vindt hij na een mooie combinatie met Messi de juiste hoek. Hij plaatst de bal dicht langs de paal van Pyatov om een eind aan deze verlengde wedstrijd te maken en zo Barga zijn vijfde titel te schenken. Maar eerlijk en heel nederig erkent de kleine Canariër dat het het werk van Messi was. Het was geen makkelijke wedstrijd. De door Mircea Lucescu bedachte strategie - de sluwe vos op de bank - werkt. De georganiseerde verdediging stopt één voor één de aanvallen van de ploeg van Guardiola. Men moet dertig minuten wachten voordat de eerste poging tussen de palen wordt geplaatst. Leo probeert, na een snel en zeer geniepig genomen vrije trap, de pas in twee bewegingen gestopte bal aan de Oekraïense keeper te ontfutselen. Maar de nummer 10 van Barga en zijn teamgenoten blijven zoeken naar het gaatje, zonder de verdediging op te geven, want Lucescu's mannen zijn meesters in het counteren.

En daar is Leo Messi opnieuw, bij een directe vrije trap vanaf de rand van het strafschopgebied. De in een paraboool getrapte bal wordt van de lijn gehaald. Leo en zijn teamgenoten protesteren. Ze zeggen dat een verdediger de bal met zijn elleboog gestopt heeft. De eerste helft bloedt dood en in de tweede helft verandert er niet veel. Op het veld van het Saint Louis 11 -stadion, dat in slechte conditie verkeert, lijkt er niet veel aan de stand te doen. De zenuwen beginnen op te spelen, zo erg dat Leo, na een poging in het strafschopgebied die eindigt met een chaos van tegenstanders, een verdediger duwt en Darijo Srna - hoofden tegen elkaar - vuil aankijkt. Een gril die hem een gele kaart oplevert. De laatste vijf minuten van de verlenging, vijf minuten voor strafschoppen moeten worden genomen. Maar dan verzint Leo een geniale steekpass op Pedro.

Het is aanval nummer eenentwintig van Barga en de aanval van de overwinning. De Canariër schopt de bal vallend met rechts in het doel en leidt Barga rechtstreeks de legendes binnen. Het is het doelpunt dat zorgt dat het *Pep Team* zich eindelijk kan meten met het Barga van de vijf bekercups, het magnifieke elftal van Ramallets, Martín, Biosca, Seguer, Gonzalvo III, Bosch, Basora, César, Vila, Kubala en Manchón - onder trainer Ferdinand Daucik - dat in seizoen 1951-1952

La Liga, de Copa de Espana, de Copa Latina, de Copa Eva Duarte en de Copa Martini & Rossi wist te winnen. Een opstelling die in het collectief geheugen van de culés zit. Al won dat team, onder leiding van Ladislao Kubala, om eerlijk te zijn maar drie titels op het veld, en de andere twee zonder te spelen. Omdat om de Copa Duarte (die vandaag de dag de Spaanse supercup genoemd zou worden) niet werd gespeeld omdat ze kampioen van La Liga én winnaar van de Copa del Rey waren. En de Copa Martini & Rossi werd toegekend, en wel aan het team dat de meeste doelpunten in de competitie had gemaakt. Het Barga van Leo daarentegen heeft vijf titels op het veld gewonnen. Het enige wat dan nog rest is het wereldkampioenschap voor clubteams, in december, om het kunstwerk te voltooien en alle records te breken. Dat zal het laatste hoofdstuk zijn van een ongelooflijke campagne.

Maar een man leeft niet alleen van trofeeën en bekers... al is de bal voor Messi heel belangrijk. Op de eerste plek staat nog altijd de huidige familie en misschien ook wel... de toekomstige. Wat dat betreft heeft Leo, in dit unieke jaar, goede en slechte tijden gekend. Hij was heel ongerust over de gezondheid van een familielid (gelukkig is alles opgelost, het bleek enkel schrik te zijn), maar hij heeft het geluk gehad dat hij bijna twee maanden bij zijn familie kon zijn. 'Ze waren allemaal hier in Castelldefels - mijn ooms, mijn neven - en het is altijd fijn als het huis vol familie zit,' vertelt de jongen uit Rosario. En meer nieuws: Leo heeft tegenwoordig een relatie. Dat bevestigt hij op 25 januari 2009 in *Hat Trik*, een programma op **tV3**. Voor de camera's stelt een jongetje de lastige vraag: 'Heb je een vriendin?' En Leo antwoordt: 'Ik heb een vriendin en ze zit in Argentinië. Ik voel me er goed bij en ik ben rustig.' Op 22 februari, een maand na zijn interview, wordt hij in de straten van Sitges gezien terwijl hij een donker meisje met lang haar omhelst. De paparazzi openen de jacht op hen om te weten te komen wie zijn mysterieuze vriendin dan wel niet is. De eerste serieuze vriendin na de zogenaamde romances die de roddelpers voor hem verzint. Zoals aan de vooravond van het wereldkampioenschap 2006, met Macarena Lemos - een model uit Rosario -, met Nerina - een meisje van achttien jaar - of met de Argentijnse seksbom Luciana Salazar.

Antonella Rocuzzo is negentien jaar oud en komt uit Rosario. Ze is fan van Newell's, studeert voedingsleer en heeft niets te maken met de verzinselen van de roddelpers. 'Ik ken haar vanaf mijn vijfde, ze is de nicht van mijn beste vriend (Luca Scaglia), en komt net als ik uit Rosario. Ik heb haar zien opgroeien en zij mij. Onze families kennen elkaar, dus ik had er geen enkele twijfel over,' vertelt Leo in mei aan *Clarín*. Hij zegt dat deze relatie al een jaar bezig is. Het was hem gelukt haar geheim te houden, vertelt hij, 'ik ben namelijk erg discreet', en hij voegt daaraan toe: 'En als we tijdens carnaval niet naar Sitges hadden willen gaan, dan zou nog altijd niemand iets geweten hebben.' Maar het is nu officieel en de twee worden in juni opnieuw samen gefotografeerd; dit keer in Buenos Aires, waar Argentinië twee kwalificatiewedstrijden voor het wereldkampioenschap van Zuid-

Afrika moet spelen. Er is een familiefoto bij in de straten van de stad, en Antonella loopt aan de arm van Celia, Leo's moeder. Moeten we met een huwelijk rekening houden?

Nee. 'Voorlopig trouw ik nog niet,' verklaart Lionel. Maar de relatie gaat gewoon verder. Laten we maar eens afwachten. Zodat ze allebei hun zaakjes op orde kunnen brengen en dat het de toekomstige generaties aan niets zal ontbreken. Op 18 september 2009 vernieuwt Leo zijn contract bij Barcelona. Hij zal meer dan tien miljoen euro per jaar gaan verdienen, meer dan welke Barcelonese speler ook, en de clausules voor een vertrek zijn geschat op tussen de honderdvijftig- en tweehonderdvijftigduizend euro. Een nieuw contract, dat pas op 30 juni 2016 af zal lopen, wanneer de Vlo 29 jaar oud is. Zijn toekomst lijkt verzekerd. Nu ontbreekt alleen nog de kers op de taart van het gelukkigste jaar uit zijn leven: de Gouden Bal en de titel Beste Speler ter wereld. 'Een droom. Het allerhoogste datje op individueel kunt bereiken,' zo zegt hij tijdens een interview aan L'Equipe tv. 'Wie is je favoriet?' wordt hem gevraagd. 'Hopelijk is het dit jaar mijn beurt. De afgelopen twee jaar zat ik er dichtbij. Drie keer is scheepsrecht, wordt wel eens gezegd.'

Drie keer is scheepsrecht

1,19 en 21 december 2009

Ja, dit keer is hij aan de beurt. Drie keer is scheepsrecht. Na de Bronzen Bal in 2007 en de Zilveren Bal in 2008 wint Andrés Messi de Gouden Bal van *France Football* en de titel de Beste Speler van de wereld van 2009. Hij wint afgetekend. Van de mogelijke 480 punten krijgt Messi er 473, meer dan het dubbele van Cristiano Ronaldo, die met 233 stemmen tweede wordt. Xavi Hernandez, met 173 stemmen, completeert het podium. De nummer tien van Barga is door 90 van de 96 stemmers op de eerste plek gezet en heeft 98,54% van de stemmen ontvangen. Niemand in de vierenveertigjarige geschiedenis van deze prestigieuze prijs heeft ooit met zulke overmacht, met zulke unanimité gewonnen. Alleen Michel Platini, die in 1984 met 98,46% van de stemmen won, komt in de buurt. Het is een overtuigende overwinning. Messi's succes is volgens Denis Chaumier, hoofdredacteur van *France Football*, aan de hand van drie oorzaken uit te leggen:

1. De effectiviteit op het veld: zijn rebounds, zijn versnellingen, zijn zoektocht naar verbeteringen, zijn talent, zijn creatieve geest, zijn gevoel voor het collectief. En daarbij hebben enkele doelpunten een stempel gedrukt op dit jaar. Zijn invloed op het spel is nog niet absoluut, maar het mooie eraan is dat zijn aanwezigheid op het speelveld gevuld is met blijdschap en een brutaliteit die lijken op wat ene Maradona vroeger ook had.

2. Laten we niet vergeten, ondanks zijn jonge leeftijd: zijn aanwezigheid op het palmares van de Gouden Bal. Het is duidelijk dat het voetbal van vandaag een eendagsvlieg geen Gouden Bal zal schenken, al speelt hij nog zo briljant.

3. Winnaar van de Champions League, Spaans kampioen met Barga, winnaar van de Spaanse supercup, de Copa del Rey en de Europese supercup. Gekwalificeerd met het Argentijns elftal voor het wereldkampioenschap. Had Messi een betere reeks kunnen neerzetten?

Het palmares, zijn optredens, talent, klasse en zijn professionele carrière zijn de criteria die meetellen in de stemming. De journalisten van de internationale jury van *France Football* hebben zich uitgesproken voor de Vlo. Hij is bejubeld van Japan tot IJsland, van Ghana tot Nieuw-Zeeland, van Kazachstan tot Engeland.

Het is maandag 30 november, zeven uur 's avonds, wanneer *France Football* aan de deur van zijn villa in Castelldefels staat om het goede nieuws te brengen. Een geweldig bericht, waar Leo - samen met zijn vriendin Antonella, zijn broer Rodrigo en zijn neefjes - ongeduldig en met veel hoop op gewacht had. Wanneer de hoofdredacteur hem de uitslag van de stemronde mededeelt, glimlacht hij verlegen, zoals altijd, maar zijn ogen hebben een vreemde schittering. Het goede nieuws komt na een fantastische week voor Leo en Barga. Op dinsdag 24 november, in de vijfde wedstrijd van de Champions League, hebben de blaugrana, met Piqué en Pedro, 'in een duivelse pot tegen het Inter van Mourinho een hemelse overwinning gehaald', zo schrijft *El País*. De kwalificatie voor de achtste finale, die eerst zo moeilijk leek, is nu binnen bereik voor de mannen van Guardiola. Messi, die in de laatste wedstrijd van de competitie - in het San Mamés tegen Athletic de Bilbao - een blessure heeft opgelopen, kon niet spelen; op 29 november is hij er in de clasico wel weer bij. Leo wil geen minuut van de wedstrijd tegen het Madrid van Cristiano Ronaldo missen. Het is de vierde keer dat de twee sterspelers tegenover elkaar staan. De Portugees, die meer dan vijftig dagen uit de competitie lag, toont in de zesenzestig minuten dat hij op het veld staat aan dat hij in prima vorm verkeert. Hij leidt de Madrileense aanval, maar mist ook de grootste kans van los blancos. Hij schampt de voet van Valdés en komt, voor de vierde keer, opnieuw niet aan scoren toe tegen Barcelona. Lionel laat zich in de eerste helft weinig zien. Hij creëert geen kansen en is ook niet beslissend. Hij speelt als aanvallende middenvelder of als hangende spits zonder echt sluwe acties te bedenken. Maar in de tweede helft - nadat Ibrahimovic met een verwoestend lin-kerschot de blaugranas op voorsprong heeft gezet en nadat Busquets een rode kaart heeft gekregen - toont de Vlo zijn ware aard. Hij neemt ballen aan, opent over de flank, speelt verdedigers uit, leidt de aanval en maakt één of twee sublieme acties. Hij geeft veel voor het team op het moment dat dat het meest nodig is. En in de 88^e minuut heeft hij de 2-0 op zijn schoen liggen. Vanaf de rechterflank krult Alves voor, en Lionel schiet verschroeiend hard op doel. Casillas stopt een bal die al half in het doel zat. Het zou geweldig zijn geweest als hij zo zijn achtste doelpunt tegen de keeper van Madrid had gemaakt (zijn laatste was een penalty in de vriendschappelijke wedstrijd tussen Spanje en Argentinië op 14 november), maar 'de geweldige redding van Casillas voorkwam dat. Het belangrijkste is toch dat Barcelona gewonnen heeft,' verklaart hij later in de *mixed zone*. En aan de

journalisten die hem naar de Gouden Bal vragen, antwoordt hij: ‘Vandaag verdiende Victor Valdés de Gouden Bal. Hij heeft ons erdoorheen gesleept.’ Dat klopt, maar Lionel heeft zijn wedstrijd om de Gouden Bal gewonnen. De wedstrijd was een perfect podium om voor zijn uitverkiezing te pleiten. Op maandag zijn er dus redenen te over om feest te vieren. Leo - in een wit-groen trainingspak -, zijn familie en de gasten van *France Football* toosten met een glas wijn op het jongetje dat niet kon groeien en dat nu in het pantheon van het wereldvoetbal zal worden opgenomen. Daarna nemen ze de tijd om het omslag en de drieënveertig pagina’s die aan ‘de jonge koning van het voetbal’ gewijd zijn, te bekijken.

De dag erop is een dag vol voorpaginastukken, een massale persconferentie en interviews.

Het is het moment van reflectie, van getoonde emoties en van toewijdingen.

‘Ik kan niet liegen. Ik had het voorgevoel dat ik hem dit jaar zou winnen, maar ik ben wel verbaasd door de uitslag van de stemronde,’ zegt Messi in de perszaal van Camp Nou.

‘Het is een eer om deze prijs te krijgen, het is erg mooi, het is iets speciaals, maar het was nu ook weer geen obsessie om te winnen. Ik wist dat als ik er alles aan zou doen, dat ik hem dan ook wel een keer zou winnen. En als dat niet gebeurd zou zijn, was ik toch op dezelfde manier doorgeslagen,’ legt hij uit. Ze vragen hem hoe het voelt om de eerste Argentijn te zijn die deze prijs wint. ‘Ik vind het een eer na Di Stéfano en Sivori, die hem ook wonnen maar met een andere nationaliteit. En Diego zou hem met de huidige normen ook meer dan eens hebben gewonnen.’ (Het is nodig aan te halen dat pas sinds 1995 de Gouden Bal opengesteld werd voor elke voetballer in Europa ongeacht zijn afkomst; Alfredo Di Stéfano, geboren in Buenos Aires, won hem in 1957 en 1959 met een Spaanse nationaliteit; Omar Sivori, winnaar van de Gouden Bal in 1961, geboren in San Nicolas, in de streek van Buenos Aires, won de prijs als Italiaan.)

En omdat Leo net zo goed Argentijns is als Barcelonees, vergeet hij ook de waarde van de trofee voor zijn ‘thuis’ niet. ‘Dat ik de eerste bij La Masia opgeleide voetballer ben die deze prijs in ontvangst mag nemen, is ook een overwinning voor dit project van Barcelona, het is heel belangrijk voor de club en voor de mensen die in het opleidingsinstituut werken.’ Zijn dankwoord gaat zoals altijd uit naar zijn familie en naar zijn teamgenoten: ‘Zonder hen zou ik deze prijs niet hebben gewonnen,’ verklaart hij keer op keer. En hij voegt eraan toe dat als hij had mogen stemmen, hij op een van zijn teamgenoten zou hebben gestemd: ‘Xavi en Iniesta verdienen deze prijs ook.’ Een speciaal dankwoord heeft hij voor Pep Guardiola: ‘De trainer,’ zegt Lionel, ‘heeft veel aan deze prijs bijgedragen. Ik kende hem al uit de opleiding, maar we hadden nooit veel contact. Ik geloof dat hij een heel intelligente persoon is, die heel veel van voetbal weet, en die dat ook op de beste manier over weet te brengen. Hij is een trainer die veel naar de menselijke kant van het spel kijkt en daarom heel geliefd is bij zijn spelers. De titels die we met hem gewonnen hebben staan aan de basis van deze trofee.’

‘Leo is de terechte winnaar omdat hij een speler is die op een ander niveau speelt. Hij heeft alles wat daarvoor nodig is. Alles,’ herhaalt de trainer van Barga. ‘Hij is solide, snel, maakt doelpunten, kan goed koppen, begrijpt het spelletje, beheerst alle registers, maar waar Leo echt het verschil mee maakt is met zijn kop, met zijn wil om te winnen.’

De datum voor de kroning tot beste voetballer van 2009 staat gepland op 6 december, om elf uur 's ochtends, in Parijs, in het sportprogramma *Téléfoot*. Daar zal Denis Chaumier hem live de Gouden Bal uitreiken. Maar er is eerst nog een wedstrijd te spelen: in het Riazor tegen Deportivo La Coruna. Hij maakt twee doelpunten en een hele serie spectaculaire acties - zo viert de Vlo zijn prijs. ‘Messi, Messi, Messi!’ roepen de toeschouwers in het oude Galicische stadion. Om middernacht, met een 3-1-overwinning op zak, gaat Lionel snel naar de kleedkamers om te douchen. Een privéjet wacht om hem naar Parijs-Le Bourget te brengen. Het vliegtuig landt even na 3.15 uur in de Franse hoofdstad. Een auto brengt hem naar het Hotel George v in het 8e arrondissement. Het is vier uur in de nacht, maar Lionel slaapt niet. Met Rodrigo, Matias en Maria Flor, zijn broers en zus, luistert hij de hele nacht muziek (Don Omar en dj Flex), terwijl ze televisiekijken en praten. Om half-tien 's ochtends begint de Parijse tour de force. Hij doorkruist de stad en stopt even voor de Eiffeltoren - pak, stropdas en make-up - voordat hij de studio in loopt. Hij groet Lilian Thuram, een ex-ploeggenoot van Barga, en gaat vervolgens voor de camera zitten voor het applaus, de speeches en de trofee. Er volgt een fotosessie met zijn familie, vrienden, voorzitter Joan Laporta en andere aanwezigen van Barga, van *France Football* en van TFi. Zijn auto doorkruist Parijs opnieuw, richting Boulogne-Billancourt dit keer, waar **tf1** zetelt. Voor het diner in de Louis xm-zaal van Hotel George v, en voor hij naar huis kan gaan is er nog een persconferentie georganiseerd. En hier geeft Leo, gezeten op een kruk, toe dat hij een beetje ongeduldig werd voor hij de Gouden Bal zou ontvangen, voor hij die mee naar huis kon nemen. Want zes dagen zijn erg lang. En hij geeft toe, en verbaast daarmee de zaal: ‘Ik hoop dat ik hem nog eens mag winnen, het zou geweldig zijn als ik er nog eentje aan toe mag voegen.’

Goed, de jongen heeft veel vertrouwen in zichzelf, maar dat zullen we nog wel eens zien. Voorlopig heeft Barga andere uitdagingen. De eerste: plaatsing voor de achtste finales in de Champions League veiligstellen. De mannen van Pep wacht een heel moeilijke wedstrijd in Kiev. In de vrieskou en tegen Shevchenko en zijn ploeggenoten, die er nog altijd van overtuigd zijn dat ze de volgende ronde kunnen halen. Het klopt dat de blaugranas meer kans maken: ze kunnen zelfs met één doelpunt verschil verliezen of gelijkspelen - afhankelijk van het resultaat in het Giuseppe Meazza-stadion in Milaan, waar op hetzelfde tijdstip Inter en Rubin Kazan spelen. Maar het doel is zich als groepswinnaar te plaatsen om zo de Engelse mogendheden Chelsea, Manchester United en Arsenal te vermijden. ‘Het is verboden te speculeren,’ verklaart Guardiola, die erop aandringt dat zijn spelers de teamorders volgen en spelen om te winnen. Dat wordt niet makkelijk, want in

het Valeriy Lobanovskiy-stadion trekt Dinamo Kiev, dankzij een verdedigende fout van de Catalanen, de stand in hun voordeel. Alles lijkt de verkeerde kant op te gaan: de kampioenen van 2008-2009 staan op het punt uitgeschakeld te worden. Maar Barga geeft niet op, zorgt dat de Oekraïners niet aan de bal komen, gaat zonder op te geven in de aanval, en uiteindelijk lukt het ze eerst de gelijkmaker (Xavi) en vervolgens het winnende doelpunt te maken. Als een streep: Leo via een directe vrije trap. Ze hebben Leo de hele wedstrijd gestoord. Heel vroeg heeft hij een mogelijkheid op de gelijkmaker gekregen, maar het lukte hem niet te profiteren van dit cadeautje van Shovkovskiy. Zelfs in man-tegen-mansituaties kon hij maar niet gevaarlijk worden. En in de 86^e minuut krijgen ze dan opeens een directe vrije trap toegewezen. De Vlo legt de bal neer: hij rondt fabuleus af, een trap met links, hoog in de kruising. Jammer dat Almeida vier minuten later van achter op hem inkomt. Het is de negende overtreding op hem en dit keer moet hij geblesseerd van het veld.

‘Iemand anders zou in zijn situatie kunnen leven met de Gouden Bal,’ zegt Pep Guardiola na de wedstrijd, ‘maar Leo heeft nu eenmaal die ongelooflijke instelling dat hij altijd wil winnen. Hij heeft een ambitie dat wanneer hij kwaad wordt, of het moeilijk krijgt, dat hij dan een nieuw doel kiest en zegt: “En daar ga ik voor.” En dan gaat hij ook meteen en recht op dat doel af.’

De medische staf zegt dat Messi een lichte beschadiging in zijn rechterenkelbanden heeft opgelopen. Hij zal de derby tegen Espanyol niet mee mogen doen, en zijn deelname aan de halve finale van het wereldkampioenschap voor clubteams in Abu Dhabi is in gevaar. Op zaterdag 12 december, in Camp Nou, speelt Leo niet, hij betreedt wel het veld om de Gouden Bal aan de 84.544 toeschouwers te laten zien. Hij overhandigt hem aan Celia, zijn moeder.

Een heel emotioneel moment en een staande ovatie voor ze een lange reis naar Abu Dhabi maken, waar Barga op woensdag 16 december in de halve finale tegen het Mexicaanse Atlante moet spelen, dat met 3-0 van Auckland City heeft gewonnen.

De foto's en de televisiereportages vanuit de Verenigde Arabische Emiraten laten een Messi zien die op het strand ligt, met een blauwe zwembroek en een ingepakte rechterenkel

- terwijl hij eigenlijk hard traint om op tijd hersteld te zijn. Leo en heel Barga zijn erg geïnteresseerd in het kampioenschap; ze trainen heel geconcentreerd voor de wedstrijd tegen Atlante. De statistieken spreken allemaal in het voordeel van de Catalanen - ze zouden makkelijk de CONCAF-Winnaars opzij moeten kunnen zetten. Maar ze vergeten de twee verloren finales in 1992 en 2006 niet. Ze zijn het verplicht zich vanaf het begin in te spannen. Dat is het plan. Maar zo makkelijk gaat het niet. In Zayed Sports City staat Barcelona al na vijf minuten met 1-0 achter. Na vijfendertig minuten maakt Sergio Busquets gelijk. Toch heeft Barga Atlante nog lang niet verslagen. De Mexicanen verdedigen goed en maken gebruik van de weinige kansen die ze krijgen, terwijl de blaugranas fouten

maken en de wedstrijd niet onder controle lijken te krijgen. Er zit niets anders op dan Messi in te brengen. De Argentijn, die op de bank zit, hoefde niet te spelen als dat niet nodig zou blijken. Maar Barga zit vast. En Guardiola speelt zijn kaart in de 53^e minuut.

‘Ik wist dat Messi door het gejuich van het publiek aangespoord zou worden. Ik wist dat zijn aanwezigheid de wedstrijd in een andere plooi zou kunnen brengen,’ zal José Cruz, de trainer van Atlante, later zeggen, ‘maar ik had niet verwacht dat hij dat zo snel zou doen.’

Eén minuut, één minuut maar, dat is wat Leo nodig heeft om de wedstrijd te beslissen. De Argentijn loopt diagonaal onder zijn dekking uit, Ibrahimovic ziet dat, draait een halve slag en geeft hem een prachtige, precieze dieptepass. De rest doet de Vlo: een perfecte aanname en schijnbeweging langs de keeper en daarna een perfect schot. De bal rolt tergend langzaam het doel in. Het is de eerste bal die hij aanraakt, en het is 1-2; het verzet van de Mexicanen is gebroken; Barga begint eindelijk te lopen; Pedro maakt het derde doelpunt en wordt zo de eerste en enige speler die in één jaar tijd in zes competities gescoord heeft; de elf spelers van Barcelona kunnen zich permitteren het publiek met rondtikken en hakbal-len te vermaken. Pure hoogstandjes. De ene na de andere kans biedt zich aan en het maakt zelfs niet uit dat Messi nog een een-op-eensituatie verspeelt voor Vilar, de Argentijnse keeper die hem kent van de nationale selectie. Het is niet meer belangrijk - het team heeft getoond de winnaar van de Champions League te zijn. En Messi heeft nogmaals bewezen dat hij een wonderkind is.

José Cruz legt het uit: ‘Zonder Messi is Barcelona het beste team ter wereld. Met Messi zijn ze buitenaards.’

En daar valt niets aan toe te voegen.

Wat overblijft is de finale op 19 december. Wie overblijft is Estudiantes de la Plata. Het Argentijnse team dat in de andere halve finale met 2-1 het Koreaanse Pohang Steelers heeft uitgeschakeld. Het elftal van Juan Sebastian Verón, die Leo's tutor was tijdens de Copa América 2007, de wereldreiziger die zijn nieuwe team bezielde heeft en ervan droomt het kunststukje van zijn vader, Juan Ramón ‘de tovenaer’ Verón, te herhalen. In 1968, op Old Trafford, bezorgde de spits van Estudiantes zijn team de Intercontinental Cup door Manchester United te verslaan.

Het is een droom die kracht brengt op het veld. Maar een droom die slechts negenentachtig minuten duurt. Bijna een hele wedstrijd, en bijna een wonder. De Argentijnen maken aan het einde van de eerste helft het eerste doelpunt (37^e minuut) met een fraaie kopbal van Boselli, die tussen Puyol en Abidal een gaatje vindt, om zo de voorzet van Diaz af te ronden. Voor Barga is dit het slechtste scenario denkbaar: een doelpunt tegen, geen enkele doelkans, Messi die tegen een gele kaart is aangelopen en bovenal: een team dat er verloren bij loopt en geen openingen vindt op het middenveld. Alle openingen worden dichtgehouden door het trio centrale verdedigers. Messi verschijnt maar niet, Henry lijkt niet aanwezig en Ibrahimovic vecht vooral met zichzelf. Estudiantes weet daarentegen perfect

wat het moet doen: de wedstrijd doodleggen, de bal afgeven en het initiatief aan de spelers van Barcelona overlaten. Achterin wordt de boel op slot gedaan en met alles wat toegestaan is, het team zorgt ervoor niet één mogelijkheid aan zijn tegenstander te geven: een overtreding, weggeschopte en uit geschopte ballen, een wissel, een klein opstootje - alles om maar te zorgen dat de tijd verstrijkt, dat ze aan die 90^e minuut komen, en om maar die tweede keer de zo gewilde wereldbeker te winnen. Barga komt niet vooruit, het toont al zijn karakter, al zijn wilskracht, probeert het de ene na de andere keer, tot Xavi één minuut voor tijd de bal hoog het zestienmetergebied in schopt, Piqué de bal verlengt zodat Pedro, met een boogje over de keeper, de bal in het net kan koppen. Het betekent de gelijkmaker. De verlenging. Maar ook de overwinning. De Argentijnen weten het. Hun gezicht zegt het. Meer weerstand kunnen ze niet bieden, het jongetje Messi kunnen ze niet langer stoppen: hij scoort - alsof hij een potje speelt op een trapveldje - met zijn borst, met het hart, met het embleem van zijn club. Hij ontsnapt aan zijn vriend Juan Sebastian Verón en rondt de voorzet van Dani Al-ves af met een beweging die niemand verwacht had.

Waarom met zijn borst in plaats van met zijn hoofd? 'Ik probeerde op zeker te spelen. Ik zag de keeper de andere kant op bewegen,' zal hij een dag later in een interview aan *El Pais* verklaren, 'en ik meende dat het voldoende was als ik hem zacht de kant op bewoog die hij meende af te dekken. Gelukkig pakte dat goed uit.'

Eenvoudig zoals altijd, en zoals altijd kijkt de Vlo omhoog en draagt zijn doelpunt op aan zijn oma Celia en aan de Heer, voor alles wat ze hem gegeven hebben. Daarna is het alleen maar feest in het kamp van Barcelona, en volgen er tranen - die van Pep Guardiola, die zich eens door de emotie laat overmannen. Leo is de eerste die hem omarmt, die hem bedankt. Maar ook de tegenstanders vergeet hij niet. Hij gaat één voor één de spelers van Estudiantes af, 'omdat ze geweldig gevochten hebben, omdat ze Argentijns zijn, en omdat ze verdriet hadden'.

De derde keer is scheepsrecht. Na twee nederlagen in 1992 en 2006 verovert Barga een trofee die het in zijn honderdtien-jarig bestaan nog nooit gewonnen had. En het kroont zich tot wereldkampioen. Nog nooit heeft een team zes titels in één jaar gewonnen.

'Op dit moment denk ik dat we ons er nog niet bewust van zijn wat we hebben bereikt,' geeft Messi aan *El Periódico* toe. 'Het zal heel moeilijk worden voor een ander team dat te herhalen, en hoe meer tijd er verstrijkt, hoe meer we het op waarde zullen kunnen schatten.'

Barga heeft het hoogste bereikt, maar Leo heeft nog een afspraak, op 21 december, in een ondergesneeuwd Zürich.

Even na negen uur 's avonds heeft Michel Platini, de president van de **UEFA**, vergezeld door de president van de **FIFA**, Sepp Blatter, het podium betreden. Voordat hij de gouden envelop openmaakt, krijgen we nog een laatste keer de genomineerden te zien. De video's en de gezichten van Cristiano Ronaldo, Andrés

Iniesta, Kaka, Messi en Xavi komen voorbij.

Platini is aan het woord en zegt dat hij er heel trots op is dat alle genomineerden in Europese teams spelen. En dan volgt het belangrijkste, de mededeling dat *'The fifa World Player 2009 is Lionel Messi'*.

De derde keer is scheepsrecht. Alweer. Na zijn tweede plek in 2007 en 2008 is Leo nu de winnaar. Hij staat op uit zijn stoel, knoopt zijn Ermenegildo Zegna-jasje dicht, trekt zijn blauwe stropdas recht en beklimt het podium. Michel Platini overhandigt hem de prijs en geeft hem het woord.

‘Goedenavond. Allereerst wil ik graag mijn dank uitspreken aan mijn collega’s die gestemd hebben. Het is een hele eer deze prijs te mogen ontvangen omdat hij is toegekend door spelers van andere teams en van andere elftallen, en dat betekent veel voor me. Ik wil mijn dank uitspreken aan mijn teamgenoten’ - en meteen zoeken de telelensen in het publiek naar Iniesta - ‘en met hen deze prijs vieren. Het is de beste afsluiting mogelijk van een geweldig jaar voor Barcelona, voor mijn teamgenoten en voor mij. Ik dank u zeer.’

Leo praat met bevende stem en glimlacht bijna niet. Hij heeft gewonnen en alweer met afstand: met 1073 punten haalt hij bijna drie keer zoveel als Cristiano Ronaldo, die tweede wordt met 352 punten. Derde is Xavi (196), vierde Kaka (190) en vijfde Iniesta (134). De bondscoaches en aanvoerders van 147 landen hebben hem een overweldigende overwinning toegekend.

‘Onbetaalbaar, dit is onbetaalbaar,’ roept Jorge Messi - begeleid door Celia, Matias, Rodrigo en Maria Sol - uit: ‘Dat hij een prijs wint, dat het team een titel pakt, dat is allemaal nog te voorzien. Maar dat ze in één jaar alles winnen was ondenkbaar.’ En daar voegt de vader van de Vlo geëmotioneerd aan toe: ‘Het is de perfecte afsluiting van een perfect jaar. Meer blijdschap is onmogelijk.’

‘De planeet aarde ligt aan Messi’s voeten’, koppen de kranten een dag later, maar Leo moet nog altijd het hart van één land zien te veroveren, dat van het zijne, Argentinië. Omdat Leo in het Argentijns elftal nog altijd niet legendarisch heeft gespeeld. Omdat hij - al heeft hij met pijn en moeite kwalificatie voor het wereldkampioenschap van Zuid-Afrika veiliggesteld - nog nooit heeft geschitterd in het albiceleste-shirt. ‘Waarom lukt hem alles in het shirt van Barcelona en niets in dat van Argentinië?’ Het klopt: in Argentinië wordt hij ervan beschuldigd zijn vaderland af te vallen, ‘alsof zijn lage rendement te wijten is aan een gebrek aan motivatie en niet aan de populariteit van een speler die met la albiceleste meer kans heeft op het winnen van de loterij dan op het ontvangen van een fatsoenlijke pass. Maradona voerde een messiaans model in,’ schrijft David Gisbau in *El Mundo*, ‘waarin hij Messi niet eens opnam, omdat hij van een andere generatie is en daarbij te vroeg uit Argentinië vertrok om gewend te kunnen zijn aan de vaste volksverafgoding.’ Ze hebben niet in de gaten dat het probleem niet bij hem ligt, maar in de selectie. Ze zien hem als een buitenlander en schrijven: ‘Messi is geen Argentijn’ omdat hij alles voor Barga geeft; hij heeft de club alles in Europa

geschonken en daarbij Estudiantes uit hun droom gehaald -het team waar bijna heel het land achter stond. Messi heeft inderdaad een probleem met de Argentijnen, of beter gezegd: de Argentijnen hebben een probleem met Messi. Leo weet het en het maakt hem woest als ze zeggen dat hij niets voor het Argentijns shirt voelt. En er is niets wat hem kwader kan maken dan te zeggen dat hij geen Argentijn is. 'Wat weten zij nou van mijn gevoelens!' roept hij uit. Maar het probleem is op te lossen. Op het wereldkampioenschap.

Barcelona

Drieëntwintig jaar is niet oud. Het verleden ligt nog maar net achter je; je toekomst ligt nog open. Het is nog te vroeg om een balans op te maken en te moeilijk om het over de tijd die nog moet komen te hebben. Maar je kunt het wel proberen. Leo Messi is het daarmee eens.

Gezeten in een zetel in de catacomben van Camp Nou lijkt hij wel een schooljongetje die zijn huiswerk moet maken. Een mobiel telefoontje dat op tafel ligt is zijn enige hulp.

We beginnen.

De moeilijkste momenten in je leven?

'Het verhuizen van Argentinië naar Spanje. Ik liet mijn stad, mijn vrienden en mijn volk achter. De eerste maanden hier waren heel moeilijk. Er waren momenten dat mijn vader en ik hier waren en de rest van de familie in Rosario. We leden daaronder. Ik miste Mati'as, Rodrigo, mijn zusje en mijn moeder. En dan huilde ik alleen, in mijn huis, en probeerde te zorgen dat mijn vader me niet zag.'

Het gelukkigste moment in je leven?

'De titels die ik met Barcelona en met de Argentijnse selectie won.'

En de Gouden Bal of de fifa World Play er 2009?

'Mijn individuele titels zijn voor de mensen die van me houden, ze maken al hun opofferingen een beetje goed. Maar de titels maken een stad, een land - of nog meer mensen - gelukkig. Dat is ongelooflijk, onvergelijkbaar.'

En nu ben je de koning van de hele wereld.

'Nee, dat ben ik niet, en ook niet de nummer één. Ik ben gewoon mezelf en wil graag deel uitmaken van een groot team.'

Had je je een jaar als deze voorgesteld?

'Ik had zoiets nooit verwacht. In mijn stoutste dromen hoopte ik nog niet dat alles zo goed zou gaan.'

Laten we teruggaan naar het verleden. Wat is je eerste mooie voetbalherinnering?

‘Dat was aan het begin, bij Grandoli, en we speelden in de competitie tegen Amanecer. Er werd gezegd dat zij de besten waren, de kampioenen. Mijn hele familie zat op de tribune en ik maakte vier doelpunten - en eentje was heel mooi.’

Hoe komt het datje zo van de bal houdt ?

‘Geen idee. Dat was al zo als jongetje, zoals dat bij veel kinderen is, maar bij mij is het nooit weggegaan.’

Hoe heb je dat vertrouwen in je spel gekregen, en hoe leerde je de bewegingen die je ons laat zien?

‘Door gewoon de hele tijd met de bal te trainen. Toen ik klein was ging ik weleens alleen in een hoekje staan en dan bleef ik maar met de bal oefenen. Maar ik oefen niet op bewegingen. Ik ben niet iemand als Ronnie, die oefent en oefent tot hij een beweging zo goed onder de knie heeft dat hij haar in het veld kan doen. Ik verzin geen schijnbewegingen; ik maak ze zoals ze eruit komen. Zonder na te denken.’

Wie is beslissend geweest in je liefde voor de bal?

‘Mijn oma nam me voor het eerst mee naar het voetbalveld. Zij was voor ieder van ons een heel belangrijke, heel speciale persoon. Zij was te goed. Ik herinner me dat het op zondag altijd een feest was bij haar in huis. Maar ook mijn broer Rodrigo en mijn neef zijn een voorbeeld voor me geweest. En ook mijn vader heeft me altijd erg geholpen.’

Is het moeilijk geweest om te worden wie je nu bent?

‘Alle jongens willen voetballer worden, maar om zover te komen moet je werken en andere dingen laten. En je moet door heel moeilijke periodes heen, zoals toen ik besloot om in Barcelona te blijven. Dat was mijn beslissing. Niemand verplichtte me die te nemen. Mijn ouders hebben me wel vaak gevraagd wat ik wilde doen. Ik wilde op La Masia blijven omdat ik wist dat dat mijn kans was om voetballer te worden. Als kind was ik altijd heel verantwoordelijk.’

Je groeiproblemen, je kleine postuur; hebben die je ontwikkeling aangetast?

‘Ik was nog maar een kind en had niet echt in de gaten wat er met me aan de hand was - buiten de injecties in mijn benen elke avond. Maar doordat ik kleiner ben heb ik wel beter geleerd om de bal aan de voet te houden, om wendbaarder en sneller dan de groteren te worden.’

Aan welke wedstrijden uit je carrière bewaar je de mooiste herinneringen?

‘Aan de wedstrijd tegen Chelsea in de Champions League, in 2004, aan de derby tegen Real Madrid toen ik drie doelpunten maakte en, uiteraard, aan de finale van het wereldkampioenschap onder 20 en de halve finale in Peking, tegen Brazilië.’

Je mooiste doelpunten?

‘Als ik er nu zou moeten kiezen, dan worden het de doelpunten tegen Roma tegen Estudiantes.’

En je goal tegen Getafe?

‘Natuurlijk, die was ook geweldig.’

Is dat doelpunt tegen Getafe niet het mooiste dat je ooit hebt gemaakt?

‘Dat is mogelijk, al heb ik er nog een paar vergelijkbare gemaakt toen ik als jongetje van tien of elf bij Newell’s speelde. We hebben ze thuis op video staan.’

Toen ze je op die leeftijd vroegen naar je favoriete speler, antwoordde je: ‘Mijn broer Rodrigo en mijn neef Maxi.’ Heb je nooit een idool gehad?

‘Nee, ik heb nooit een favoriete speler of een idool gehad. Toen ik opgroeide volgde ik Aimar wel, ik hield van zijn techniek. Toen ik in Valencia tegen hem speelde heb ik aan het einde van de wedstrijd zijn shirtje gevraagd.’

En Maradona?

‘Hij is de grootste.’

Heb je hem bezig gezien toen hij bij Newell’s speelde?

‘Ik was nog jong, een jaar of zes. Ik ben naar de wedstrijd gegaan waarin hij zijn debuut maakte, maar ik herinner me er weinig van.’

Klopt het dat je vader je ooit een video heeft gegeven met de mooiste acties van Maradona?

‘Ik heb de goals van Maradona vaak gezien, maar ik herinner me niet meer wie me die video heeft gegeven.’

Wat vind je ervan dat iedereen je vergelijkt met Maradona, en dat ze je zelfs zijn opvolger noemen?

‘Daar word ik erg blij van, maar tot nu toe heb ik nog niets bereikt. Ik moet blijven groeien en leren. Ik probeer elke dag een betere voetballer te zijn. En Diego is uniek, er zal nooit een tweede komen.’

Welke raad heeft Maradona je gegeven?

‘Hij heeft me gezegd dat ik gewoon mezelf moet blijven, dat ik altijd van het spelletje moet genieten en dat ik voor mezelf moet zorgen, omdat een carrière kort is; als je beter wilt worden en als je wilt dat die carrière langer duurt, zul je altijd fit moeten zijn.’

En als bondscoach? Wat zei hij tegen je?

‘Hij geeft me advies en helpt me. Hij heeft altijd wel iets op te merken.’

Iedereen, van Maradona tot Perfumo, heeft het over je spel. Hoe zou je dat omschrijven?

‘Het is moeilijk om over mezelf te praten, het is beter als anderen dat doen. Wat kan ik zeggen? Dat ik graag achter de spitsen speel, kansen creëer en zo vaak als ik kan probeer te scoren.’

Je beste eigenschap ?

‘Misschien wel het wisselen tussen snelheden.’

Een andere clichévraag: de druk. Het lijkt alsof je daar niets van voelt.

‘Wanneer ik het veld op loop interesseert de tegenstander me niet. Ik probeer gewoon mijn werk goed te doen, ervan te genieten en iets toe te voegen aan mijn team.’

FC Barcelona.

‘Ik ben al tien jaar hier. Ik voel me er fijn. Toen ik dertien was hebben ze op mij gegokt; ik wilde het eerste team halen en dat is me gelukt. Ik wil nog veel prijzen winnen met dit team. Maar ik vergeet niet dat ik maar één van de elf ben, zonder de hulp van mijn ploeggenoten ben ik niemand.’

Het Argentijns elftal.

‘Het shirtje van het Argentijns elftal aantrekken is iets geweldigs. Al woon ik duizenden kilometers verderop, ik wil er toch elke wedstrijd bij zijn en mijn volk gelukkig maken. Jammer dat dat in Zuid-Afrika niet lukte.’

Een heikel onderwerp: wil je niet nog eens in Argentinië spelen?

‘Ik zou graag nog eens bij een club in mijn eigen land spelen. Maar voorlopig niet.’
De telefoon gaat.

We pauzeren even.

Buiten schijnt de zon. Geen enkel wolkje aan de hemel; zomerse temperaturen - al geeft de kalender aan dat het nog winter is. Het groen van het gras schittert. Aan de rand van het veld onderbreken de toeristen hun bezoek aan het stadion even. Ze maken foto's naast hun kartonnen idolen. Er komt ook een Japans stelletje. De vrouw kiest Messi. Zij is blij omdat hij haar lengte heeft en zij een arm om zijn nek kan slaan. Dan verschijnt er een groep scholieren: ze rennen naar hun favoriete speler. Ze gaan rond de kartonnen Leo staan. Het is overduidelijk dat Messi de meest gewilde is.

Hierbinnen is het telefoongesprek afgelopen. We kunnen verdergaan met het gesprek.

Hoe vind je het om beroemd te zijn?

‘Heel gewoon. Daar denk ik niet bij na. Ik wil alleen maar blijven spelen, dat is waar ik het meest van hou. Ik doe wat ik altijd heb gedaan. Het enige wat anders is, is dat wanneer ik in Rosario de straat op wil, ik dat niet meer kan.’

Vind je het niet vervelend dat ze je op straat stoppen, dat ze je handtekening of foto's willen, en je kussen?

‘Nee. Er zijn mensen bij die uren op me wachten om een foto te kunnen nemen. Het is juist goed om ze te helpen.’

Klopt het, zoals verschillende mensen zeggen, dat de roem je niet naar het hoofd is gestegen?

‘Dat klopt. Ik sta nog met beide voeten op de grond en zal nooit vergeten waar ik vandaan kom.’

En het geld? Dat heeft je leven niet veranderd?

‘Voor mij is er niets veranderd. Ik kom uit een familie die het geld niet aan luxeproducten zal uitgeven.’

Houje van de aandacht?

‘Ik amuseer me wel, ik vind het leuk om de pers te woord te staan.’

Laten we het over iets anders hebben: je eerste leermeesters.

‘Ik heb veel geleerd van Guillermo Hoyos, een van mijn jeugdtrainers, hij is erg belangrijk voor me geweest. Hij heeft alles gedaan om mij een jaar hoger te laten spelen.’

En de leermeesters in je leven?

‘Mijn familie, mijn vader, mijn broer Rodrigo. Ze hebben me altijd gesteund.’

Hoe is de relatie met je vader?

‘Heel goed. We hebben hier veel tijd samen doorgebracht. We zijn makkers en vrienden, al hebben we elk onze goede en zwakke punten. Hij wordt soms heel nerveus om niets, dan wordt hij kwaad en scheldt op me.’

Hebben jullie het weleens over contracten of clausules?

‘Hij geeft me altijd raad, maar hij zorgt voor de zaken. Ik voetbal.’

En over het voetbal; heeft hij het daar weleens over?

‘Van kleins af aan zegt hij na de wedstrijd: “Je hebt goed gespeeld,” of: “Je hebt slecht gespeeld.” Voor de rest bemoeit hij zich er niet mee.’

Je moeder hoopt dat je naast een geweldige carrière vroeg of laat ook een gezin sticht.

‘Dat zegt ze me altijd. Het belangrijkste is dat ik gelukkig ben, ik ben nog te jong om het te hebben over een toekomstige familie.’

Maar je hebt een vriendin?

‘Ja.’

Hij wordt rood als een tomaat.

En ben je nog altijd zo verlegen?

‘Dat gaat beter. Ik ben veranderd.’

Van wie heb je die blos op je wangen?

‘Matias heeft dat ook, net als mijn vader. Mijn moeder en Rodrigo zijn anders.’

Buiten het voetbal, waar houje het meeste van ?

‘Om bij mijn familie en vrienden te zijn.’

Stel jezelf eens voor over vijftien of twintig jaar. Wat zie je dan? ‘Dan woon ik met mijn familie in Rosario. Altijd dicht bij mijn familie.’

Je familie betekent alles voor je?

‘Ik ben veel verschuldigd aan mijn ouders en broers. Als het goed met hen gaat, gaat het ook goed met mij.’

Laten we een test doen: een paar vragen die La Capital je stelde toen je dertien was. Eens kijken of je veranderd bent. Een boek.

‘Het boek van Maradona, *Ik ben Diego*, ik ben eraan begonnen, maar heb het nooit uitgelezen. Ik ben niet zo’n lezer.’

Acht jaar geleden zeije: de bijbel. Ben je gelovig?

‘Niet actief, maar ik geloof wel in God.’

Ben je bijgelovig?

‘Nee.’

Favoriete muziek?

‘Argentijnse cumbia, maar ik kan je geen groep noemen.’ *Een film.*

‘*Son of the Bride of Nine Queens*. Ricardo Darm is mijn favoriete acteur. Mijn oma leek erg op de hoofdpersoon van *Son of the Bride*: ze deed vergelijkbare dingen en had ook alzheimer.’

Een doel.

‘Nog meer titels winnen.’

Je houdt van winnen.

‘Wie wint is tevreden, wie verliest is altijd ontevreden en denkt de hele tijd aan waarom hij niet gewonnen heeft.’

Een droom.

‘Wereldkampioen worden met Argentinië.’

Opnieuw gaat zijn telefoon: het is Jorge, zijn vader.

Ze wachten thuis op hem om te eten. Heel zijn familie is overgekomen uit Rosario: Celia, Maria Sol en oom Claudio en tante Marcela.

Een trainingsbroek en een witte sweater met capuchon, sportschoenen; Leo Messi loopt door de gangen van het stadion naar de lift die hem naar de parkeergarage zal brengen.

Hij wuift een laatste groet en gaat huiswaarts, naar zijn familie.

Wat voor lekkers zullen Celia en tante Marcela vandaag weer klaargemaakt hebben?

Zeeën van tranen

3 juli 2010

De 89^e minuut. Duitsland valt opnieuw aan. Miroslav Klose rondt een tegenaanval af en zet de einduitslag op het bord: 0-4. Messi, die nog altijd op de helft van de tegenstander staat, wandelt gelaten terug. Hij bereikt de middellijn, zet even zijn handen in zijn zij, hurkt en leunt met zijn armen op zijn knieën. Hij wil eigenlijk huilen. Vlak langs de Argentijnse nummer 10 - zijn hoofd omlaag, een verloren blik, in ongeloof en zonder nog enige fut - passeert Klose, in jubelstemming.

Bij het eindsignaal van scheidsrechter Ravshan Irmatov stort Lionel in. Noch Verón, noch Fernando Signorini, de in-spanningstrainer van la albiceleste, noch Diego Armando Maradona, die hem omhelst en een kus geeft, kan hem troosten. Pluisje zelf vertelt tijdens zijn gebabbel met de pers over het ontroostbare gehuil van Leo: 'Wie nu nog zegt dat hij niet van het shirtje houdt is een idioot.'

'Het was heel moeilijk om in de kleedkamer te zien hoe Messi eraan toe was. Sommigen,' legt Signorini uit, 'dachten misschien wel dat hij zo niet zou moeten reageren omdat hij alles voor elkaar heeft. Maar juist hierom verdedig ik jongens als hij, die miljoenen verdienen en toch in de kleedkamer in huilen uit kunnen barsten - het waren zeeën van tranen, die aantoonde wat de jongen vanbinnen voelde.'

Met tranen van frustratie, van onmacht en van pijn eindigt het wereldkampioenschap van Messi. Hij verlaat Zuid-Afrika met lege handen, zonder één doelpunt te hebben gemaakt, zonder de speler te zijn geweest waarop alle Argentijnen hoopten: de Maradona van 1986 - tijdens het wereldkampioenschap in Mexico -, en zonder de toewijding van het albi-celeste-elftal. Hij verlaat 'zijn' wereldkampioenschap zonder zichzelf te zijn geweest - Messi, winnaar van de Gouden Bal; Messi, de speler die schittert bij Barcelona zonder zich tot koning te hebben gekroond. Hij is een van de sterren die het niet hebben kunnen waarmaken, zoals Wayne Rooney, Cristiano Ronaldo, Kaka of Frank Ribery. Een triest einde van een geschiedenis die op een heel andere manier is begonnen. Laten we eens kijken.

47 schitterende doelpunten zijn Lionels buit in het seizoen 2009-2010. Hij wint de Gouden Schoen, de prijs voor de Europese topscorer. Niemand heeft zoveel gescoord als hij. De aanvallers uit de Spaanse, Engelse, Duitse en Italiaanse competities staan mijlenver achter hem: Villa (27 doelpunten), Cristiano Ronaldo (33), Rooney (34), Müller (19), Robben (23) en Di Natale (29). In La Liga heeft Messi als nooit tevoren gespeeld, meer dan ooit, en met meer doelpunten dan ooit sinds hij zes jaar geleden in het eerste elftal debuteerde. Hij is *depi-chichi* - de topscorer - en heeft vier dubbele doelpunten en drie hattricks gemaakt, en met vierendertig doelpunten in totaal heeft hij het aantal dat Ronaldo in 1996-1997 maakte geëvenaard. Een ander record dat hij bij Barga verbroken heeft: hij is de jongste speler in de geschiedenis van de Catalaanse club die honderd doelpunten in de competitie weet te scoren. Hiermee heeft hij aanvallers als Rivaldo, Romario

en Eto'o achter zich gelaten. Vierendertig prachtige doelpunten die meegeteld hebben in de verovering van de competitie. Barga

behaalt de titel op de laatste speeldag na een ingetogen wedstrijd: 4-0 tegen Valladolid, met twee doelpunten van Messi. Barcelona verlengt zijn kampioentitel na een wedstrijd op het scherp van de snede tegen het Real Madrid van Cristiano Ronaldo. De blaugranas behalen 99 van de maximale score van 114 punten, goed voor een historisch record in La Liga. Ze hebben een enerverend, magnifiek kampioenschap gespeeld, waarin ze 98 doelpunten maakten en er maar 24 tegen kregen. Zowel in Camp Nou als in Bernabéu hebben ze van los blancos van Florentino Pérez gewonnen. En Lionel heeft Cristiano Ronaldo - de duurste speler uit de voetbalgeschiedenis en de ster in het Madrileense elftal - overklast tijdens de Gouden Bal 2008. De jongen uit Rosario is groot geworden, heeft zijn vierde competitie in zes seizoenen als winnaar afgesloten, maar bovenal is hij gegroeid en heeft daarbij getoond over een grote volwassenheid en geestelijke rust, als persoon en als voetballer, te beschikken. 'Hij hoeft nu niet meer elke actie op zijn allermooist te maken. Hij speelt meer over en wisselt beter af,' legt Tito Vilanova uit, de rechterhand van Pep Guardiola. 'Hij is gegroeid in het combinatiespel. Hij is effectiever en hij is nog moeilijker tegen te houden.' Voor Lionel is het een spectaculair seizoen geweest, waarin hij twee keer pijnlijk ten val kwam. De eerste keer op 13 januari 2010, in het Ramón San-chez Pizjuan-Stadion. Barcelona speelt alsof het vleugels heeft, beter is onmogelijk, het creëert tientallen kansen, maar Palop stopt ze allemaal. Slechts één keer lukt het ze het net te vinden. En Sevilla schakelt, dankzij het resultaat in de eerste wedstrijd (2-1 in Camp Nou) de blaugranas uit in de Copa del Rey. Het is de eerste titel die Barga niet weet te winnen sinds de komst van Guardiola. Messi is er ondersteboven van. De troostende woorden van zijn ploeggenoten en zijn Argentijnse vriend Gaby Milito helpen niets. 'Een ander zou hebben gezegd: "Nou ja, ik ben wereldkampioen. Dan winnen we de competitie maar." Maar hij niet. Hij was meer dan wie ook aangedaan,' vertelt Guardiola. De tweede val is op 28 april 2010 in Camp Nou. Het Inter van José Mourinho schakelt - na een prima gespeelde defensieve wedstrijd en een perfecte pot in Milaan - Barcelona uit in de Champions League. De winnaar van een jaar eerder strandt in de halve finales en zal niet de gedroomde finale in Bernabéu spelen. De wederopstanding waar de hele Barcelonese aanhang op hoopte vindt niet plaats. Het blijft bij één doelpunt, van Piqué in de 84^e minuut, dat niet genoeg is om de uitslag van San Siro (3-1) ongedaan te maken, en dus niet genoeg is om het ticket naar Madrid te kunnen boeken. Inter ontregelt en hindert met elf - en zelfs met tien spelers (na de rode kaart van Motta) - het spel van Barcelona. Messi, die vier doelpunten tegen het Arsenal van Arsène Wenger had gemaakt, lukt het alweer niet tegen een team van Mourinho (Chelsea en Inter) te scoren. Zijn spel is niet om over naar huis te schrijven, maar Guardiola komt voor hem op: 'Er is geen enkele reden om hem de schuld te geven. Omdat zij steeds met zes spelers verdedigden had hij de hele tijd twee man in zijn rug, of hij nu door het centrum of via de flanken probeerde aan te

vallen.’ De trainer verdedigt zijn spelers: ‘Ze hoeven helemaal geen sorry te zeggen na de wedstrijd die ze gespeeld hebben. Ik ben heel trots op ze.’ Zijn boodschap aan alle spelers is duidelijk: hij vindt het erg dat hij hen niet naar Madrid heeft geloodst en belooft het een jaar later nog eens te proberen; op dit moment verklaart hij, ‘zullen we herstellen en opnieuw ten strijde trekken’. En zo is het: op 16 mei schreeuwt de hele provinciehoofdstad: ‘*Alirón, alirón, el Barga campeón* P Tijden de ceremonie van deze nieuwe titel pakt Lionel de microfoon en roept: ‘Voorwaarts, Argentinië, *la concha de su madre!*’ De aanhang van de blaugranas applaudisseert met veel plezier om deze woorden. Iedereen wil dat hij het goed zal doen in la albiceleste. Zoals heel Argentinië dat wil.

‘De droom om de cup in je handen te mogen dragen, hebben we allemaal. Niet omdat het me een nog grotere speler zou maken, maar gewoon omdat er niets ter wereld mooier kan zijn. Ik verliet huilend het wereldkampioenschap door die nederlaag tegen Duitsland. Hopelijk verlaat ik ook Zuid-Afrika huilend, maar dan wel van geluk,’ verklaart Lionel als hij zich bij de albiceleste-groep voegt in Ezeiza, Buenos Aires. Hij voegt er nog aan toe: ‘Het is heel anders om in Barcelona te spelen dan om voor het nationale elftal uit te komen. Dat komt omdat je te weinig tijd hebt om aan iets te werken of te trainen. Dat wil niet zeggen dat de internationals van ons elftal slecht zijn, ze zijn juist de besten van de wereld, maar dat we tijd nodig hebben om te werken. Hier gaat alles veel te snel: twee dagen hier en meteen een wedstrijd. Wanneer we allemaal samen zijn, in een groep, en de nodige tijd verstreken is, dan zal alles wel veranderen. We zullen goed op het toernooi verschijnen, rustig, niet als de grote favoriet, wat goed is, want zo kunnen we misschien voor een verrassing zorgen.’ Deze keer trekt de Vlo alle blikken en alle aandacht van de media en fans van over de hele wereld. Zelfs Fidel Castro, die door een ernstige ziekte al vier jaar niet meer publiekelijk is verschenen, schijnt de genialiteiten van Lionel te volgen. In een artikel genaamd ‘In de schaduwen van een tragedie’, gewijd aan het beschuldigen van de imperialistische connecties van de Verenigde Staten, schrijft hij over de Argentijnse aanvaller: ‘Hij verschijnt als een bliksemflits en met zijn voeten schiet hij de bal met een buitengewoon hoge snelheid.’ In Argentinië scoort Lionel punten in de eindeloze vergelijkingen met Maradona, zelfs als het hart van zijn ploeggenoten nog altijd bij Diego ligt. Als hij eens en voor altijd onder Pluisjes schaduw uit wil komen, zal hij met Argentinië iets moeten klaarspelen: de wereldbeker waar ze sinds 1986 van dromen in de lucht houden. Maradona-Messi, Messi-Maradona: de relatie lijkt na schommelingen, kritieken, tegengestelde verklaringen en na de nodige reflecties over oedipuscomplexen steeds stabiel te worden. Lionel heeft sinds Diego bondscoach is elf wedstrijden gespeeld en maar drie doelpunten gemaakt. Zijn moeilijkste moment volgt op 14 oktober 2009, wanneer hij ervan wordt beschuldigd niet te hebben gejuicht toen Mario Bolatti het doelpunt tegen Uruguay maakte, waardoor Argentinië geplaatst was voor Zuid-Afrika. Celia, zijn moeder, moet zelfs tussenbeide komen om haar zoon te verdedigen: ‘Hij voelt zich vreselijk wanneer mensen iets slechts over hem zeggen. Waarom zijn jullie altijd

tegen hem? Hij lijdt er erg onder en het is moeilijk om je eroverheen te zetten.’ Het is waar: Lionel voelt zich slecht, raakt in een crisis - dat merken zijn ploeggenoten van Barcelona heel goed - en hij krijgt geen steun van Maradona. Teleurgesteld belt hij de bondscoach om te zeggen dat hij niet meer voor la albiceleste wil uitkomen. Diego, die begrijpt dat de situatie ernstig is, reist meteen naar Barcelona. Daar praten de twee voor het eerst goed met elkaar; de bondscoach zegt hem dat hij zich niet druk moet maken, dat dingen zullen veranderen, en vanaf dat moment transformeert de relatie tussen Leo en Diego. De Nummer Tien begint zijn leerling te verwennen en voor de laatste interland - op Argentijnse bodem tegen Canada - verklaart de bondscoach: ‘Ik weet niet hoe het publiek over Leo denkt, maar ik kan wel zeggen wat ik van Leo vind. En ik denk dat hij de beste van de wereld is. En dat hij Argentijns is. Ik heb de jongens al gezegd: “Als de ballen op Leo gespeeld worden, hebben we heel veel mogelijkheden.” Hem heb ik in moeten prenten dat we een team zijn. En dat wij ervoor zullen zorgen dat Messi dezelfde wordt als die bij Barga speelt. Messi weet dat zijn ploeggenoten hopen dat hij de kers op de taart blijkt te zijn. Hij moet de leider van de bal worden. Wij hebben hem nodig zodat hij zijn eigen spel kan opvoeren. Wanneer we de bal in bezit hebben en de bal komt niet bij Messi uit, dan is hij vast bij mij uitgekomen, want ik mag niet meespelen. Maar dan doen we iets verkeerd.’ Pluisje verwent hem, gokt op hem, vertrouwt hem, maar tegelijkertijd wantrouwt hij hem, vergelijkt hij Leo’s situatie met de zijne. ‘Messi,’ zegt Maradona, ‘heeft veel meer steun dan ik toen naar ik het wereldkampioenschap 1986 in Mexico trok. Maar we zullen eerst de wedstrijden moeten spelen. In Mexico ontdekte ik mezelf, ik werd de baas over de bal en over het team. Ik groeide en mijn ploeggenoten groeiden met mij mee. Ik heb Leo dit uitgelegd zodat hij hetzelfde doet in Zuid-Afrika. Ik weet zeker dat hij het begrepen heeft. Ik praat veel met hem en zorg dat hij goed in zijn vel zit.’ De leiders van het elftal heeft hij, voordat ze op stage gaan, gezegd: ‘Zorg dat hij zich de beste voelt.’ En om hem te verzorgen heeft hij hem bij Juan Sebastian ‘De Kleine Tovenaar’ Verón op de kamer ingedeeld. Hij was in de Copa Améri-ca 2007 al Lionels tutor. De twee kunnen het goed met elkaar vinden. ‘Ik hou ze in de gaten,’ geeft Maradona in een interview aan *Clarín* toe. ‘De kleine tovenaar is een voetbalintellect en hij weet veel meer dan Leo, maar als ze aan het discussiëren slaan, heeft die kleine de grootste mond. Ha ha ha. Het is mooi om een van hun discussies mee te maken.’ Kortom: Lionel lijkt rustig, tevreden en met veel zin om te spelen en te doen wat hij moet doen. En dan is daar de eerste wedstrijd tegen Nigeria. In de vooraf geplande persconferentie geeft Maradona al de krantenkop voor een dag later: ‘Argentinië is nog altijd een Rolls-Royce, maar hij wordt nu door Messi bestuurd.’ En alsof het niets is hoopt Diego dat Leo een geweldige wedstrijd zal spelen zodat hij de beste aller tijden kan worden.

Op zaterdag 12 juni, in Ellis Park, Johannesburg, toont Messi dat hij boven al die complimenten staat. Hij is de beste speler van Argentinië, degene die het spel maakt, die begrijpt wat het team nodig heeft, degene die het meest meespeelt en de Argentijnse aanval mee opzet. Hij is de speler die alles doet: libero,

middenvelder, vleugelspits en diepe spits. Hij geeft de meeste voorzetten (om zeep geholpen door Tévez en Higuarn), hij pakt de meeste rebounds, hij schiet het vaakst op doel: acht keer. Drie keer buiten en vier keer tussen de palen. Maar Vincent Enyeama, de Nigeriaanse doelman van Hapoel, stopt al zijn schoten met miraculeuze redden. Door deze heldendaden wordt hij zelfs tot de beste man op het veld uitgeroepen. Daarbij zegt hij: 'Ik moet God en Messi voor deze prijs danken, want de redden waren het werk van God. Ik geloof in God, en hoe vaak ik de doelpunten die Messi in de Spaanse competitie heeft gemaakt ook bestudeerd heb, zonder Zijn hulp had ik deze erkenning nooit ontvangen.'

Aan het eind van de wedstrijd, die door een kopbal van Gabriel Heinze gewonnen is, rent Maradona op Messi af, houdt hem in zijn armen en drukt hem tegen zijn borst, tegen zijn pak met stropdas - die in een Quentin Tarantino-film zouden passen -, en kust hem woest. Pluisje is de enige bondscoach in de geschiedenis van het wereldkampioenschap die zijn spelers na afloop van de wedstrijden en na elke wissel kust, maar de twee kussen die hij Messi geeft zijn een ode, een erkenning aan de jongen die alles gegeven heeft voor het team. 'Messi was vandaag in de buurt van de bal. En met de bal vermaakt hij zich en wanneer hij zich vermaakt, vermaken wij ons allemaal,' zal Diego later zeggen, terwijl hij een appel eet tijdens de persconferentie. Pluisje is niet de enige die de voorstelling van de Vlo lof toewijft. De Argentijnse en de Spaanse media zijn unaniem: Lionel heeft op een ander niveau gespeeld, boven iedereen van zijn eigen Argentinië uit. Hij heeft het team een bevrijdende overwinning geschonken, die eigenlijk ruimer had moeten zijn. De nieuwe rol als libero achter de spitsen, die Maradona het jongetje uit Rosario toegekend heeft, bevalt en zorgt dat hij dicht bij zijn ideale positie speelt. Geen van de verslaggevers vergeet de defensieve problemen, halverwege het veld, noch de wissels van de bondscoach, die het team aan het eind van de wedstrijd onder druk zetten, maar het is allemaal van minder belang dankzij de overwinning en dankzij Messi. Argentinië wordt een dag later tevreden wakker. En op 13 juni betreden Lionel en Gonzalo Higuarn de perszaal van het Argentijnse hoofdkwartier in Pretoria - Leo's haar is nog nat en hij is de rust zelve. 'Het was een mooie wedstrijd. Ik had veel ruimte om te bewegen en ik was goed omringd door mijn ploeggenoten. Zo heb ik meer balcontact. Ik speel een beetje centraler dan ik gewend ben, maar dat is fijn want ik heb toch de mogelijkheid om het doel te bereiken.' De journalisten vragen hem of de mogelijkheid bestaat dat het Argentijns team te afhankelijk van hem wordt, en hij antwoordt als volgt: 'Dit team is helemaal niet afhankelijk van mij. Het is eerder andersom: ik ben afhankelijk van de middenvelders die me de bal moeten aanspelen.' Zoals gewoonlijk geen enkele sterren-attitude. 'Ik ben een deel van de groep,' zegt hij en het is duidelijk dat Lionel zich goed voelt in de groep, dat hij gelukkig is. 'Ik voel met hier net zo goed als in Barcelona,' bevestigt hij en hij voegt eraan toe: 'Ik wist gewoon dat we zonder de druk van de kwalificaties beter zouden spelen. Tegen Nigeria had ik het erg naar mijn zin.' De situatie is echt veranderd en het verleden laten we rusten, verklaart hij aan iyc Sports: 'In het nationale elftal was ik mezelf

niet, ik was er niet de speler die ik bij Barcelona ben, en dat merkte ik. Maar ik heb altijd de steun van Diego gehad en we hebben met het vertrouwen van mijn ploeggenoten veranderingen door kunnen voeren. Ik heb alles van de kwalificaties achter me gelaten en ik wist dat ik met nul aan het wereldkampioenschap kon beginnen. Daar moest ik gewoon van profiteren. Hier zal ik tonen wie ik ben; ik moet gewoon deze weg blijven volgen. Ik zou het geweldig vinden als ze in mijn geboorteland net zo van me houden als ze bij Barcelona doen. Daar moet ik me nog voor bewijzen, al dank ik God voor de goede start.' Die is zo goed dat hij nadat alle teams gespeeld hebben de meest waardevolle speler lijkt te zijn. Niemand had een betere speelbeurt dan de Vlo. En zijn show houdt hier nog niet op. Tegen Zuid-Korea is hij spelverdeler, libero en spits. Maradona positioneert hem net vóór Mascherano, de ausputzer op het middenveld, en achter de voorhoede: Maxi, Tévez, Higuain en Di Maria. De Vlo organiseert zijn team, zorgt dat de bal voorgegeven wordt, hij neemt de vrije trappen en de hoekschoppen en geeft snoepjes aan de spitsen. Aan elk van de vier doelpunten heeft hij zijn bijdrage geleverd. Hij schiet de vrije trap die Park Chu Young in eigen doel tikt; hij geeft voor zodat Gonzalo Higuain zijn eerste kan maken; hij slalomt tussen de Koreaanse verdedigers door, schiet - een schot dat door Jung gestopt wordt -, probeert het nog eens maar raakt de paal, en Gonzalo kan zijn tweede maken. En om af te sluiten plaatst hij een hoge bal op Kun die Gonzalo in staat stelt een hattrick te maken - zodat hij boven aan de topscorerslijst van het toernooi komt te staan. Argentinië wordt van het team dat vooraf tot lachertje was uitgeroepen opeens een overtuigende titelkandidaat. Messi, zo schrijft *El Pais*, 'is nu ook Xavi'. Hij mist nog een doelpunt, maar iedereen is ervan overtuigd dat dat, of beter gezegd dat die wel zullen komen. Degene die dat het hardst roept is Maradona. Hij hoopt dat Leo op 22 juni in Polokwane, als ze tegen Griekenland spelen, eenzelfde doelpunt maakt als hij tijdens het wereldkampioenschap 1994 in de Verenigde Staten tegen de Grieken had gemaakt - zijn laatste wedstrijd voor het Argentijns elftal voordat hij wegens doping van het toernooi werd gestuurd. Diego, die de kwalificatie voor de achtste finales binnen handbereik heeft, stuurt een elftal vol reservespelers het veld in, maar Leo mag toch spelen, want 'een speler van zijn statuut buiten het veld laten,' zegt de bondscoach, 'zou een zonde zijn. Een zonde als we hem niet aan het team, aan het volk, aan onszelf schenken.' Plusj e heeft een grote verrassing voor zijn nummer 10 in petto, die hij hem een dag eerder had verklapt. Messi is ontroerd. Het wordt de eerste keer dat hij de aanvoerdersband zal dragen. In het Peter Mokaba-stadion van Polokwane, in een harde en door de kou geteisterde wedstrijd, wint Argentinië met 2-0, schakelt zo Griekenland uit en plaatst zich met drie overwinningen voor de achtste finales. De aanvoerder lijdt onder de directe dekking van Papastathopoulos. De nummer 19 blijft van de eerste tot de negentigste minuut aan zijn rug plakken. En wanneer Lionel een overstapje maakt, staan er meteen drie andere withemden die hem tegenhouden. Maradona lijdt op de bank als hij ziet hoe zijn pupil wordt aangepakt, als hij ziet hoe hij op die manier uitgeschakeld wordt. Pas na het doelpunt van Demichelis, wanneer Lionel even ontsnapt aan zijn tegenstander, vindt hij de ruimte en toont zijn

sterkste kracht. Hij omspeelt twee verdedigers en schiet met links op de paal. En in de 88^e minuut versnelt hij over rechts, kaatst met Di Maria en schiet richting de verre hoek. Tzorvas stopt, maar Martin Palermo, de oude vos, maakt daar handig gebruik van en gooit, tot blijdschap van Maradona, de wedstrijd in het slot.

Op 24 juni wordt Lionel 23 jaar. Hij verklaart: 'Ik ben zover gekomen door alles wat Diego me geleerd heeft.' 'Daar ben ik hem heel dankbaar voor,' antwoordt Maradona, 'maar Leo speelt op dit niveau omdat hij dat zelf wil. Je ziet dat hij gelukkig is. Dat hij geniet. Hij vraagt me hem op te stellen. Om alle mensen die zeiden dat Messi het volkslied niet meezong, die hem in verdriet zagen. Wie verliest er nou graag? En wij verloren in de kwalificatiewedstrijden. Maar nu is alles anders en zijn we er trots op dat we Messi gelukkig kunnen maken. Zelfs de ploeggenoten.' En hij geeft het nog eens aan: 'Op dit wereldkampioenschap is niemand te vinden die ook maar dertig procent kan van wat Leo kan. Niemand haalt zijn niveau.'

Achtste finales. Argentinië-Mexico, 27 juni, Soccer City, Johannesburg. Messi verliest zijn weddenschap van Maradona. Hij scoort niet. 'Dan moet ik er maar twee tegen Duitsland maken,' grapt de nummer 10 van het Argentijns elftal aan het eind van de wedstrijd. Argentinië wint met 3-1 van de mannen van Javier Aguirre - zakelijk en op ervaring, nadat Tévez de score vanuit buitenspel heeft geopend. 'Ik dacht dat ze het af zouden keuren omdat ze naar het scherm boven ons keken. Gelukkig niet en kenden ze het doelpunt toe,' merkt de Rosarino op, die de hoge pass gaf die Tévez in het doel kopte. Het is geen makkelijke wedstrijd voor Lionel. Je ziet dat hij het moeilijk heeft. Hij is genoodzaakt steeds terug naar de middencirkel af te zakken om het spel op gang te houden. La albiceleste lijkt op het middenveld niet goed te functioneren en de Vlo moet alles alleen oplossen, waardoor hij te veel meters loopt op de plek van het veld waar ze het zwakst zijn. De discussie over de positie van de nummer 10, de middenvelders en het tactische concept van Maradona laait weer op. 'Het Argentijns elftal staat al in de kwartfinale van het wereldkampioenschap, maar zijn beste speler heeft moeite te schitteren zoals hij dat in de eerste wedstrijd deed. Speelt hij waar hij het meeste gevaar op kan leveren? Heeft hij een geschikt elftal om zich heen?' vraagt *Clarín* zich af, dat roept om een paar wissels op het middenveld om Messi te ontlasten. Omdat hij te ver van het doel af geen actie in kan zetten, en omdat je de beste speler ter wereld voorin niet mag missen.

Maar dan moet Argentinië tegen Duitsland. Die Mannschaft heeft het Engeland van Fabio Capello uitgeschakeld en is een machine die onder Joachim Löw fris, aantrekkelijk en authentiek voetbal laat zien, dankzij technische spelers als Müller, Özil, Kehl en Cross. Het is een elftal waar de Argentijnen goede en slechte herinneringen aan hebben. De 3-2 van de finale van het wereldkampioenschap van Mexico in 1986, de tranen van Maradona nadat ze in de finale van Italië 1990 verslagen zijn, en de uitschakeling in de kwartfinale - na een penaltyreeks - van 2006. Dit keer zal het alleen maar slechte herinneringen

opleveren. Duitsland drukt de Argentijnse hoop de kop in en wint overtuigend omdat het laat zien dat het als een team speelt. Het is een collectieve overwinning - onder leiding van Schweinsteiger - op de individuele krachten van een Argentijns elftal dat graag wilde spelen maar tactisch chaotisch in elkaar stak. Het tactische plan, dat iemand 'revolutionair' had genoemd, faalt, en in de belangrijkste wedstrijd faalt ook Messi. Pas na vijftien minuten raakt hij voor het eerst de bal. Hij probeert aanvallen op te zetten en ze af te ronden, maar buiten een paar rebounds die niets opleveren, een enkele mooie beweging met de bal en twee halve schoten op doel is er niets wat het onthouden waard is, behalve het gegeven dat Schweinsteiger en zijn Duitsers om hem te stoppen niet één overtreding nodig hebben. Ver van het doel verliest

Lionel twaalf ballen en lukt het hem niet één keer er een terug te veroveren. Hij wanhoopt omdat zijn ploeggenoten hem niet aanspelen in de paar keer dat de Duitsers hem ruimte geven. Hij loopt in niemandsland. Diep gezonken.

Zijn resultaat op het wereldkampioenschap is schamel. Hij heeft vijf wedstrijden gespeeld, en vaker dan wie ook een rebound gepakt: 30 keer (waarvan 12 op doel en 2 op de paal), maar geen enkele keer leverde hem dat geluk op. En dat is niet eens het belangrijkste. Na zijn grootse debuut tegen Nigeria is zijn kaarsje beetje bij beetje uitgedoofd, tot hij tegen Duitsland nog maar als één van de elf op het veld stond - terwijl iedereen dacht dat hij Superman was. Wie of wat is schuldig aan dit debacle? Leo, die geen antwoord had op het spel van Duitsland en niet in staat was zijn tegenstander op een wedstrijd te trakteren die hij zich nog lang zou herinneren. Maar ook de rol als libero die Maradona voor hem verzonnen heeft, en die hem meer en meer van het strafschoopgebied af liet voetballen. En daarbij Diego's systeem: een zeer gewaagd, maar tegen de Duitsers kansloos 4-1-5. Alles wijst erop dat de fout ligt bij het ontbreken van een middenvelder die Lionel in staat had moeten stellen zijn eigen spel te kunnen maken.

De volgende dag koppen de Argentijnse kranten:

‘Het Argentijns elftal verliet vernederd het wereldkampioenschap. De grootste afgang sinds 1974’ - *Clarín*.

‘Duitsland zet Argentinië in zijn blootje’ - *La Nación*.

‘Messi zonder goals of overwinning’ - *Olé*.

‘De schreeuw van Messi. De schreeuw van Argentinië’ - *Perfil*.

Lionel praat na de wedstrijd niet, hij zegt zelfs niet wat Maradona verklaart: ‘Dit is het moeilijkste moment uit mijn leven. Het is over.’ Hij huilt alleen maar. Maar een paar dagen later staan er toch opeens een paar zinnen op een weblog: ‘Ik voel me vreselijk slecht en wil graag naar huis. We speelden die wedstrijd niet zoals we hadden gemoeten, we hebben de verwachtingen van velen niet kunnen inlossen en zullen weer vanaf nul moeten beginnen.’

Wanneer Andrés Iniesta, zijn ploeggenoot bij Barga, het doelpunt maakt waarmee hij Spanje een eerste wereldbeker schenkt, bevindt Lionel zich ver weg van Zuid-

Afrika. De pa-parazzi fotograferen hem, samen met zijn vriendin, op de stranden van Rio de Janeiro. Precies hier zal in 2014 het volgende wereldkampioenschap plaatsvinden. Lionel is dan 26 jaar oud, dezelfde leeftijd waarop Maradona zich in 1986 tot koning kroonde. Wie weet, zal Leo zich dan ook wel kunnen kronen.

Messi's carrière in cijfers

Naam: Lionel Andrés Messi

Bijnaam: Leo, Lio, de Vlo, Messias

Geboortedatum: 24 juni 1987

Geboorteplaats: Rosario, Santa Fe, Argentinië

Nationaliteit: Argentijnse en Spaanse

Ouders: Jorge en Celia

Broers: Rodrigo en Matias

Zussen: Maria Sol

Positie: aanvaller

Nummer: 10

Lengte: 1,69 m.

Gewicht: 67 kg.

teams:

Grandoli (1992-1994)

Club Atlético Newell's Old Boys (1994-2000) FC Barcelona (2001-heden)

FC BARCELONA:

Debuut in het eerste elftal: 16 november 2003 in een vriendschappelijke wedstrijd tegen Porto
Debuut in La Liga: 16 oktober 2004 tegen RCD Espanyol
Eerste doelpunt: 1 mei 2005 tegen Albacete

caps (tot januari 2011):

La Liga: 159 Goals: 106

Copa del Rey: 24 Goals: 14

Champions League: 50 Goals: 31

Spaanse supercup: 3 Goals: 2

Europese supercup: 2 Goals: 0

wk clubs: 2 Goals: 2

ARGENTIJNSE SELECTIE:

Debuut bij de selectie: 17 augustus 2005 tegen Hongarije Eerste doelpunt: 1 maart 2006 tegen Kroatië Caps: 54 Goals: 15 (tot januari 2011)

GESPEELDE TOERNOOIEN: Wereldkampioenschap onder 20 2005

Wereldkampioenschap 2006 Wereldkampioenschap 2010 Copa América 2007

Olympische Spelen van Peking 2008

palmares (tot januari 2011):

Titels met zijn club:

2009-2010:

fifa wereldkampioenschap voor

clubteams

Europese supercup

2009-2010:

2009-2010:

2008-2009:

2008-2009:

2008-2009:

2006-2007:

2005-2006:

2005-2006:

Spaanse supercup

Champions League

La Liga

Copa del Rey

Spaanse supercup

Champions League

La Liga

2005-2006: Spaanse supercup

2004-2005: La Liga

TITELS MET DE ARGENTIJNSE SELECTIE:

2008: Gouden medaille op de Olympische

Spelen van Peking

2004-2005: Wereldkampioenschap onder 20

INDIVIDUELE TITELS:

2010: FiFA Gouden Bal

2009: **fifa** World Player

2009: Gouden Bal

2009: Gouden Elftal

2008-2009: Trofeo Alfredo Di Stéfano

2008-2009: Beste Speler van de Champions

League

2008-2009: Beste Aanvaller van de Champions

League

2008-2009: **LFP** Beste Speler van La Liga

2008-2009: **LFP** Beste Aanvaller van La Liga

2008: Zilveren Bal

2008: 2e bij fifa World Player

2007: Bronzen Bal

2007: 2e bij FIFA World Player

2007: Trofeo Bravo

2007: Beste Speler van de Copa América

2005: Gouden Bal WK onder 20

2005: Gouden Schoen WK onder 20

2005: Golden Boy

2005-2006,2006-2007: FIF pro Beste Jonge Speler ter wereld

2006-2007,2008-2009: FIF Pro Beste Elf